PATRICIA HILL

Sian

Traducerea si adaptarea în limba română

de ADINA CĂLIN

dés.
ALCRIS

Capitolul 1

în ciuda vântului, Caird Gloster era aici. Tocmai aici! Annabel se sprijini de un perete, simţindu-se mai slăbită ca niciodată si dorindu-şi să fi fost în cu totul alt loc, decât pe acel feribot. Stătea cu spatele la ea, dar nu-l putea confunda, nu pe Caird. Nu se shimbase deloc; silueta lui bine clădită, emana aceeaşi putere. Oriunde ar fi fost, Caird Gloster era gata de acţiune. Se gândi să plece, cât încă n-o zărise, dar răul de mare care o făcuse să iasă pe punte se accentuase.

Cu jacheta lipită de corp, încercă să traverseze puntea în direcţia opusă şi aproape ajunsese, când cineva o prinse de ambele mâini şi o forţă să se întoarcă.

- Annabel Blythe, extraordinar! se auzi vocea binecunoscută. Ce faci...se opri şi o examină din cap până-n picioare ca întotdeauna, şi imediat ştiu care era problema. Nu sta în vânt, prostuţo. Vrei să ţi se facă iar rău?

Neputând să răspundă, nefiind în stare să vorbească, de fapt, se lăsă condusă la adăpost. începu să-şi revină si nu mai simţi nimic în afară de o adevărată uşurare. încă se simţea foarte slăbită, dar la asta putea face faţă. în schimb, nu-i putea rezista lui Caird şi atingerii lui tandre, care o făcea să-şi dorească să se sprijine de el. Statura lui puternică o apăra de vânt şi cu o mână o sprijinea, ajutând-o să-şi revină cu totul în simţiri.

- Gata? îi murmură el, atât de aproape, încât îi putea simţi răsuflarea caldă.

Privi în zare, închise ochii şi cu un efort considerabil, încuviinţă. Parcă nici nu era ea, cea care se afla în starea asta. Fu condusă ca prin transă spre o bancă, la adăpost, sprijinită de un umăr puternic. Era atât de bine să se odihnească pe acel umăr, încât uită ce-i făcuse posesorul lui. îşi imaginase de atâtea ori această întâlnire. De cele mai multe ori se afla la o petrecere, avea părul lung, blond, superb, iar ochii albaştri, suficient de profunzi, încât să atragă toate privirile. Sau alta, preferata ei: lua cina împreună cu un bărbat atrăgător şi sofisticat într-un restaurant rafinat. Ştia că e o prostie, dar aşa gândise atunci. Ceea ce-şi dorise cel mai mult în primele luni după despărţire, fusese să aibă o şansă să se răzbune. Să-l trateze aşa cum o tratase pe ea. Să-i demonstreze că şi ea putea să aibă pe altcineva. Problema era că toţi cei pe care-i cunoscuse fuseseseră doar figuri şterse; aşa i s-au părut cei mai mulţi dintre bărbaţi, după Caird. în schimb, se îngropase în muncă, preocupată de dezvoltarea rapidă a firmei ei de

catering, iar noile probleme şi ţeluri, pe care le avea, o făcuseră să uite acele dorinţe copilăreşti de răzbunare. N-ar fi putut spune că-l uitase pe Caird, nicio şansă pentru asta, dar se obişnuise. Prinsă în agitaţia dezvoltării unei mici afaceri, într-un oraş mic, nu prea avusese timp să-i urmărească emisiunea şi nu credea că drumurile li se vor mai întâlni vreodată. Doar că acum se întâmplase şi faptul că se simţea recunoscătoare pentru că o ajutase, o enerva. Recunoscătoare, într-adevăr! Se ridică, mulţumită că pastila contra răului de mare îşi făcuse, în sfârşit, efectul şi apelă la autodisciplina care o ajutase în toţi acei ani groaznici. Foarte bine, acum îi fusese de ajutor, dar asta nu se compara cu suferinţa pe care i-o crease, cu tot ce fusese nevoită să îndure de una singură din cauza lui. Văzu că se poate ţine pe picioare-era mai puternică decât credea.

- Mulţumesc, începu ea, dar din cauza vântului trebui să urle restul. Ne mai vedem... Si plecă.

- Oh, în niciun caz!

O prinse din nou de mâini. Se simţea mai bine. Acum se putea împotrivi, canalizându-şi energia pe ura pe care i-o purta, făcând abstracţie de celelalte senzaţii pe care le trezea atingerea lui.

- Lasă-mă să plec, te rog.

- Aşa, pur şi simplu? se auzi vocea groasă. Să te las să dispari încă zece ani?

- De parcă asta te-a deranjat vreodată...

- De unde ştii ce mă deranjează şi ce nu? Tu m-ai părăsit,

îţi aduci aminte?

- Eu te-am părăsit...

Annabel se opri, neajutorată în faţa aroganţei bărbatului. După tot ce-i făcuse! Se smulse din strânsoarea lui, dar o prinse

din nou, şi realiză în acel moment, cu o oarecare disperare, că nimic nu se schimbase. Fiecare nerv era întins la maximum, inima îi bătea cu putere, iar sângele îi clocotea ca marea învolburată. Nervoasă în sinea ei, dar calmă la suprafaţă, îl înfruntă.

- N-o să te întreb unde mergi, pentru că n-o să-mi spui. Dar cel puţin până la Calais eşti a mea şi te păstrez, spuse el cu glas puternic.

Annabel ridică din umeri.

- Şi ce-o să faci cu mine?

- Ce-aş fi făcut acum zece ani, dacă m-ai fi lăsat. Să vorbesc.

încercă un râs sarcastic, dar se pierdu în vuiet. Era chiar neajutorată! Caird nu mai avea de-a face cu aceeaşi puştoaică de optsprezece ani, înfometată de afecţiune, dar cum să-l facă să înţeleagă asta, dacă trebuia să urle pentru a se face auzită? Şi pentru ca lucrurile să fie mai rele, în următoarea clipă fură împroşcaţi de un val.

- Grozav! Tu vorbeşti şi între timp facem pneumonie.

- Bel a mea nu obişnuia să se îngrijoreze pentru lucruri din astea...

- Bel a ta nu mai există, continuă ea, încercând să dea frazei, tonul care trebuia. în parte, mulţumită şi ţie.

- Cu siguranţă, nu crezi că am vrut...

- E treaba mea ce cred, adăugă, încercând să-şi elibereze mâna. Eşti bun să-mi dai drumul?

- Nicio şansă.

Annabel îşi muşcă buzele.

- Atunci, hai să stăm undeva unde e uscat.

- După tine. Pe aici, îi spuse, ţinând-o strâns de mână şi deschizând o uşă.

Annabel aruncă o scurtă privire printre scaune. Sian era încă în colţul ei, mâncându-şi liniştită sandvişul şi citindu-şi cartea; n-avea rău de mare. Foarte bine; cu puţin noroc, ea şi Caird nu se vor întâlni. Caird alesese un loc în partea opusă a sălii şi o lăsă pe ea să se aşeze prima. în acest mod, era atât politicos cât şi precaut, căci ea n-avea cum să iasă de acolo decât dacă ar fi sărit peste el, se gândi Annabel. Se aşeză, privind stropii de apă de pe geam. îl simţi aşezându-se lângă ea şi, deodată, parcă erau singuri pe feribot. Din cauza scaunelor înalte, erau oarecum separaţi de restul sălii şi din nou Annabel auzea mult prea intens zgomotul motoarelor, tot acel şuierat, mugetul mării şi neliniştea din sufletul ei...

- Acum, Annabel Blythe, începu el, pot să-mi cer scuze?

- Pentru ce? spuse, bucuroasă că zgomotul mării o acoperise, căci tonul dispreţuitor pe care şi-l propusese nu-i ieşise. Mi-ai făcut un serviciu, lăsându-mă să aflu adevărul despre tine.

- Termină! izbucni Caird. Nu-mi servi placa asta, dragă, n-o accept...

- Nu-ndrăzni să-mi spui " dragă"!

- Aşa e mai bine, adăugă el, mulţumit. Abia acum vorbeşte Annabel a mea.

- Ba nu.

încercă să-l privească, dar se întoarse repede, căci era mai atrăgător decât îl ţinea minte. Realiză că de-a lungul

anilor alesese să-şi amintească doar anumite lucruri. Era un bărbat nemilos, care se gândea doar la el însuşi, şi care o înşelase; avea să se îngraşe, iar stilul lejer pe care îl adopta în vestimentaţie avea să se transforme în neglijenţă. Doar că nu se întâmplase aşa. Nu se îngrăşase, din contră, era într-o formă de zile mari, în timp ce hainele lui erau la fel de respectabile; pur şi simplu hainele unui bărbat căruia nu-i prea păsa ce purta. Nu putea să fie aceeaşi haină de piele pe care o avea şi în urmă cu zece ani, dar arăta la fel şi probabil fusese cumpărată în acelaşi mod-în grabă, din vreun târg. Nici măcar cămaşa, descheiată la gât, nu părea prea schimbată; îi plăcuseră acele cămăşi de bumbac, cu mult timp înainte ca ele să fie la modă. Părul şaten, ciufulit acum din cauza vântului, era în continuare prea lung, nu neapărat din motive estetice, cât mai degrabă pentru că uita să-l tundă. Şi ceea ce era mai rău era faptul că a fost nevoită să observe toate celelalte aspecte pe care încercase să le uite. îl privi din nou şi acei ochi căprui erau la fel de calmi. Avea nişte mici riduri acum, dar asta doar îl făcea să pară şi mai blând; o înşelătorie şi mai mare, încercă să-şi spună. Ei bine, aceşti ani îi sculptaseră şi mai bine trăsăturile, însă nu scăpase nepedepsit-cineva îi spărsese nasul. Şi era îngrozitor de enervant că asta îi sporea farmecul! Caird o privea fix, acum, un alt obicei pe care alesese să-l uite. Niciodată nu fusese în stare să-i ascundă ceva; o citise întotdeauna ca pe o carte deschisă. îşi spuse însă că i se pare.

- Mă uimeşti, Caird! Râsul ei sarcastic sună mult mai bine

de data asta. De ce te încurci cu nişte probleme care s-au petrecut acum zece ani...

- Iar începi. Opreşte-te!

- Bine, lasă-mă să trec, atunci, spuse, strângându-şi buzele.

- Pentru Dumnezeu, Bel! exclamă el, trecându-şi repede mâna prin păr, un alt gest uitat. Cum vom putea trece peste ce a fost, dacă tu începi cu fraze din astea de complezenţă...

- Nu fac aşa ceva. Si nu avem peste ce să trecem...

- Oh, ba da, avem! Stiu cât de rău te-am rănit...

- A trecut mult de atunci, spuse, şi se întrebă dacă el îşi imagina că stătuse în tot acest timp să-şi plângă de milă. Mă şi mir că-ţi mai aduci aminte.

- Nu mai vorbi prostii. încă mai am coşmaruri din cauza asta.

Coşmaruri. Da, avusese şi ea şi încă mai avea uneori. Acea vară
în Torquay. O nouă semnătură în registrul hotelului: M.E. Gloster. Iar pe patul lor se afla o valiză străină din care despacheta o roşcată frumoasă. I se făcuse rău brusc, realizând că acea femeie era îndreptăţită să-l aibă pe Caird.

- ... n-am mai văzut pe cineva atât de pierdut, aşa cum erai atunci.

Vocea lui o aduse la realitate. N-am putut să mă gândesc la altceva săptămâni întregi.

- Deci, te-a mustrat conştiinţa. Sub influenţa retrăirii acelor momente, Annabel se înflăcără mai mult decât îşi

propusese. Mare lucru.

- Millie făcea multe lucruri spontane. Nu ştiam că vine...

- Sunt convinsă că nu ştiai! Unul din momentele groaznice peste care trecuse fusese imaginea aceea în care Caird încerca să se explice. Deci, ăsta era numele ei?

- Ea a fost Millie, răspunse, trăgând-o uşor de o şuviţă de păr.

Cum a putut să uite tocmai acest gest atât de protector, dar jucăuş în acelaşi timp...şi fals! Se trase înapoi.

- Nu mai face asta.

- Iartă-mă. Şi ea era supărată...

- N-am nevoie de detalii, izbucni ea, fiecare cuvânt zgândărind din ce în ce mai adânc acea rană veche.

- De fapt, de asta a...începu el, dar se opri şi o privi, încruntându-se.

- Ce?

- Nimic. A fost de mult.

Annabel privi în altă parte, încercând să se liniştească. Nu voia să-i arate cât de mult o răscoleau aceste amintiri. Bineînţeles că ştiuse că nu fusese prima.

Pe atunci, dorindu-şi să fie doar al ei, se interesase cu ardoare, dornică să afle tot ce putea despre el, oricât de dureroase ar fi fost informaţiile. El nu-i permisese asta, dar reuşise să-şi facă o imagine de ansamblu despre ce fel de viaţă avea ca reporter de investigaţie. Tensiunea şi adrenalina pe care le trăia, oamenii ciudaţi şi locurile pe care le întâlnea; bineînţeles că mai erau şi alte femei, dar niciuna care să

însemne ceva pentru el. Bine, poate că ţinea la una sau două. Inima i se strânse de amărăciune.

I se păruse atât de cinstit şi de corect, când i-a spus toate astea; iar el nu era nimic mai mult decât un bărbat cu două feţe şi un trădător. De ce nu-i spusese niciodată că e căsătorit? Stricase absolut tot ce se petrecuse între ei, ştersese toate amintirile frumoase...înghiţi cu greutate, hotărâtă să nu se mai gândească la asta.

- Eşti bine? o întrebă, privind-o uşor încruntat. Poate că ar trebui să ieşim din nou afară.

Annabel nu înţelese de la început că el credea că-i este din nou rău de mare. Când îi trecuse oare? Probabil că fusese încet eliminat de această nouă durere, mult mai profundă.

- O să supravieţuiesc, spuse, şi se întoarse nervoasă cu spatele şi se uită pe fereastră, descoperind că putea privi marea cu mai puţin disconfort. Unul dintre lucrurile care m-ai învăţat.

- Oh, draga mea.

îl privi din nou, intrigată de tonul lui plin de compasiune. Ochii lui pătrunseră până în adâncul sufletului ei, de parcă ar fi ştiut exact prin ce trecuse.

- N-am nevoie de mila ta! Era a ei vocea aceea care se auzi şuierând? încercă să se adune. Am citit undeva că ai divorţat. Ce s-a întâmplat cu...Millie a ta?

- Las-o baltă. Fosta nevastă aparţine trecutului, ca toţi ceilalţi. Dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că a măturat podeaua cu mine.

- Foarte bine. Doar că aş fi vrut să fiu eu cea care face asta.

- Si eu Bel, şi eu. Să fi fost într-adevăr reală această părere de rău? Deşi ţi-ai făcut şi tu numărul, dispărând aşa cum ai făcut-o. M-am gândit mult...

- Dar nu la timp.

Tresări, ridică din umeri şi adăugă:

- Am analizat...

- Trebuie să fi fost o experienţă cumplită.

O privi lung, apoi adăugă:

- Ai chef de ceartă?

- Bineînţeles că nu! spuse ţinându-şi respiraţia şi privindu-l dispreţuitor. Nu m-aş coborî...

- Atunci, ai putea să nu te mai porţi prosteşte, să nu mai faci comentarii ironice şi să asculţi ce am de spus?

- Nu, tu să asculţi, Caird Gloster. Am înţeles, îţi pare rău pentru...ce ai făcut. Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Nu-i luase din elan. Din contră, o privea fix şi în acele momente realiză nişte aspecte legate de înfăţişarea ei, la care nu se gândise în toţi aceşti ani. Faptul că se tundea singură pentru a economisi timp şi din acelaşi motiv nici nu se machia. Purta nişte pantofi joşi, o jachetă simplă şi nişte pantaloni clasici. Simţi că se înroşeşte şi-şi spuse că se datora furiei pe care o simţea pentru felul în care o examina, dar ştia că nu era doar asta. Deşi îi era greu s-o recunoască, îşi dorea să fi fost pregătită pentru această întâlnire, să aibă timp să se

aranjeze puţin, să fie îmbrăcată altfel şi să demonstreze că avea o viaţă bună. Pentru o clipă, vru să-şi ascundă mâinile muncite, dar imediat se răzgândi; n-avea să fie ruşinată de modul în care obţinuse succesul. Acele mâini îi dădură curaj. Au adus-o la realitate, la Annabel Stroud cea eficientă, muncitoare, care negocia contracte, femeia de afaceri încăpăţânată. Undeva în adâncul sufletului ei, se mai afla o fată singură, uimită, care plângea. însă plânsetele se auzeau din ce în ce mai încet.

- Te-ai împlinit.

Nu se putea înşela în privinţa admiraţiei din tonul lui, totuşi se enervă.

- Să nu-ndrăzneşti să mă iei peste picior!

- întotdeauna te-ai enervat repede.

- Si întotdeauna tu ai încercat să scapi flatându-mă...

- Dar nu e nicio flatare, Annable Blythe. Deci, încă nu ştii cât de frumoasă eşti?

Clătină din cap, enervată. E adevărat că vara, când părul i se decolora de la soare, iar bronzul făcea ca ochii să-i pară mai albaştri, intrau mai mulţi bărbaţi în vorbă cu ea, dar asta se întâmpla tuturor femeilor, la fel cum se întâmpla şi faptul că multe erau fluierate pe stradă. Nu luase în serios aceste aspecte şi nici felul în care Caird îi lăudase frumuseţea în urmă cu zece ani. Bineînţeles că îl crezuse atunci, dar de-a lungul anilor care trecuseră, se convinsese că fusese o prostie s-o facă. Si nu mai fusese păcălită de atunci. Dar, într-adevăr, în acele câteva săptămâni cât fuseseră împreună, crezuse că

pentru el era frumoasă. O adevărată fraieră-doar n-o să încerce asta din nou?

- Aceeaşi replică veche, spuse ea dispreţuitoare. Nu e cam răsuflată?

- Nu e o replică, Bel.

- Orice ar fi, nu mă interesează.

Caird oftă şi privi în gol.

- E mai grav decât mă aşteptam.

- Nu, nu e. Nu-şi dădu seama de ce-l contrazisese atât de repede. Până la urmă era mai grav decât se aşteptase, mult mai grav. Dar ceva în tonul lui o deranjă şi o scoase din sărite. Sunt bine...

- Da, sigur! şi eşti şi foarte încăpăţânată.

- N-o să cad în plasa ta s doua oară, dacă la asta te aştepţi.

- Dar nu încerc nimic, doar că...se opri şi ridică din umeri, complet neajutorat, cum nu-l mai văzuse niciodată. Voiam să îndrept lucrurile dintre noi... dar se pare că e prea târziu.

- Mult prea târziu, fu ea de acord repede, apoi regretă că se grăbise.

- Da, spuse el clătinând din cap, obosit, eşti ceea ce eşti, şi dacă pentru asta port şi eu o parte din vină, scuzele nu-şi mai au rostul acum.

- Crezi că pentru faptul că odată m-ai trântit la pământ, viaţa mea s-a schimbat...

Se opri, realizând că spusese fără să vrea purul adevăr, ştiind că de fapt asta se întâmplase. Caird îi schimbase pentru

totdeauna viaţa, doar că nimic n-o va face să admită acest lucru. Trebuia să fie mai atentă la ce spune. îşi privi ceasul, apoi adăugă:

- Bine, Caird. Te simţi mai bine acum? Conştiinţa ta e împăcată? Pentru că trebuie să...

Ce trebuia să facă? Nu putea să-i spună adevăratul motiv pentru care trebuia să plece, iar mintea pur şi simplu i se blocase şi nu putea inventa nimic. începu să bată din picior, nervoasă mai mult pe ea însăşi, decât pe el. îi permitea să se joace cu ea; el deja observase că-i ascunde ceva. O privea suspicios, cu ochi cercetători.

- Te grăbeşti? o întrebă ironic.

Annabel se încruntă, dar ştia la ce se referă. Pe un feribot, nu prea aveai unde să te duci câtă vreme erai în larg.

- Aş vrea să mă aranjez puţin.

- La baie? Părea foarte surprins, pe când adăugă. N-ai mai mers cu feribotul?

Tăcu. N-avea de gând să se apropie de baie; era plină de pasageri care aveau rău de mare, şi de fapt acesta fusese motivul iniţial pentru care ieşise pe punte.

- Călătoreşti singură? o întrebă brusc.

- Sunt sigură că ţi-ai dat seama până acum, îl repezi ea.

- Erai într-o stare cam proastă, iubito. Dacă ai fi fost cu cineva, cu siguranţă ar fi fost cu tine.

- Pentru Dumnezeu, vrei să termini cu trecutul? O scotea din sărite acest mod de adresare. N-am nevoie să mă sprijine cineva când mi-e rău. Sunt mare, acum.

- Afară nu prea păreai aşa, spuse şi privi pe fereastră cum se ivea coasta franceză. O să ajungem în port curând şi mai aveam atâtea să-ţi spun...ai însemnat foarte mult pentru mine, Bel.

- Eu şi câte altele?

- Doar tu.

Annabel privi cum se liniştea marea pe măsură ce se apropiau de ţărm. în ciuda rezistenţei ei, în faţa acelor cuvinte se simţea dezarmată.

- E prea târziu pentru asta, răspunse încet.

- Erai atât de tânără, spuse el, încordându-şi maxilarul, atât de dependentă de mine...

- Ba nu, exclamă ea şi se întoarse, doar ca să-l găsească mai aproape decât se aştepta. N-am depins de nimeni, niciodată.

- Las-o baltă, iubito.

Caird o luă de braţ, iar ea nu opuse nicio rezistenţă.

Era prinsă de vechile farmece; se simţea complet neajutorată la atingerea lui. însă şi el trăia aceleaşi senzaţii. Privirea îi coborî pe buzele ei. N-avea niciun efect faptul că încerca să-şi spună că o înşelase, că făcuse dragoste cu ea în timp ce încă era căsătorit. Era pur şi simplu a lui, până când el se îndepărtă, scuturând uşor din cap şi răsuflând greu.

- Unde rămăsesem?

- încercai...dar, la rândul ei, îi era greu să formuleze un răspuns, căci gura i se uscase. încercai să-mi spui că eram dependentă de tine.

- Oh, da. După ce ai plecat, am descoperit că era reciproc.

Câtă vreme nu-l privea, putea vorbi cât de cât calmă.

- Vrei să spui că ţi-a fost dor de mine? continuă ea.

- Mai mult decât atât.

- Şi te aştepţi să te cred? După felul în care am aflat despre...înghiţi din greu şi reuşi să formuleze cuvintele, nevasta ta?

Caird se opri, să se gândească. îi răspundea la fel la toate întrebările, mult prea onest, de parcă ar fi vrut să i se dăruiască împreună cu tot trecutul lui; de asta îi era atât de greu să asculte despre căsătoria pe care uitase să i-o menţioneze. Şi acum făcea la fel, părând că dă un răspuns concret la o întrebare concretă. Era doar o părere, încercă ea să-şi reamintească.

- îmi doresc să-ţi fi spus, Bel. Dacă ai fi rămas să asculţi...

- Vrei să spui să-ţi dau ocazia să inventezi o scuză ca să scapi cu faţa curată?

- Ştii foarte bine că nu te-am minţit niciodată!

Annabel privi în gol, dorindu-şi să-l creadă, în ciuda tuturor celor întâmplate. întotdeauna îl crezuse. Avea optsprezece ani şi era înfometată. Nu la propriu-lucrând în domeniul culinar, asta nu reprezenta o problemă. Nu, era înfometată după afecţiune şi apropiere de un alt suflet, după cineva care să ţină la ea, cineva care să-i dăruiască dragostea care-i lipsise atât de mult din cauza absenţei părinţilor. Tânără şi prostuţă cum era, crezuse că asta putea face acest bărbat impunător şi calm; să umple golul lăsat de copilărie. Se întâlniseră într-o după-amiază în ziua ei liberă. Era în costumul de baie, acolo unde credea că e colţul ei secret de grădină, iar el era deja acolo. A ştiut din prima clipă că o plăcuse, iar asta îi măgulise orgoliul. Nu se simţea ameninţată, aşa cum se întâmpla de obicei în prezenţa altor bărbaţi. De fapt, o încălzise privirea lui plină de admiraţie şi-i răspunsese la tachinări ca orice altă tânără; se simţise mai împlinită ca persoană datorită acelui interes pe care-l manifesta faţă de ea. Stia că privirea lui zăbovea pe picioarele ei frumos bronzate, pe şoldurile delicate, pe curba sânilor, şi era încântată. Când a sărutat-o, acolo în acel colţ de grădină din spatele bucătăriei, scăldaţi de razele calde ale soarelui, nici nu i-a răspuns, dar nici nu l-a respins, cum făcuse cu alţii. Atrasă de tandreţea lui şi de acel calm, a acceptat cu bucurie invitaţia lui la cină în acea seară. A dus-o la restaurantul italian din port, dar n-a putut să mănânce. Voia doar să fie cu el. Doar să se bucure de prezenţa lui, de întrebările lui atente, de zgomotul făcut de paşii lui alături de ai ei, în drum spre casă. Casa ei! îşi aminti

de clădirea unde fusese nevoită să locuiască după ce-i murise mama. Camera ei din podul hotelului era o casă foarte bună, mai bună decât a multora. Până în acel moment fusese mulţumită de ea, mândră de micile îmbunătăţiri pe care le făcuse pentru a o face să pară mai primitoare. Abia după ce Caird o sărutase pe obraz şi o strânsese în braţe pe holul din faţa camerei lui, micuţa ei încăpere i-a părut pentru prima dată rece, deprimantă şi goală. Cum se putea întoarce acolo, cum putea părăsi acea căldură care-i umpluse sufletul? Adesea, în anii ce au urmat, se înfuria pe ea însăşi pentru uşurinţa cu care lăsase să întâmple totul, să intre în camera şi în patul lui. Dar la acea vreme, totul părea perfect normal. Pe atunci nu voia decât să stea cu el, să se înfrupte cu prezenţa lui, dăruindu-i în schimbul tandreţii dragostea ei, pe care ştia că o păstrase pentru asta. Prima dată, a descoperit că şi pentru el fusese un lucru nou. Fusese puţin trist, chiar solemn în legătură cu pierderea virginităţii ei. A trebuit să-l convingă că nu regreta nimic în afară de stânjeneala pe care o avusese. Durerea fusese repede uitată în nopţile fierbinţi care au urmat, în care găsise o plăcere la care doar visase. Dar în acele zile şi nopţi pustii după ce fugise de el, nu-i lipsea doar asta, cât mai degrabă senzaţia de căldură şi apropierea de după; felul în care stăteau îmbrăţişaţi, iar ea îşi odihnea capul pe umărul lui, punându-i o mulţime de întrebări, la care Caird îi răspundea serios. Şi el a vrut s-o cunoască, dar asta n-a durat mult. Nu-i plăcea să vorbească despre mulţimea orfelinatelor în care fusese, dar îi vorbise despre familia Grant.

Aceştia fuseseră foarte buni cu ea câtă vreme se chinuise să termine cursurile de catering, şi o ajutaseră să-şi găsească slujba de la bucătăria hotelului. Nu-i mai vizitase după ce se întorsese din Torquay. Caird ştia să asculte, era atât de blând şi înţelegea această parte dureroasă a vieţii ei. Mai târziu, fusese furioasă că nu înţelesese cum trebuie purtarea lui, care nu era nimic mai mult decât milă, compasiune. Trebuia să ştie; doar văzuse acelaşi lucru la funcţionari şi asistenţi sociali şi la toţi ceilalţi care au umplut golul lăsat de părinţii ei. Dar nevoia pe care o simţea pentru el o făcuse să creadă că o iubea şi că avea la rândul lui nevoie de ea. Fusese o proastă, şi suferise pentru asta. Era faimos pentru investigaţiile fraudelor şi nedreptăţilor. Din când în când, asculta la radio sau urmărea la televizor aceeaşi compasiune atunci când le ajuta pe victime să-şi spună povestea. Iar acum făcea acelaşi lucru. închise ochii, se scutură puţin pentru a-şi reveni şi realiză că motoarele se opriseră şi se auzeau zgomotele de pe chei.

- Trebuie să plec, izbucni, panicată.

El nu se mişcă.

- Ce-i cu graba asta? Or să ne cheme ei când ne putem lua maşinile. Spune-mi unde mergi, Bel.

Se uită disperată prin mulţime, conştientă de faptul că situaţia se putea înrăutăţi în câteva secunde.

- Ai spus că n-o să mă întrebi asta.

- Am spus multe prostii la viaţa mea şi asta a fost încă una. Călătoreşte cu mine.

- Te rog, Caird, trebuie să plec... începu ea, apoi observă că era prea târziu. Cu inima strânsă, o văzu pe Sian apropiindu-se.

Capitolul 2

- Geanta ta, mami, spuse Sian, înmânându-i geanta de umăr. Am pus la loc cartea şi mărul, pentru mai târziu.

Se auzi robotul repetând în patru limbi diferite instrucţiunile, pentru ca pasagerii să se întoarcă la maşini. Annabel se hotorî să-şi facă loc pe lângă Caird, dar nu avu sorţi de izbândă, căci el îi bloca ieşirea. Dacă n-avea de gând să sară peste el, trebuia să aştepte să se ridice; şi bineînţeles, nu se ridică până n-o privi cu atenţie pe Sian. Se întâmplă ce era mai rău, o recunoscu imediat. Cum ar fi putut să n-o recunoască? Era el în miniatură; linia maxilarului bine conturată, pometii înalţi şi aceiaşi ochi căprui mari şi pătrunzători; unul dintre motivele pentru care nu reuşise să-l uite pe Caird. La cei nouă ani ai săi, Sian semăna izbitor de mult cu tatăl său. Punea întrebări ciudate, iar Annabel se aştepta la ce era mai rău.

- Mami, are strungăreaţă ca şi mine, observă Sian.

- Nu fi nepoliticoasă, spuse repede Annabel, în timp ce Caird o privea împietrit.

- De ce nu mi-ai spus? scrâşni el.

Annabel se uită neajutorată în jurul ei. Toate scaunele erau goale, ceilalţi pasageri deja ieşiseră. Tocmai acum să se întâmple! Se gândise de multe ori la această situaţie, şi-o închipuise de sute de ori şi gândise tot felul de răspunsuri pentru această întrebare, pe care tocmai i-o adresase. Dar acum nu-i venea niciunul în minte.

- Te rog, Caird, îl rugă disperată, trebuie să plecăm.

Dar el nu se mişcă din loc. Avea degetele încleştate pe scaunul din faţă şi era extrem de tensionat. Era palid, iar acea privire... Annabel nu i-o cunoştea. Cel puţin câtă vreme fuseseră împreună, nu i-o mai întâlnise. îl ştia doar cu privirea blândă sau cel mult ironică. O furie oarbă îi întuneca acum calmul ochilor căprui. Deveniseră ochii unui vânător.

- încă mai crezi că poţi să pleci? exclamă el, înfuriat peste măsură. Ca şi cum n-ai avea...

Se opri şi maxilarul i se încleştă, apoi o privi pe Sian şi deodată îşi schimbă complet atitudinea. îi zâmbi şi-i întinse mâna.

- Bună, micuţo. Mama ta nu mi-a spus cum te cheamă.

Sian răspunse aşa cum ar fi făcut-o oricare alt copil, iar Annabel rămase uimită în faţa calmului lui Caird. încă era furios, îşi dădea seama de asta, căci încă avea mâna încleştată pe scaun, dar n-avea de gând să-i arate asta Sianei. Din contră, era hotărât să-i devină prieten. Nu era greu de înţeles cum reuşea să se ocupe de toţi acei infractori din emisiunile lui şi nu era de mirare că ajungea întotdeauna să calmeze victimele şi reuşea în felul acesta să scoată povestea de la ele.

- Sian, repetă Caird, încântat de siguranţa răspunsului ei. îţi place numele ăsta?

- E-n regulă, spuse ea cu indiferenţă. Mi-ar fi plăcut Hayley, totuşi. Prietena mea cea mai bună se numeşte Hayley.

- Da? Şi unde locuieşti, Sian?

- în Suffolk, strada Rybridge, numărul şapte, spuse ea pe

nerăsuflate adresa învăţată pe de rost, aşa cum fusese învăţată s-o repete în caz că se rătăcea.

Annabel asculta, urnită şi furioasă. Caird reţinea totul, îşi dădea seama după cât de atent era. Şi nici nu era greu de ţinut minte. O să mă mut, îşi spuse şi i se strânse inima la gândul că va trebui să părăsească iubita ei casă în stil victorian şi s-o dea unor străini. Şi oricum, n-ar funcţiona. Trebuia să conducă afacerea mai departe; nu se mai putea ascunde şi nici nu-şi mai putea schimba numele. Dacă ar fi plecat, Caird ar fi aflat imediat unde mergea.

- Caird, izbucni, ar trebui să fim în maşini...

- Deci, călătoriţi cu maşina?

- Cu Needy, adăugă Sian, cu ochi strălucitori căci născocise o nouă poreclă. N-am mai avut un Volkswagen înainte. E ca un măgăruş drăguţ.

- Şi unde mergeţi cu Needy?

- Nu ştiu încă. Mami spune că la Salzburg.

Văzând un steward intrând cu un aspirator în mână, Annabel interveni:

- Caird, dacă nu te mişti o să sar peste tine.

- Avem suficient timp, spuse, ridicându-se cu spatele la ea, adăugând peste umăr: dacă ieşi prea devreme, te pierzi în mulţime.

- Si asta n-ar fi bine, nu? spuse Annabel, punându-şi geanta pe umăr.

Sian o luase deja înainte, împreună cu el.

- Există Puntea Balenei, Puntea Lebedei şi Puntea

Elefantului, îi spunea ea şi, ca răspuns la întrebarea lui, adăugă: suntem pe cea a Balenei. La uşa numărul unu. Am observat când am urcat.

- Atunci, trebuie s-o luăm pe aici.

Atent la ce-i spunea Sian, Caird le conduse spre ieşirea către port. Mergând în spatele lor, răscolind în geantă după chei, Annabel se înfurie, încă o dată, pe felul în care se purta cu Sian, de parcă ar fi fost tatăl ei de când lumea. Uită-te la el, îşi spuse. Avea capul uşor înclinat şi era foarte atent la tot c-i spunea şi în acest timp ţinea o mână pe umărul ei, pentru a o ghida în direcţia corectă. Si mai mult decât atât, acum că erau amândoi în picioare, unul lângă altul, asemănarea era şi mai izbitoare. Până şi mersul îl aveau la fel. îi prinse din urmă la timp pentru a auzi comentariul plin de admiraţie al Sianei:

- Stii multe despre vasul acesta, nu-i aşa? Ai spus că nu ne grăbim.

- Am ajuns, spuse Caird, oprindu-se la intrarea în parcare şi privind rândurile de maşini. Poţi să-l găseşti pe Needy?

- E uşor, spuse, arătând spre Volkswagenul roşu-închis parcat lângă uşă, el e. Vrei să-ţi arăt cheile de la el? întrebă Sian şi scoase, foarte mândră, un şirag de chei. Asta e de la rezervorul de benzină, asta pentru uşi şi contact...

- Gata, Sian, du-te, interveni Annabel. Aşteptă până ce Sian ajunse la maşină, apoi se întoarse spre Caird. Sper că eşti mândru de tine. Chestionând un copil...

- Copilul meu!

Se auzi atât de tare, încât Sian se întoarse şi-i privi cu ochi

mari. Oare înţelesese?

în ciuda acestei îngrijorări, Annabel se cutremură la amărăciunea din vocea lui Caird. Parcă se rupsese ceva în sufletul lui. Zărise o durere asemănătoare cu cea pe care o trăise ea însăşi, una profundă, care îi ridica întrebări la care ar fi preferat să nu răspundă. Oare greşise, atunci, că nu-i spusese? Fusese atât de hotărâtă să fie independentă, şi-şi dorise atât de mult să i se piardă urma, încât nu se mai gândise că poate şi el va fi rănit. Dar acest gând îi dispăru imediat, căci trebuia să se apere în faţa furiei lui controlate.

- Sian, fă ce ţi-am spus, îi strigă şi răsuflă uşurată, văzând-o că se urcă în maşină.

Mai rămânea Caird. Era împietrit.

- Când mă gândesc la tot ce am pierdut, se auzi un murmur ce venea ca un tunet, îmi vine să te strâng de gât.

- înseamnă că am făcut bine că nu ţi-am spus!

Erau chit. îi plătise cei zece ani de frământări, de furie reţinută şi de singurătate, care o duseseră până la urmă în direcţia cea bună.

- Realizezi ce mi-ai făcut, femeie? Jumătate din copilăria ei...

- Si toate probemele!

- Probleme? O privi încruntat. E bine, nu-i aşa?

- Bineînţeles că e bine! îi răspunse nervoasă mai puţin pe el, cât mai mult pe ea însăşi că fusese distrasă de îngrijorarea lui ce părea reală. Nici măcar răceli nu prea a avut. Mă refeream la problemele zilnice...

- Crezi că îmi pare bine că nu le-am trăit şi eu? Crezi că mă bucură faptul că mi-a fost răpită şansa de a-mi creşte propriul...

- N-a fost niciodată a ta! Reacţia lui Annabel fu mai violentă decât îşi repetase ei însăşi acest lucru multă vreme. Tu doar te-ai distrat câteva săptămâni, acum zece ani...

- Aşa că eu pierd o fiică, iar fiica mea pierde un tată! izbucni el. Si asta e foarte bine, tu ai luat deja deciziile, nu trebuie să mai auzi ce s-a întâmplat de fapt...

- Ai uitat, am aflat ce s-a întâmplat!

- Si nu te-ai oprit să pui o singură întrebare, întotdeauna ţi s-a părut că le ştii pe toate...

- Nu-i adevărat! spuse, privindu-l furioasă. Ce era să fac, să aştept până scăpai iar de nevasta ta?

- Ştii foarte bine ce-ar fi trebuit să faci. Să iei legătura cu mine imediat ce ai aflat că eşti însărcinată. Stii că te-am căutat timp de un an?

- N-aveai dreptul...

- Si-n tot acest timp tu erai...nici nu pot să mă gândesc.

- M-am descurcat.

- Da, şi ţi-ar fi fost mult mai uşor dacă te-aş fi putut ajuta şi
eu.

Pentru o clipă, Annabel se gândi că-şi asumase prea multe responsabilităţi. în faţa lor se auziră ceva zgomote şi deodată pătrunse aer curat, iar soarele se reflectă în caroseriile maşinilor. Uşurată, îl privi din nou.

- Au coborât rampa. Ar trebui să plecăm.

- Vino înapoi! strigă Caird şi o prinse de braţ, forţând-o să se întoarcă. Nu te-am lăsat să faci asta acum o oră, ce te face să crezi că o să te las acum?

- Nu vrem să ne pierdem rândul...

- Asta sau fiica mea, ce crezi că e mai important?

Pielea îi ardea sub strânsoarea degetelor lui şi o trecu un fior pe şira spinării. încercă să-şi revină.

- Ştii să-ţi alegi locul şi timpul potrivit, nu glumă!

Caird ignoră comentariul şi se folosi de faimoasa lui tenacitate pentru a afla mai multe.

- Vreau să ştiu ce destinaţie aveţi. Unde mergeţi?

- Ai aflat suficiente de la Sian...

- Unde?

N-avea rost să se împotrivească; n-o va lăsa să plece până nu va afla ce-l interesa. Şi între timp era nevoită să-i inspire parfumul, să lupte cu slăbiciunea şi dorinţa ce ameninţau s-o cuprindă şi să facă abstracţie de acea vreme când l-a iubit şi a crezut că este iubită la rândul ei.

- Lille, spuse încet. Am închiriat camere la un hotel din Lille.

El păru să se relaxeze, ca şi cum acesta era răspunsul pe care-l aştepta. Şi totuşi, cum putea fi dacă îl inventase?

- La care? întrebă obosit.

Se gândi că poate să-i dea numele corect, dacă tot îi dăduse oraşul greşit.

- La Voltaire.

- Ne vedem acolo, atunci.

Nu-i putea citi nimic pe faţă, dar nu se putea gândi la asta acum. Parcurse distanţa până la maşină temătoare, conştientă de faptul că Sian îi urmărise tot timpul. încă un rând de întrebări scurte şi neiertătoare-dacă n-ar semăna atât de bine cu tatăl său! Dar nu luase în calcul entuziasmul unui copil de nouă ani, aflat la prima ieşire în străinătate. Sian sărea de fericire, cu ochii ţintă la rampă.

- Cei din spatele nostru sunt supăraţi, cred că o să le blocăm ieşirea.

Bucuroasă că-i putea distrage atenţia în continuare, Annabel îi dădu geanta:

- Nu mai vorbi atât şi caută paşaportul.

Porni motorul la timp şi prinse verde pentru coborâre. Se clătinară puţin când trecură peste limitatoarele de viteză, apoi se îndreptară către punctul vamal. Sian îşi puse centura de siguranţă şi chicoti fericită, privind pe fereastră portul Calais.

- Am trecut graniţa, mami! Mergem cu Needy în străinătate...

- Linişteşte-te şi dă-mi paşaportul, îi spuse Annabel şi i-l înmână vameşului.

Odată încheiat acest proces, porniră la drum. Reamintindu-şi să ţină dreapta şi uitându-se după semne de circulaţie şi nume de străzi, Annabel se întreba care dintre

acele maşini englezeşti, care ieşeau din port, era a lui Caird. El o ştia pe a lor; era enervant cât de multe aflase în doar câteva minute. Totuşi, cu puţin noroc, era deja în drum spre hotelul Voltaire din Lille. Poate chiar exista un hotel Voltaire în Lille. Realiză că o luase pe străzi mult prea aglomerate şi încercă să se concentreze.

- Est-ce que je peux avoir le clef de notre chambre? murmură Sian pe bancheta din spate, exersându-şi franceza.

Annabel n-o mai luă în seamă. Se afla pe un drum din afara oraşului, ultimul lucru pe care şi-l dorea. Era atentă pentru a nu scăpa vreo ieşire şi când o zări se repezi spre ea, dar ajunse într-o zonă cu un trafic îngrozitor. Ploaia se auzea căzând pe capota maşinii, geamul din spate era aburit, aşa că descoperirea hotelului părea să dureze ore întregi.

- Uite hotelul Voltaire! spuse Sian.

Şi într-adevăr aşa era, departe de centru, pe o străduţă liniştită, cu multe locuri de parcare. Se opriră cât putură de aproape, alergară spre intrare şi ajunseră în holul hotelului doar puţin stropite. înainte să se apropie de biroul de recepţie, Annabel îi scutură apa de pe cap micuţei Sian care, cu ochii mari, încerca să vadă cât mai mult din " străinătate".

- E aici, o anunţă încântată pe mama sa, care simţi că îngheaţă la auzul acelei posibilităţi. M-am gândit c-o să fie aici, după ce i-am spus.

- Cine?

Dar deja ştia răspunsul, înainte de a cerceta cu privirea holul de aşteptare. Deci ăsta era motivul pentru care Sian nu

avusese întrebări de pus. Caird le aştepta şi tocmai se ridicase de pe o canapea de piele.

- Nenor... scrâşni Annabel printre dinţi, până să ajungă la ele.

- Nu este aşteptat nimeni cu numele de Blythe, începu el vesel, aşa că m-am gândit să aştept în caz că vi s-a pierdut rezervarea.

- Nu ne numim Blythe, spuse Sian surprinsă. De unde ţi-a venit ideea asta?

- Oh, nu ştiu, oamenii au idei ciudate. Apoi îi trecu mâna prin păr exact cum făcuse şi mama sa mai devreme şi scoase o batistă pentru a-i usca părul, privind-o în acest timp pe Annabel. Ea însă nu-i susţinu privirea. îşi schimbase numele ca să scape de trecut, să înceapă o nouă viaţă şi să-l ţină la distanţă. Să creadă ce vrea.

- Nu-i nevoie să faci asta, acum, îi spuse tăios. Avem prosoape în cameră.

- Ne cheamă Stroud, ca şi oraşul din Gloucestershire, se auzi Sian de sub batistă. Oh, numele tău e Gloster, nu-i aşa? întrebă ea, privindu-l.

Caird îşi puse la loc batista.

- Mă cunoşti?

- Nu ştiam că eşti... făcu o pauză, uitându-se de la unul la altul. Vreau să spun, am auzit când ai spus...

Uimirea şi nesiguranţa ce i se citeau pe faţă, o făcură pe Annabel să uite toate certurile. Iubita mea mititică, se gândi ea, nu are nicio vină pentru toate astea. O trase pe Sian

aproape şi fu răsplătită cu unul dintre acele zâmbete care o ajutaseră mereu să meargă mai departe.

Totuşi, mulţumirea ei nu dură mult, căci Sian, încurajată de mama ei, simţi că poate să continuie.

- Ţi-am văzut emisiunea la televizor şi episodul despre bieţii ponei.

- Ah, da! Caird stătuse în tot acest timp privindu-le, fără să i se poată citi ceva în ochi.

- Am primit multe scrisori de la fetiţe ca tine, după acea emisiune.

- Hayley a scris, spuse ea, şi tu i-ai răspuns, s-a lăudat cu asta ca şi cu altele. Aşteaptă numai să-i spun... Se opri, îngrijorată din nou. Ce să-i spun, mami?

- Când o să fim la noi în cameră o să vorbim, începu Annabel, privindu-l pe Caird şi ştiind că el a înţeles. Dar acum...

Se uită pe fereastră afară. Cât de bine era acolo, cu tot cu ploaie, faţă de ce era aici, cu toate problemele pe care i le cauzase Caird. Totuşi răul fusese deja făcut, sosise ziua când, în sfârşit trebuia să-i vorbească Sianei despre tatăl ei. Dar, înainte de asta, voia să-i spună lui Caird ce credea despre el, până să se sufoce.

- Sian, mai ştii cum se spune la cheie?

- Le clef , spuse ea cu ochii mari. Să mă duc s-o cer?

Annabel o privi până ajunse la birou, apoi se întoarse spre Caird.

- De ce m-ai întrebat unde mergem, când ştiai deja de la

ea?

- Uitase numele hotelului. Şi-apoi, fraier cum sunt, voiam să văd dacă pot avea încredere în tine.

- Să ai încredere în mine? repetă ea, revoltată la gândul că îi era datoare cu adevărul. Crezi că...

- N-am crezut nimic. Doar... se opri s-o privească pe Sian, am sperat.

I-ar fi dat un răspuns pe măsură, dar fu oprită de durerea ce i se citea în glas şi-n priviri. N-avea de gând să renunţe uşor, n-a vrut să-i arate şi ei asta, dar pentru o clipă i-a scăpat. îl urmări cum încerca să-şi recapete controlul şi cum se întoarce spre ea cu calmu-i obişnuit.

- Stii, Annabel, încă nu ai ascultat ce vreau să spun.

Acum era rândul ei să privească în altă parte. Dacă el nu voia să-şi arate sentimentele, de ce ar fi trebuit să se lase impresionată? Dar nu se putea abţine. Greşise în toţi aceşti ani, că o ţinuse pe Sian ascunsă, doar pentru ea? Fusese mereu mândră de decizia pe care o luase, de a o creşte de una singură, dar o făcea să creadă că mândria ei avea doar motive prost înţelese şi egoiste. Nu că ar fi meritat ceva din partea ei, dar poate de dragul Sianei ar fi trebuit să ia legătura cu el. Cu siguranţă, ar fi ajutat. După ce divorţase, poate chiar s-ar fi căsătorit cu ea. Ceea ce era ridicol, ar fi făcut-o să se simtă foarte nenorocită. Oricum se simţise aşa, dar măcar a trăit cum a vrut, îşi făcuse singură drum prin viaţă şi după această experienţă ajunsese o femeie independentă, completă. Prinse curaj şi spuse:

- Nu-ţi datorez nimic, Caird Gloster.

- Mai puţin fiica ta, spuse el încet, fără să se certe, ci argumentând, iar dubiile apărură din nou.

Trecuse prin asta, mai ales în primii ani. Ar fi fost cu mult mai bine dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată; îşi dorise asta de multe ori în timpul sarcinii. Dar niciodată de atunci. Cum ar fi putut să nu şi-o dorească pe Sian? Cum ar fi putut regreta faptul că l-a iubit, când din acea dragoste apăruse bucuria vieţii ei?

- Am vorbit destul, începu, apoi se opri. Părea că se roagă de el, şi nu voia să facă asta. Să nu recunoască nimic şi să nu arate nicio slăbiciune, doar aşa putea trata aceasta problemă.

- Tu n-ai vorbit, spuse el, la fel de blând, corectând-o. Tu doar ridici un zid.

- îmi pare rău că te-am dezamăgit.

- Tot în spatele zidului eşti.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Caird! Simţea cum se enerva în faţa calmului pe care-l afişa. Ce vrei?

- Prima oară când te-am văzut, am vrut o şansă să... se opri şi
o privi din nou pe Sian, care stătea pe vârfuri pentru a se uita în registru. Nu mai contează, continuă el, urmărind-o mai departe. Asta a fost înainte să ştiu. Acum vreau doar o şansă de a-mi cunoaşte fiica. O privi din nou pe Annabel. E chiar aşa de greu de înţeles?

- Nu mă aşteptam la asta din partea ta.

- Sunt multe pe care nu le ştii despre mine, spuse el mai

repede, căci Sian luase cheia şi se întorcea, şi sunt multe pe care nu le ştiu despre voi. Vrei să iei cina cu mine?

Annabel privi geamul aburit. încă o maşină britanică parca în faţa hotelului, iar familia se pregătea să fugă prin ploaie.

- O să mâncăm aici, începu ea.

- Şi eu. Aşa că ar fi o prostie să nu mâncăm împreună.

Annabel oftă exasperată, imaginându-şi absurditatea de a mânca la mese separate.

- Bine, fu ea de acord.

Dacă o să...

- Numărul şapte, spuse tare Sian, care se întorsese, fluturând cheia mare. La început a crezut că nu avem rezervare, apoi când ne-a găsit în registru a zis Stroo...

încerca să-l imite pe recepţionerul francez, care le stâlcise numele, şi izbucni într-o cascadă de chicoteli. Caird începu şi el să râdă; totul merge aşa cum vrea el, îşi spuse Annabel amărâtă.

- Dar bagajele? întrebă, încă surâzând. Vreţi să vă ajut cu ele?

- N-ai înţeles mesajul, nu? izbucni ea iritată. Suntem o echipă, noi cei din familia Stroud. Ne descurcăm.

Caird deveni brusc serios. Annabel realiză că-şi dorise să-i arate cui îi aparţine Sian şi spre marea ei uimire, chiar reuşise. îl exclusese din familia Stroud, iar el înţelesese perfect. Chiar şi Sian simţi momentul tensionat şi-i privea uimită când pe unul, când pe celălalt. Caird o privi şi, încercând din răsputeri să se relaxeze, îi spuse:

- Cineva trebuie să se ude până la piele şi preferam să fiu eu acela.

Calmul lui o făcu să se simtă nelalocul ei. Ce încerca de fapt să demonstreze? Desigur, luase suficiente schimburi pentru noapte într-o geantă mai mică, pe care a putut s-o ia cu ea în fuga spre hotel, dar de ce trebuia să caute nod în papură unei propuneri politicoase? De ce nu putea să accepte pur şi simplu?

- Bine, spuse, pe un ton la fel de distant. Poţi să iei cheile de la Sian.

- Ce bine! spuse Sian, scoţând cheile din buzunar. Vin şi eu să deschid...

- Ba nu, nu vii! spuseră într-un glas Annabel şi Caird.

Annabel îl privi stânjenită. Vorbise exact ca ea şi cu aceeaşi hotărâre pentru a o opri pe fiica lor să iasă în ploaie. Era foarte ciudat să audă încă o persoană care să se îngrijească de Sian ca ea; amuzant, dar impunând reguli şi iubitor în acelaşi timp. Era uimit, şi ştiu în acel moment că şi el simţise acelaşi lucru.

Sian bătea din palme.

- Pune-ţi-vă o dorinţă!

- Nu acum, scumpo.

- Dar, mami, aţi vorbit în acelaşi timp. Nu poţi să renunţi aşa, pur şi simplu, o dorinţă.

- Despre ce e vorba? întrebă Caird. Ce dorinţă?

Sian începu să-i explice:

- Când două persoane vorbesc în acelaşi timp, li se

îndeplineşte câte o dorinţă. Doar că trebuie să se prindă de degetele mici înainte să se gândească la ea şi să spună numele unui poet după.

- Am înţeles. Aşa? întrebă ridicând mâna.

Annabel se apropie nehotărâtă, dar Sian interveni şi le uni mâinile.

Nu fi proastă, îşi spuse, şi încercă să-şi controleze tremurul braţului.

Pulsul i-o luase razna şi când noua familie descinse în hol, ea se pregăti să le facă loc, dar Caird o ţinu strâns de mână.

- Nu mi-am pus încă dorinţa, tu?

închise ochii, disperată să termine cu toate astea. Ce să-şi dorească? Să dispară Caird şi să le lase în pace? Nici nu ştia dacă-şi mai dorea asta. Cu fiecare minut ce trecea îşi dorea mai puţin, iar acum, când îi simţea căldura mâinii, îşi dorea să-l aibă mereu alături.

- Numele unui poet, mami.

Annabel îşi dori repede ca vremea să fie mai bună şi adăugă:

- Shakespeare.

- Robert Burns, spuse şi Caird.

Când deschise ochii, Caird o privea.

- Dă-i cheile, scumpo, şi să mergem în cameră, spuse ea tulburată.

Fără tragere de inimă, dar resemnându-se, Sian îi înmână preţioasele chei. Annabel era mulţumită că mintea ei revenise la problemele cotidiene, aşa că o luă pe Sian şi se îndreptară

spre scări. Dar Caird nu terminase cu ea; înainte să plece, îi puse o mână pe umăr. Era un gest atât de familiar. îi cunoştea perfect această atingere, care în ciuda puterii pe care o deţinea, nu fusese niciodată altfel decât tandră. Şi la asta se gândise de multe ori, în nopţile lungi de singurătate, întrebându-se de ce ea, atât de slabă, era atât de încăpăţânată, iar el, care ar fi putut lua orice şi-ar fi dorit, era atât de blând. Concluzia fusese că el îşi permitea să fie aşa. Viaţa fusese bună cu el. Se opuse atingerii lui, iar Caird simţi asta imediat.

Jucându-se cu setul de chei, întrebă:

- Nu mi-ai spus ce trebuie să aduc.

- Valiza roşie de pe bancheta din spate, spuse repede şi se eliberă, în sfârşit.

Capitolul 3

Camera era foarte spaţioasă şi primitoare. Paturile ocupau un colţ al camerei, iar baia celălalt, dar cu toate astea era loc suficient pentru masă şi scaune şi o lampă, pe care Sian se grăbi s-o testeze. Camera avea uşi mari cu geam ce dădeau spre un mic balcon, iar Sian tocmai se pregătea să le deschidă, dar Annabel o opri la timp, căci ploaia bătea exact pe acea parte. Sian intră apoi în baie.

- E un săpun aici. Un pacheţel foarte drăguţ pe care scrie Hotel Voltaire...Mami! N-o să-l foloseşti, nu-i aşa?

- Poţi să păstrezi ambalajul, spuse Annabel desfăcându-l cu grijă. N-o să mă opreşti să-mi fac baie după toate prin câte am trecut, nu?

- Doamne, nici nu te-am întrebat! Chiar ţi-a fost rău?

- Foarte rău.

- Dar...atunci...când l-ai găsit... pe tatăl meu? Si lui îi era rău?

- Nu, spuse Annabel, uitându-se în oglindă. E ca şi tine, nu-i este rău de mare.

îşi stropi faţa cu apă, ştiind că nu va mai putea amâna multă vreme discuţia promisă. N-o minţise niciodată pe Sian în legătură cu trecutul ei, dar nici nu-i povestise chiar tot. Cândva, mami a iubit foarte mult un bărbat, dar el a trebuit să plece. Nu, nu se va întoarce. Nu, numele lui nu conta-îşi aduse aminte Annabel discuţiile din trecut. îşi spusese că-i va povesti totul într-o zi. Când va dispărea durerea. Când va fi suficient de mare ca să înţeleagă. Când Caird nu va mai avea acea

emisiune difuzată la ore de maximă audienţă.

- Când îl vedeam la televizor, mă întrebam, spuse Sian gânditoare. E caraghios când tatăl tău poate fi oricine.

Annabel îşi acoperi faţa cu prosopul; o usturau ochii, iar inima
i se strângea de durere. Ştia exact cum e să te întrebi dacă nu cumva poştaşul sau profesorul este tatăl tău. Ar fi trebuit să spună ceva cu mult timp în urmă, dar... cum? Şi acum veneau întrebările.

- De ce era atât de supărat pe tine, mami?
- Nu era supărat, spuse ea instinctiv. El... te place.
- Şi mie îmi place de el. E simpatic, nu-i aşa?
- Da... cred că da.
- Atunci, de ce a plecat?
- El... Annabel încercă să tragă de timp. E o poveste lungă.

Când se auzi bătaia în uşă, Annabel se simţi uşurată. Sian fugi
să deschidă, în timp ce ea se gândea la o modalitate de a-i povesti totul în aşa fel încât să înţeleagă. Era suficient de rău că fiica ei a trebuit să aştepte nouă ani pentru a-şi întâlni tatăl, adevărul despre el n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Fata tocmai îl lăsa pe Caird să intre cu valiza şi-i făcea un tur al camerei, în timp ce el se scutura de apă.

- Si avem două scaune, spuse arătându-i-le. Poţi să stai pe acela, iar mami pe ăsta.
- Mulţumesc, domnişoară, spuse Annabel, apropiindu-se. Dar Caird trebuie să plece acum...

- Nu poate încă să plece, mami. Ar putea să ne spună.

- Ce să vă spun? întrebă Caird, privindu-le când pe una, când pe cealaltă.

Sian se postă în faţa lui, cu picioarele depărtate şi cu mâinile la spate.

- Tocmai o întrebam pe mami de ce ne-ai părăsit.

în liniştea ce să lăsă, se auzi doar ploaia răpăind pe fereastră. Caird era nemişcat.

- Ce vrei să spui?

Annabel se întoarse spre valiză.

- Trebuie să despachetez...

- Stai jos!

îl ascultă.

- Acum, începu Caird, întorcându-se spre Sian, spune-mi ce vrei să spui.

Pusă în faţa amândurora, Annabel se simţi neputincioasă; bărbatul înalt cu mâinile în buzunare şi picioarele depărtate şi fetiţa în faţa lui în aceeaşi postură. Semănau atât de mult şi erau atât de hotărâţi să continue cu întrebările lor, încât n-avea ce face, decât să aştepte rezultatul. îşi adună toate puterile, pregătindu-se pentru ce urma.

- De ce ai plecat înainte să mă nasc eu? începu Sian.

Caird scoase mâinile din buzunare şi o privi palid pe Annabel. Apoi inspiră profund, încercând să-şi relaxeze muşchii şi, cu un efort supraomenesc îşi păstră calmul. O privi din nou pe Sian, blând.

- Pun pariu că nu eşti în stare să comanzi ceva de băut.

- Pun pariu că pot! acceptă ea imediat provocarea. Ce vrei? O să-i fac să înţeleagă, o să vezi.

- Să mergem, atunci.

Dar Sian nu terminase încă.

- îţi place să fii tatăl meu, nu-i aşa?

Caird încuviinţă.

- Să fii sigură de asta, puştoaico. Eşti cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

- Atunci, de ce-ai plecat?

- Poate o să vorbim despre asta, scrâşni el, privind-o pe Annabel, după ce mâncăm.

- Asta înseamnă că o să stai toată seara cu noi?

- Nu ţi-ar plăcea? o întrebă cu durere reţinută, care dispăru repede însă la auzul răspunsului ei.

- Ba sigur că mi-ar plăcea. Oamenii ar trebui să-şi cunoască taţii, nu-i aşa?

- îmi pare bine că asta crezi, spuse el, zâmbind cu adevărat încântat. Să mergem atunci.

- Dar... nu ştiu cum să-ţi spun, adăugă ea speriată.

Domnule Gloster sună aiurea şi Caird sună la fel de prost...

- De ce nu tăticule?

- Nu! izbucni Annabel, înainte să se poată controla. Două perechi de ochi o priviră, iar ea adăugă şters: eu... nu vreau asta. Poţi să încerci tată, dacă vrei.

Avea gâtul uscat. Taţii ar trebui să-şi câştige titlul de părinte prin dragostea pentru copilul lor şi prin grija pe care

le-o acordă din momentul în care se nasc, nu să apară din senin şi să facă acest lucru folosindu-se de şarmul profesional. Sufletul îi era plin de indignare; cu cât seara asta se termina mai repede, cu atât mai bine.

- Bine, tată, spuse Sian şi-l luă de mână.

Au băut câte ceva la barul hotelului. Prin geamul barului se vedea strada principală, care ar fi trebuit să fie foarte populată, însă momentan, din cauza ploii, nu se vedea nicio mişcare. înăuntru, luminile aurii jucau printre sticle şi se reflectau în blatul meselor. Annabel ceru coniac; nu obişnuia să bea ceva atât de tare, dar nici nu obişnuia să aibă zile asemănătoare cu cea de azi. Caird luă whisky, iar Sian se urcase pe unul dintre scaunele înalte pentru a face comanda. La un moment dat se deschise uşa de la intrare, lăsând să pătrundă în cameră aerul rece şi umed de afară, şi se auziră paşi pe linoleum, urmaţi de o voce puternică:

- Hei, hei, e chiar vechiul meu prieten Caird Gloster! spuse nou-venitul, dându-şi jos gluga. Ce mai faci, Caird? Ai mai ruinat vreun comerciant cinstit în ultima vreme?

Caird se întoarse încet şi întâlni privirea ostilă a interlocutorului său. Se ridică pentru a se aşeza între el şi fete, ca şi cum le-ar fi protejat.

- Nu m-am legat niciodată de oameni cinstiţi, Denny.

- Nu? Ciudat. Şi eu care credeam că de fapt cu asta te ocupi, spuse el şi înclinând uşor capul îngust, ce mirosea a păr nespălat, le privi pe Annabel şi pe Sian. Ţi-ai luat câteva zile libere, nu? Ţi-ai dus nevasta şi copilul departe de violenţă?

- Nu e vorba de violenţă, Denny. Nici acasă şi... nici aici?

El pusese întrebarea şi tot el răspunsese. Caird adoptase postura preferată, cu picioarele uşor depărtate, pregătit pentru orice s-ar fi întâmplat. Părea relaxat şi calm, dar Annabel ştia că bărbatul de un metru optzeci şi trei era în alertă, gata să-şi folosească toată agilitatea şi puterea corpului. Şi nou-venitul observă asta, ochii mici şi cercetători trădară luarea altei decizii.

- Ciudat, nu mai am chef să beau nimic. Nu mi se potriveşte locul ăsta, presupun.

Se îmbrăcă la loc şi se îndreptă spre ieşire. Caird îl urmări încruntat până când dispăru din raza lui vizuală.

- Să-nţeleg că ai demascat vreuna dintre afacerile murdare pe care le făcea? întrebă Annabel.

- Nu Denny, el n-a fost niciodată prea mare, răspunse Caird, întorcându-se la bar. A fost implicat într-o afacere cu nişte şcoli fantomă de limbi străine.

- Am auzit despre asta de la Hayley, spuse Sian. Oamenii plăteau pentru a-si trimite copiii în străinătate.

- Exact, spuse el, luând paharul de whisky în mână. Numai că nu învăţau limbi străine. Spălau vase si frecau podele.

- Bărbatul căruia i-ai luat interviu vorbea foarte urât si a spart reportofonul.

- Acela nu era Denny. Dar el era pe acolo, ajutând.

- Nu mi-a plăcut cum s-a uitat la tine, spuse Annabel, tremurând. Nu-i plăcuse nici cum se uitase la ea si la Sian.

Caird îi făcu semn să uite incidentul.

- Termină-ţi băutura si să mergem să mâncăm.

Restaurantul arăta la fel de bine ca barul. Pe pervazul ferestrelor zâmbeau vesele buchete de gălbenele, iar pe o masă lungă se găseau diferite tipuri de brânză si de patiserie si castroane pline cu fructe de vară.

- Mi-e foame.

Sian părea surprinsă, iar Annabel o înţelegea perfect. Erau atâtea mirosuri îmbietoare, o nebunie de culori, încât ţi s-ar fi făcut foame chiar dacă abia te-ai fi ridicat de la masă. Totusi, ele nu mâncaseră. La prânz nu putuseră, iar micul dejun format dintr-un ou fiert, părea foarte îndepărtat. începură cu un produs specific franţuzesc, quiche lorrain, un produs de patiserie ce conţinea ouă, smântână si diverse alte ingrediente. Annabel îl gustă ca o profesionistă. După prima înghiţitură si după ce savură toate aromele, dădu verdictul: bucătarul-şef stia perfect ce făcea. A urmat puiul cu sos de ouă si smântână, ce purta numele de vallée d'Auge în meniu, iar până la sfârsitul mesei doar Sian mai reuşi să încerce si prăjitura quatre-quarts. Pentru desert, Annabel se mulţumi cu o piersică arătoasă, iar Caird a încheiat masa cu o felie de camembert.

- Si vinul e extraordinar aici, spuse el. Să mai cer?

Annabel îi făcu semn că nu.

- Sunt suficient de obosită şi aşa. Si e ora ta de culcare, domnişoară.

- Dar suntem în străinătate, mami, o privi Sian rugător. N-am apucat să văd nimic, încă. Doar ce-am prins din maşină.

- Plouă, îi reaminti mama ei.

- Avem pelerinele.

Annabel privi cum se întuneca afară. O plimbare înainte de culcare ar fi fost tocmai bună pentru digestie.

- Bine, spuse. Ne scuzi, Caird...

- Oh, nu mami! Sian se întoarse spre Caird. Vii şi tu, nu-i aşa, tată?

Pelerinele la care se referea Sian erau, de fapt, bluze şi pantaloni fosforescenţi. Galbene pentru Sian şi portocalii pentru Annabel. Când se întoarseră în hol, Caird le privi zâmbind.

- Drăguţ.

- Dar tu? întrebă Annabel, privindu-i veşnica haină de piele. O să te uzi complet.

- Am umbrelă, spuse el arătându-i-o. Ai auzit de burgheri, piticule?

Sian încuviinţă.

- Avem şi în Anglia. Dar nu cred că mai pot mânca, mulţumesc.

- Să mănânci? întrebă uimit, apoi râse. Burgherii ăştia nu sunt de mâncare, sunt istorie. E o statuie aici care îmi place foarte mult.

Deschise umbrela şi le conduse pe străduţa îngustă, povestind istoria burghezilor din Calais. Annabel rămase în spate, mâncase prea mult, şi auzea doar frânturi de cuvinte.

- ... Edward al treilea... asediu... cetăţenii cu ştreangul de gât.

îşi puse gluga pe cap şi nu mai auzi restul. Cum putea să schimbe situaţia o masă bună, se gândi ea, ferindu-se de o umbrelă. Cu două ore în urmă, n-ar fi fost de acord cu ce făcea acum: să umble în ploaie, fiind nevoită să privească modul cum se apropia Sian de tatăl ei. Acum n-o deranja deloc; de fapt, se bucura de libertatea pe care o avea, nemaifiind nevoită să asculte întrebările nenumărate ale fetiţei. Realiză cât de ocupată fusese în ultimii zece ani. încă de la început, hotărâse că Sian nu va avea o copilărie ca a ei. Urmase acelaşi tipar ca mama ei, rămăsese însărcinată tânără, însă asta avea să fie singura asemănare. Nu va avea o serie întreagă de iubiţi, nu va petrece serile în oraş în timp ce fiica ei o aştepta acasă, singură şi înfricoşată, şi nu vor exista nebunii ca aceea care s-a încheiat, din cauza băuturii, în acel ultim accident de maşină. Conştientă de faptul că Sian era singura persoană pe care trebuia s-o aibă în minte, respinsese aproape toţi bărbaţii care încercaseră să se apropie de ea. Stia că uneori fusese nepoliticoasă, poate de câteva ori chiar îşi prejudiciase afacerea prin această atitudine, însă talentul pe care-l avea, încrederea pe care o insufla clienţilor şi munca pe care o depunea, compensa aceste pierderi. Se descurcase bine, iar Sian crescuse foarte bine şi fără tată. Sau nu? O privea acum, punând zeci de întrebări, dornică să afle cât mai multe, să descopere noi modalităţi de a privi lumea, văzând în fiecare zi lucrurile din diferite alte unghiuri; până la urmă, poate că ar fi fost bine ca şi el să participe la creşterea ei. Acum e uşor de vorbit, îşi reaminti cu încăpăţânare. N-aveam

de unde să ştiu că va reacţiona aşa. Dar cealaltă voce continuă: n-ai fi putut măcar să încerci? O îndepărtă, îndreptându-şi atenţia spre această vacanţă de vis, pe care reuşise în sfârşit să şi-o permită. Pentru că şi-o dorise dintotdeauna. îşi amintea cum alerga, în anii dinaintea morţii mamei ei şi la scurt timp după aceea, dintr-un cinematograf în altul, ca să vadă “Sunetul Muzicii”. Culorile şi peisajele din film fuseseră singurul ei sprijin în acele zile dezolante şi încă mai credea că Salzburg era un oraş magic gata s-o întâmpine cu braţele deschise; numai dacă ar fi reuşit să ajungă în el. Şi va reuşi, în ciuda planurilor lui Caird. La cină, le vorbise despre ferma pe care o cumpărase, iar Sian era foarte entuziasmată, i-ar fi plăcut mai mult să meargă acolo; dar ferma se afla în nordul Austriei, mult prea departe de Salzburg. Nu, în dimineaţa următoare el va pleca în drumul lui, iar ele în al lor, spre oraşul visurilor ei. îi plăcu statuia din micul parc. Erau şase burghezi, de vârste diferite, şi caractere diferite, însă uniţi de aceeaşi demnitate, având capetele plecate sub ştreangurile umilitoare. Annabel a privit-o pe toate părţile, admirând măreţia şi mesajul care era transmis.

- întotdeauna mi s-a părut că nu e doar o sculptură, ci şi o operă de teatru, spuse Caird, încântat că le plăcea.

- Uite, spuse Sian, acesta e tânăr...

Până au terminat plimbarea, se lăsase de tot întunericul. Văzând că el închisese umbrela, Annabel îşi dădu şi ea jos gluga şi descoperi că nu mai ploua. Au ajuns în acelaşi ritm în care plecaseră, cu Sian care încerca să-şi întârzie ora de

culcare, oprindu-se la fiecare vitrină. Annabel încercă s-o amenințe că o lasă în urmă, dar când ajunse la colțul străzii, o văzu oprită în fața unei alte vitrine, examinând reprezentarea unui sistem digestiv.

- E interesată de orice, nu? întrebă Caird. Seamănă cu tine, Bel. Se uită repede la el, dar nu se putea îndoi de sinceritatea cuvintelor lui. O privea pe Sian cu mândrie, plăcere, dar și amuzament-exact așa cum o făcea ea de atâta vreme.

- M-am... întrebat de multe ori ce-ai crede despre ea. îmi pare bine că-ți place, spuse ea răguşită.

- îmi place... se opri, încruntându-se. De ce i-ai spus că v-am părăsit?

- N-a fost așa, Caird, serios.

- Așa a sunat, continuă el întunecat, amintindu-și discuția, deși era clar că furia i se potolise în mare măsură după acea masă bună și după plimbare. Totuși, o preveni: n-o să te pierd din nou, să știi.

- Presupun că vrei s-o vizitezi, spuse ea resemnată.

- Mai mult decât atât...mult mai mult, spuse el.

Annabel încremeni.

- La ce anume te-ai gândit?

- Să rămâneți amândouă. S-o arăt...

- Hei, nu e un obiect!

- ...s-o prezint părinților mei, izbucni el. N-a pierdut doar un tată în tot acest timp, ci și doi bunici.

- Bunici!

Annabel îşi ţinu respiraţia, redusă la tăcere de noua idee. Ea nu avusese niciodată bunici şi nici nu se gândise la faptul că Sian i-ar putea pierde pe ai ei. Scutură din cap, nervoasă. Toată treaba asta devenea prea complicată. Nu era vina ei că nu luase în considerare două persoane de a căror existenţă nici nu ştiuse până în acest moment. Sian era foarte bine şi fără bunici, chiar şi fără Caird. Dar complicaţiile nu vor dispărea doar dacă ea se prefăcea că nu există. începuseră în clipa în care el îşi recunoscuse fata; realiză că acel moment îi schimbase pentru totdeauna viaţa şi mai important decât atât, pe a Sianei. Cel mai bine era să admită faptul că el n-avea de gând să plece. Şi, până la urmă, părea un tată bun. Iubitor, atent, capabil să îmbogăţească orizonturile copilului într-un mod la care ea nu s-ar fi gândit. De ce să nu profite de asta? Totul ar fi mers bine câtă vreme ar fi ştiut să păstreze controlul, câtă vreme i-ar fi arătat că ea este cea care ia deciziile. însă cum să controlezi un bărbat care te tulbură atât de mult?

Chiar şi acum observă că în mod inconştient păstrase distanţa; era ca şi cum corpul ei ştia că trebuie să evite orice contact cu el. Şi cum să impui regulile tale unui bărbat care, în mod evident, se obişnuise să trăiască de unul singur, după bunul plac? Ei bine, va trebui să încerce. în definitiv, evoluase mult în ultimii zece ani. Acum era cea mai bună ocazie să verifice cât de departe ajunsese; să-i demonstreze lui Caird şi ei însăşi cât era de independentă.

- Bine, începu ea şi încercă să-şi adune tot curajul. Dacă

ne dai suficient timp, aş putea s-o las să stea cu tine. în vacanţele şcolare...

- Si tu? Annabel se încordă, şi se uită la el; în semiîntunericul străzii, nu i se putea citi nimic în privire. Mai bine.

- Va trebui să vin cu ea o dată. Ca să... zâmbi la ceea ce avea de gând să spună, ca să fiu sigură că ai grijă de ea.

- Presupun că ai fi de ajutor să-mi explici cu ce e obişnuită, spuse el, în timp ce pe faţă îi jucau umbrele înserării.

Se simţea oare o notă de amărăciune în glasul lui?

- Copiii au nevoie de continuitate, nu-i aşa? adăugă el. îi poţi tulbura dacă schimbi anumite lucruri care le sunt familiare.

- Se schimbă atât de mult, interveni ea blând. Si-aşa le e greu să se adapteze, astfel că vor ca totul să rămână la fel.

Se întoarse şi o privi. Annabel se uită repede în jos. încă nu-i putea vedea ochii, din cauza întunericului, dar din acel unghi, buzele-i apăreau într-o lumină foarte interesantă. Nu era pregătită să-i simtă atingerea pe braţ şi fu precaută. însă nu-i îndepărtă mâna; o ţinea captivă, chiar dacă ea se distanţa. Slavă Domnului că avea acea pelerină ce o proteja de căldura acelei atingeri aproape la fel de bine cum o protejase de ploaie. în schimb, îi dădea o senzaţie răcoroasă plăcută, căci încă era udă.

- Aşa e, nu? continuă el destul de surprins. De ce nu m-am gândit şi eu la asta?

- Trebuie să stai prin preajma copiilor ca să înţelegi, îi

răspunse şi-ndrăzni să-l privească, uimită de seriozitatea propriului ton. îi tu nu prea ai stat, nu?

- N-am mai primit un asemenea ajutor, ca cel pe care mi l-ai oferit tu. I se simţea din nou acea tristeţe în glas; dar nu era generată de ce-i spunea ea, ci de ceva din interiorul lui, ceva din trecutul lui ce lăsase nişte cicatrice. în acea clipă, Annabel îşi aminti privirea lui Caird când o recunoscuse pe Sian; era o durere dublată de o alta, ce-i măcina sufletul. Se întreba despre ce era vorba. Să mai fi avut copii? Poate că-i pierduse când soţia lui nu-i mai suportase trădările. Părea foarte posibil. încercase să-i spună că se schimbase. M-a adus într-un punct în care am stat şi am reflectat, spusese el. Prea târziu pentru căsătoria lui, se gândi Annabel, amintindu-şi cum citise despre divorţ într-un ziar. Nu era de mirare că se ascundea acum şi nu voia să-şi arate adevăratele sentimente. Văd că eşti foarte dornic, aşa că poţi s-o ţii pe Sian, îi spuse. Dar eu am o afacere de condus...

- O afacere? schimbă el subiectul, încântat de oportunitate. Micuţa Annabel Blythe, femeie de afaceri...

- Nu e chiar aşa mică, spuse ea mândrindu-se cu cei un metru cincizeci şi doi.

- Găteşti, nu-i aşa?

- O firmă de catering, se grăbi ea să adauge. Am început cu petreceri mici, nunţi, chestii de genul ăsta, dar acum m-am extins la aprovizionarea hotelurilor şi diverse alte firme. Când ne-am mutat pe Strada Rybridge, am echipat complet bucătăria şi acum am trei angajaţi...

- Şi miroase grozav, interveni Sian, care-i ajunsese din urmă.

Annabel începu să râdă şi o luă de mână, fără să-i permită să
se mai apropie de alte vitrine. Era rândul lui Caird să meargă în
spate, îi şopti un gând maliţios. Oricum, nu-i prindea rău să vadă cât de bine se înţelegeau ele. Se bucura de prezenţa fetiţei. Aproape ajunseseră la hotel. Erau pe o stradă pe care maşinile încă circulau, umplând aerul cu miros de benzină. Una dintre ele, un Renault roşu, încetini şi în final se opri lângă trotuar. Presupunând că şoferul voia să ceară indicaţii, Annabel se întoarse spre Caird. Era ciudat ca el să ajute un francez într-un oraş francez, dar se părea că ştia câte ceva despre locul ăsta. Si-apoi, Calais se spunea că era cel mai mare oraş-port din ţară, aşa că probabil erau şi mulţi turişti din alte părţi ale Franţei. Bărbatul de pe locul pasagerului nu deschise geamul, dar se dădu jos din maşină; probabil pentru a fi sigur că înţelege pe unde trebuia s-o ia. Avea o glugă ce-i acoperea faţa, probabil pentru a se feri de ploaie...

Totul se petrecu foarte repede. Sian fu smulsă de lângă ea; în următorul moment ar fi ajuns în maşină, dar Caird ajunse într-o clipă lângă ele. Se auzi doar zgomotul produs de umbrela izbită puternic de umărul bărbatului. Un zgomot asemănător unor oase rupte fu urmat de un ţipăt de durere, iar Sian era liberă şi fugi pe trotuar, dar se împiedică de ceva. Era gluga închisă la culoare. Denny alerga înapoi la maşină,

încercând să scape de Caird, ce-l agăţase de una dintre mânecile unsuroase. Maşina porni cu portiera deschisă, târându-l pe Caird, până ce viteza fu prea mare pentru a mai putea ţine pasul şi se prăbuşi pe şosea. Se ridică imediat, uitându-se după Renault, dar era deja prea departe.

Capitolul 4

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu avusese timp să realizeze ce se întâmplă şi nici nu apucase să ţipe. Abia după ce totul se termină, şocul realităţii o lovi şi se repezi s-o ia în braţe pe Sian; ar fi stat aşa mult timp, dar fetiţa se zbătu să fugă spre tatăl ei.

- Eşti bine?

- Cum adică dacă e bine? se înecă Annabel. Dar tu? Tu eşti cea pe care au încercat s-o...

- Sunt bine, mami, doar vezi că sunt bine. Tată...

Caird o examină încruntat.

- Eşti sigură că nu eşti rănită?

Sian dădu din cap.

- Doar l-ai lovit atât de puternic!

- Nu suficient de puternic. Hai, nu avem timp de pierdut, spuse, luând-o de mână şi îndreptându-se spre hotel.

încă o dată Annabel rămase în urma lor, de data asta din ce în ce mai nervoasă. Un fior o făcu să tremure, nevoită să se gândească la ceea ce fusese pe cale să se întâmple. Dar trebuia să se gândească, poate că nu se terminase încă. Cei care încercaseră s-o răpească, fugiseră. Cine ştie ce plănuiau acum? Deodată, lumea devenise un loc murdar şi periculos, şi era doar vina lui Caird. Era suficient de rău că intrase în viaţa lor, dar să le implice în aşa ceva! Denny n-avea nicio problemă cu ele, nu s-ar fi apropiat de ele, dacă n-ar fi fost Caird. Din cauza lui, care insista să facă pe tatăl-drept pe care şi-l câştigase prin diverse şiretlicuri-Sian devenise o ţintă

pentru oricare dintre răufăcătorii care aveau ceva împotriva lui. Cu cât scăpau mai repede de el, cu atât mai bine. Şi totuşi, cum se vor descurca acum, fără el? Dacă a doua zi, după ce Caird nu va mai fi cu ele, vor apărea din nou? Pentru că oricât de mult ura acest lucru, trebuia să admită faptul că el o salvase pe Sian. Amintindu-şi propria ei reacţie, Annabel se înăbuşi de ruşine-pur şi simplu îngheţase în acel moment, se blocase. Dar, ce naiba, nu vii în vacanţă pregătit pentru acte de violenţă! Sau poate că el venise pregătit, era obişnuit cu asta. Ajunseseră la hotel, dar se opriră pentru ca el să ia ceva prins sub ştergătoarele parbrizului unui Mercedes gri. Punând plicul în buzunar, Caird părea tensionat, totuşi resemnat, chiar uşurat. Le deschise uşa de la intrarea în holul hotelului, iar Annabel nu apucă să protesteze când el luă ambele chei de la recepţie, căci o reduse la tăcere cu o singură privire. Apoi le conduse pe scări, mergând în urma lor. Annabel simţea că se aşezase între ele şi relele ce le înconjurau. Se opriră în faţa camerei, dar nu putu să-i ceară cheia, căci avea deodată gâtul uscat. îi simţea mirosul, acea aromă de bărbat puternic. Le dădu uşor la o parte şi spuse:

- Nu intraţi până nu vă spun eu, apoi intră în cameră, închizând uşa în urma lui.

Verifica, bineînţeles. Cineva care le-ar fi dorit răul ar fi putut ajunge foarte uşor în camera lor de la etajul unu. Dar cine le-ar fi dorit răul, dacă n-ar fi fost împreună cu el? Si pentru a înrăutăţi lucrurile, Sian, cu obrajii împurpuraţi, părea că se bucura extrem de mult de această aventură.

- Nu e minunat? întrebă ea, referindu-se la eroul ei. Nu suntem norocoase că are grijă de noi?

Annabel scrâşni. Când se ajunsese la asta? Până să apuce să spună ceva, se deschise uşa, iar Caird le dădea voie să intre în camera pe care ea o rezervase şi pe care tot ea o plătea.

- Să încui uşa după ce plec, spuse el.

- Unde pleci? întrebă ea.

Era uimită şi în acelaşi timp furioasă din cauza sentimentului de teamă ce o cuprinse, gândindu-se că va rămâne fără el.

- La jandarmerie...probabil că deja îl caută pe nemernic, aş putea să-i ajut. Nu te teme, o să mă întorc într-un timp cât se poate de scurt, spuse el blând.

Annabel se zbârli:

- Nu mă tem.

- Bine, atunci, dar fii precaută. O să bat aşa la uşă, spuse el, arătându-i. Să întrebi cine e şi să nu deschizi până nu-mi auzi vocea. Hai, piticule, intră, adăugă el, zburlindu-i părul Sianei, şi să nu te mişti de acolo. Annabel o împinse în cameră şi închise uşa. După ce-l auzi îndepărtându-se, răsuci cheia în broască, aşa cum îi spusese, gândindu-se că oricum, era un gest normal.

- Bine, domnişoară. E ora de culcare pentru tine.

Era uşurată să-şi audă glasul dând aceleaşi comenzi zilnice, pe acelaşi ton sigur; apoi începu s-o dezbrace pe Sian.

- Dar, mămico, se plânse Sian, şi se întrerupse pentru un

căscat. încercă încă o dată să protesteze, dar când Annabel îi arătă baia, se supuse fără alt comentariu. Annabel îşi scoase la rândul ei pelerina udă.

- îţi aduc pijamaua, spuse, încercând să fie calmă şi puternică.

Pijamaua Sianei era de fapt o pereche de pantaloni scurţi, oricare era la îndemână, şi un tricou pe care era desenat un cal.

- Tata a zis să dorm aici, spuse Sian, întorcându-se de la baie şi alegându-şi un pat.

- Chiar aşa? spuse Annabel destul de tăios, şi încercă să se relaxeze, căci nu trebuia să se descarce pe copil.

Şi-apoi, patul de lângă perete şi mai departe de fereastră era mai sigur pentru ea, în condiţiile actuale. Dar, cât de curând, trebuia s-o avertizeze în legătură cu acel ton plin de admiraţie pe care-l folosea când îl cita pe tatăl ei. Aprinse veioza şi-i scoase cartea din geantă; “Poneiul lui Jill” avea s-o farmece pe Sian suficient cât s-o facă să adoarmă. Apoi se aşeză pe marginea patului fetiţei şi strânse la piept cu toată dragostea acel trupuşor, gândindu-se la ce-ar fi putut să se întâmple. Sian se întinse şi spuse:

- O să stau trează să-l aştept şi pe tata să-l îmbrăţişez şi pe el de noapte bună.

Annabel se ridică brusc si se duse la fereastră, dar nu vedea nimic, pentru că erau trase obloanele; probabil le închisese Caird, înainte să le lase să intre. Se uită printre ele si zări un colţ de stradă; cine stie ce se ascundea acolo, în

întunericul nopţii? In căutarea unei activităţi care să-i distragă atenţia, începu să caute prin geanta de voiaj cele ce-i trebuia pentru noapte. N-avea de gând să se dezbrace si să se culce, nu în noaptea asta, dar putea să se spele pe dinţi, să-şi dea cu apă pe faţă. Văzu apoi hărţile iesind din geantă şi, foarte mulţumită că-şi găsise o ocupaţie şi putea să uite o vreme problemele ce o înconjurau, o desfăcu pe cea mare si o întinse pe masă. Acela era drumul lor, îsi spuse Annabel, urmărind linia trasată prin Lille, apoi toată Belgia, prin Cologne si Frankfurt, Nürenberg, München, apoi încă o frontieră până în Austria si în sfârsit splendidul Salzburg. Nestiind cât de repede ar putea ajunge si pe unde trebuia exact s-o ia, nu mai rezervase alte camere de hotel si acum era bucuroasă că n-o făcuse. Avea să plece cât putea de repede si să lase în urmă portul Calais, pe Caird si pe Denny si tot ce se întâmplase. Să continuie oare drumul pe lângă Rin, sau pe celălalt, prin Mosel? Se aseză pentru a le compara mai bine si, concentrată cum era, nu-l auzi imediat pe Caird, ciocănind asa cum spusese că va face. Semnalul lor secret fusese întotdeauna o bucată din melodia Rule Britannia. îsi aminti acest detaliu în drum spre usă; ciocănise de atâtea ori la usa lui în felul acesta. Amintirile o copleseau; nu trebuia, nu trebuia să se gândească la ceea ce urma după bătăile în usă. Nu mai conta. Dar acum, nu frica îi făcea pielea de găină în timp ce se îndrepta spre usă. întrebă cine e, îi recunoscu vocea, îi deschise, apoi se îndepărtă cât putu de repede. Sian adormise pe o parte în încercarea ei de a rămâne trează pentru a-l

aştepta pe Caird.

- Stinge veioza, şopti Annabel peste umăr.

Caird o ascultă şi luminiţa gălbuie se stinse. Annabel se apropie de fetiţă şi o înveli, iar Sian căscă şi se întoarse cu faţa la perete, continuându-şi liniştită somnul. Annabel ezită să stingă şi veioza de pe noptiera dintre paturi, dar până la urmă o opri, lăsând aprinsă doar lampa din colţul celălalt al camerei.

- Noapte bună, piticule, spuse el şi o sărută pe frunte pe Sian.

Annabel îl privi cu braţele încrucişate, dar nu putu să nege că
gestul demonstra o dragoste adevărată. Totuşi, cum putea să nutrească asemenea sentimente pentru o fiică pe care o cunoscuse abia azi? N-o cunoştea, nu petrecuse nici măcar o zi alături de un copil, o zi obişnuită, sau cel puţin nu alături de Sian.

- Probabil că mai ai copii, spuse ea iritată.

- Doar unul. O fată.

Nu era cu faţa la ea, dar chiar şi aşa, din profil, i se citea o amărăciune şi o tristeţe pe care Annabel, spre surprinderea ei ar fi vrut să i-o aline; să-l strângă în braţe şi să sărute acei ochi trişti. Alungă ispita şi se îndreptă încet spre masă, unde hărţile aşteptau să fie strânse. Această activitate o linişti şi se gândi că, până la urmă, dacă-şi pierduse cealaltă fată, asta se petrecuse doar din vina lui. Trebuia să fi avut mai multă grijă de căsnicia anterioară.

- Presupun că soţia ta are custodia, spuse ea mai mult ca o afirmaţie decât ca o interogaţie.

- Las-o baltă, Bel, îi răspunse Caird, luându-şi un scaun aproape de fereastră şi puse jos servieta neagră pe care o ducea cu el. E un subiect complicat.

- Sunt sigură!

Aşa că se aştepta ca Sian să umple acel gol, copilul ei, care era al lui doar pentru faptul că participase la concepere.

O privea încruntat.

- Am crezut că trecusem peste asta, Bel.

- Nu ştiu ce...

- Pentru numele lui Dumnezeu!

Vorbise mai tare şi izbise cu pumnul în masă. Instinctiv, Annabel se întorsese spre patul în care dormea Sian, dar fetiţa nu se clintise. Se trezise la ora şase dimineaţa şi avusese o zi plină, aşa că era frântă de oboseală.

- Obstacolele astea pe care le ridici, continuă el să şuiere. Tocmai am trecut printr-o experienţă destul de gravă...

- Din vina cui?

Se aplecă spre ea cu mâinile încleştate pe marginea mesei.

- Ai de gând să cauţi ţapul ispăşitor, sau vrei să asculţi ce am aflat?

- Ai aflat ceva? întrebă ea, din nou agitată, simţind cum îi bubuie inima de spaimă. Cum? Ce anume?

- Pentru început, la maşina mea.

Cu toată agitaţia care o cuprinsese, uitase complet de

plicul pe care-l pusese în buzunar. A fost un mesaj de la ei?

- A trebuit să-l las la poliţie, dar mi-au dat o copie, spuse el, răsfoind prin servietă şi scoţând o foaie fără titlu sau semnătură pe care se puteau citi următoarele mâzgălituri: ” Dacă mai vrei s-o vezi vreodată, pune toate informaţiile pe care le ai despre golful Gull într-un plic, şi trimite-l la adresa...” urma o căsuţă poştală din Londra, ” când o să ajungă acolo, o s-o primiţi înapoi, dar dacă nu ajunge în şapte zile, s-ar putea să primiţi o ureche sau un deget...”. Annabel se opri, simţind că i se face rău.

- Nu s-a întâmplat, îi reaminti Caird, şi nu se va întâmpla.

- Pari foarte sigur de asta.

- Sunt. îi arătă urmele de pe marginea foii. Amprentele lui Denny.

Fără s-o atingă, se uită mai atentă; una dintre urme era într-adevăr o amprentă, suficient de vizibilă şi de incriminatoare. îl privi întrebătoare.

- Am putut să-i ajut, spunându-le pe unde-şi face veacul, continuă Caird. Au început să-l caute.

- Asta înseamnă că va trebui să stăm aici ca să-l identificăm? întrebă ea şi simţi cum i se întorcea stomacul pe dos, doar gândindu-se că ar fi trebuit să-l vadă din nou pe expeditorul scrisorii.

- Dacă-l prind, spuse el nesigur. Totuşi, nu cred c-o să stea pur şi simplu şi să aştepte să fie prins.

- Grozav. Se duse la fereastră, apoi se întoarse spre el şi adăugă: e încă liber şi tu-mi spui să nu-mi fac griji.

- N-am spus asta.

Erau amândoi în picioare. Annabel îşi duse repede mâinile la spate, în caz că ar fi vrut s-o prindă de ele. Dar Caird nu se mişcă; luase din nou acea atitudine protectoare, iar ea se simţea din nou în siguranţă. Da, în siguranţă. Trebuia să recunoască acest lucru. Cu el alături, acest bărbat puternic, care părea să ştie totdeauna ce să facă, deja simţea că se mai liniştea, o ajuta să se detensioneze. Acest lucru însă îi ridică cealaltă problemă. Ce putea să facă pentru a se opri din tremurat? Acum se mai liniştise, însă simţea în continuare acel fior ce-i scutura trupul. Avea impresia că timpul se oprise în loc şi orice se putea întâmpla. Zgomotele ce veneau de afară sau din hotel nu făceau decât să amplifice acest sentiment. Si în acel moment nu mai putu nega dorinţa de a-i simţi căldura mâinilor mângâindu-i corpul; toate acele momente în care gustase plăceri nebănuite...trecuse atât de mult timp de atunci. Preocupată cu treburile zilnice, îi fusese uşor să îndepărteze alţi bărbaţi, pentru că nu-i dorise. Iar acum, după toţi acei ani de înfometare şi singurătate, trupul îşi cerea drepturile. Simţea cum creştea în intensitate acel sentiment, şi mai grav decât asta era faptul că el părea să-i fi înţeles nevoia ce se completa cu a lui. în semiîntunericul camerei, nu-i putea vedea faţa, dar îi simţea tulburarea. Se apropie la doar câţiva centimetri de ea. Pulsul i-o luă razna, fiecare parte din trupul ei îl dorea. Asta nu putea continua! îşi încrucişă din nou braţele şi se îndepărtă.

- Atunci, ce vrei să spui?

- Doar că sunt aici şi o să rămân cu voi, şopti el. Nimic nu mă va face să plec până nu mă asigur că sunteţi în siguranţă.

- Dar, Caird, din cauză că am stat cu tine, s-a întâmplat totul!

- Stiu, scumpo, şi dacă aş putea să întorc timpul...

Oftă şi se întoarse spre patul Sianei.

Annabel făcu acelaşi lucru; amândoi priviră o vreme trupuşorul ce respira liniştit sub pături. Concentrată pe siguranţa Sianei, Annabel uită atracţia pentru Caird; măcar dacă ar fi putut fi aşa tot timpul, poate că acea dorinţă nebunească s-ar fi diminuat sau chiar ar fi dispărut.

- Dar acum nu mai pot schimba nimic, continuă el brusc, aşa că trebuie să ne gândim la ce e mai bine de făcut în condiţiile actuale.

Nu ştia cum să răspundă în faţa autorităţii lui. Caird trecuse prin multe şi cunoscuse atâtea situaţii asemănătoare, aşa că aşteptă.

- Denny e un ciudat. Cunoaşte limba franceză la perfecţie, vorbeşte fluent italiana şi germana, se descurcă în limba spaniolă...

- N-am nevoie de o enumerare a calităţilor lui! izbucni ea.

Caird continuă pe un ton mustrător:

- Altul ar fi sărit într-o barcă şi-ar fi în Dover până acum. Dar nu şi Denny. Ar putea s-o ia în orice direcţie.

- înţeleg. I se făcuse brusc frig. Chiar în direcţia noastră.

- S-ar putea. Cel mai scurt drum pentru a ieşi din oraş te duce direct în Belgia, iar pe autostrăzile belgiene şi germane

intri gratuit.

- Iar dacă e lefter...

- Nu numai asta. înseamnă că singurele controale de care ar trebui să se îngrijoreze sunt cele de la frontieră.

Şi un pungaş cu vechime, aşa cum e Denny, ştie cum să scape de ele.

- Cum? întrebă ea nedumerită, amintindu-şi cozile de la punctele vamale din port.

- E foarte simplu, răspunse Caird, ridicând din umeri. O iei pe drumuri mai puţin circulate. Pe unele dintre ele nici nu sunt controale vamale.

- Deci ar putea fi departe.

- Mi-e teamă că e aproape sigur acest lucru. Salzburg este un oraş unde operează. îl cunoaşte foarte bine.

- Doamne! Se îndepărtă de el, furioasă că le pusese într-o situaţie atât de periculoasă. Ce mai vacanţă avem! Se sprijinea de masă, iar când îl simţi apropiindu-se, adăugă: pleacă de lângă mine. Cât îmi doresc să nu te fi întâlnit niciodată.

- Nu-i adevărat, ştii asta, spuse el încet, întorcându-se la scaunul lui. Acum, încearcă să te linişteşti puţin, pentru a putea gândi.

Răsfoi hărţile de pe masă, apoi se întoarse cu faţa la el.

- Si unde o să mă ducă asta?

- Păi, la Pankl, bineînţeles. La ferma mea, la mare distanţă de Salzburg, lângă frontiera cu Cehia, continuă el înainte ca Annabel să întrebe. Cel mai apropiat oraş e la mai bine de

treizeci de kilometri depărtare...

- Si te aştepţi să fiu mulţumită de asta?

- Sian o să fie.

- Oh, tu...

Se opri, iritată de siguranţa lui şi de faptul că avea dreptate. îşi aminti cum le povestise la cină despre pădurile şi pajiştile din jurul fermei de la Pankl; despre construcţiile supravegheate de un prieten arhitect austriac. Sian fusese vrăjită de la început când îi spusese despre veveriţele care se jucau în copacii din apropierea casei, despre căpriţele albe ale fermierului vecin sau despre raţele sălbatice de pe râu; dar când i-a povestit despre grajdurile pentru cai, Sian îşi privise mama cu ochi rugători. Annabel a trebuit să fie foarte puternică pentru a rezista invitaţiei nerostite ce-i fusese adresată. Acum părea nevoită să accepte oferta lui şi să fie recunoscătoare pentru asta.

- Tocmai când credeam că pot s-o fac să fie interesată şi de altceva decât de cai, exclamă ea.

Caird zâmbi.

- în două săptămâni?

Annabel zâmbi trist.

- Măcar aş fi putut s-o fac să se gândească şi la altceva.

- A înţeles asta, spuse, aruncând o privire spre patul din colţ. Ca şi mine. Cum ai putut, Bel?

Lăsă hărţile pe masă, simţindu-se deodată extenuată. Oare într-adevăr făcuse o mare greşeală, ascunzându-se de el, privându-i astfel pe toţi trei de ceva foarte important? Se

aşează pe scaunul de lângă el.

- Ce-ai fi făcut, dacă ţi-aş fi spus?

- M-aş fi căsătorit cu tine, bineînţeles, răspunse repede.

- Cum ai fi putut face asta? Erai deja căsătorit.

- Deci, asta ai crezut? o întrebă, privind-o fix şi oftând. Ceva tipic pentru tine, dacă-ţi intră o idee în cap...

- Dar... a semnat în registru ca...Annabel se opri, încercând să înţeleagă ce-i spunea. Atunci, înseamnă că nu eraţi...?

- Divorţul se pronunţase cu şase luni înainte să ne întâlnim. Ochii i se întristară din nou la acele amintiri dureroase. Millie a păstrat numele meu din motive profesionale-munca ei de cercetare devenise destul de cunoscută în acel moment.

- Cercetare?

- E microbiolog. Unul bun-asta era una dintre probleme.

Abia dacă-l auzea, căci se adâncise iar într-un trecut ce nu le
aparţinea. Deci, s-ar fi putut căsători. Se gândise la asta, visase uneori asta, în special în primii ani, când era o angajată prost plătită. Apoi visele începuseră să fie tot mai rare, cu cât era mai ocupată. într-un final, când realizase că ea era cea care conducea de fapt toată afacerea şi se gândise că putea face acest efort pe cont propriu, aproape că încetaseră. Acum era prea mândră de succesul ei pentru a se gândi să renunţe la el. Si, oricum, îi fusese mult mai bine fără el, îşi spusese de-a lungul acelor ani. îşi făcuse singură drum prin viaţă şi,

contrar aşteptărilor, pusese pe picioare o afacere respectată în tot oraşul.

- Nu aş fi acceptat, îi spuse, şi dacă totuşi aş fi făcut-o, n-ar fi mers. Caird se lăsă pe spătarul scaunului, cu un oftat:

- Poftim. Bel a vorbit.

- Crezi că ar fi mers? întrebă, iritată de faptul că o considera drept o atotştiutoare. Cealaltă n-a mers, oricât de mult ţi-ai fi iubit fiica...

- Ai grijă.

Annabel se uită la el, speriată de tonul pe care-l folosise. Era din nou în picioare şi i se citea din nou acea durere nemăsurată în privire.

- Ar fi bine să clarificăm lucrurile acum, Bel. Nu vom mai vorbi despre cealaltă fiică a mea. Da?

Avu intenţia de a comenta această indicaţie legată de ce avea sau n-avea voie să vorbească, dar după o singură privire se răzgândi. îl cunoştea suficient de bine pe Caird, pentru a şti că nu era bine să se certe cu el în starea asta. Văzând că ceea ce spusese a avut efect, Caird se ridică şi scoase o sticlă de whisky de un litru.

- Nu face faţa asta, ai nevoie de ceva tare. Apoi scoase două pahare, în care turnă băutura şi se duse până la baie de unde se întoarse cu o cană de plastic plină cu apă. Câtă?

- Plin. întotdeauna te plimbi cu două pahare la tine?

- Ai fi surprinsă, îi spuse, privind-o pe sub sprâncene, cât de folositoare sunt.

- Mă îndoiesc.

- Poftim. N-o să te spun, da?

Luă o gură din whisky. Era mai bun decât se aşteptase, cu ceva arome de ierburi. îi plăcea şi cu siguranţă o făcea să se simtă mai bine, mai puternică şi în acelaşi timp mai relaxată. Caird îl bea simplu, ţinând paharul între mâini, pentru a-l încălzi, savurând aroma băuturii.

- Cred că ar trebui să-ţi spun că... se opri, puse paharul pe masă şi se aplecă spre ea, apoi continuă: nu mă culc aşa...cu oricine. Niciodată n-am făcut asta. Ai înţeles?

Annabel mai luă o gură din pahar şi descoperi cu uimire că era gol. Da, şi se simţea bine, pregătită pentru orice. Era adevărat că pleoapele-i erau grele, dar încă îi mai putea zâmbi printre gene şi încă mai putea să-şi apropie mâna de a lui. Şi când el o atinse pe încheietură, delicat, se simţi la fel de bine; da, putea face faţă şi la asta. Acea linişte din capul ei şi totodată acea tulburare a sângelui, nu însemnau nimic. Nu-l iubea, nu, nu-l...

- Oh, Annabel! Tonul vocii lui suna aproape supărat, totuşi se ridică ţinând-o de mână, apoi o trase lângă el. Veni de bunăvoie la el, aproape, mai aproape, până ce-şi simţi trupul strivindu-se de al lui. îi mângâie faţa şi realiză că aşteptase să facă asta din prima clipă în care-l văzuse pe puntea feribotului. Degetele recunoscură aceeaşi piele fermă. Sărutul ce urmă fu ca şi cum s-ar fi întors acasă. Câtă vreme era în braţele lui, era în siguranţă. Poate că buzele lui le căutau pe ale ei pentru a le savura, poate că acest bărbat o dorea, dar în acelaşi timp va avea grijă de ea- întotdeauna avusese grijă de

ea. Se lăsă purtată de acel sentiment minunat dăruit de săruturile lui profunde, închise ochii şi se pregăti să-l lase să facă ce voia.

Caird făcu un pas înapoi, privind-o cu buzele întredeschise şi cu sprâncenele puţin ridicate. Annabel nu putea citi nimic în expresia feţei lui, aşa că închise din nou ochii şi-i simţi atingerea în timp ce-i desfăcea funda cămăşii. O sărută apoi pe gât, încet. Trupul ei răspundea perfect, căci el ştia exact unde s-o atingă. Apoi o îndepărtă uşor.

- Sunt probleme neterminate între noi, scumpo.

- Neterminate...repetă ea pierdută, şi deschise brusc ochii. Ce fac? Sian doarme aici! Suntem nebuni!

Caird o mângâie încet pe gât, apoi îi dădu o şuviţă la o parte cu un gest asemănător celui pe care-l făcuse mai devreme cu Sian. Annabel se încordă.

- Mai bine pleci.

- Nu, scumpo.

Se îndepărtă de el, ştiind cât de puţin putea rezista atingerilor
lui.

- Trebuie!

- Nu.

îl privi surprinsă şi observă că era mult mai calm şi chiar surâdea.

- Ceea ce trebuie să fac, este să rămân aici.

- Caird...

- Linşteşte-te, scumpo, spuse vrând s-o atingă din noi, dar

oprindu-se la timp. Ce fel de om crezi că sunt? Chiar crezi că aş vrea să se întâmple aici, aşa...

- Atunci, pleacă, pentru numele lui Dumnezeu!

- Nu, spuse el.

Camera mea e un etaj mai sus. Nu pot să fiu cu ochii pe voi de acolo.

Annabel se linişti aproape instantaneu. Dacă avea să le păzească, or să fie bine.

- Dar...cum o să dormi? întrebă, uitându-se prin cameră. Nu era nici măcar un covor pe jos, nicidecum vreun scaun sau un fotoliu mai confortabil, în care ar fi putut să doarmă.

- O să mă descurc.

Deschise dulapul şi-i aduse un braţ de aşternuturi. Ar trebui să te culci.

Annabel fu de acord şi-şi scoase pijamaua din geantă. După ce ieşi din baie, atentă să nu se uite la el, se strecură în patul liber.

Caird îşi aranjase deja locul de dormit lângă fereastră.

- Noapte bună, dragostea mea, îi spuse înainte să stingă lumina.

îl mai auzi aranjându-şi încet pătura, apoi cumva, se făcu dimineaţă.

Capitolul 5

O trezi zgomotul făcut de Caird, care împăturea aşternuturile. Le stivuia pe patul Sianei, care dispăruse; dar se linişti, căci se auzea curgând apa în baie.

- I-am arătat cum să folosească duşul, îi explică el, care arăta foarte bine şi foarte odihnit, pentru cineva care dormise pe podea, cu toate că avea tricoul puţin şifonat şi părul răvăşit. Mi-am făcut şi eu un duş înainte să te trezeşti. Sper că nu e nicio problemă. Annabel căscă, fără să se obosească să-i răspundă. Ca de obicei, Caird făcea ceva după care o anunţa şi pe ea! Nu era vorba că nu l-ar fi lăsat să folosească duşul, dar îi demonstra încă o dată că făcea totul cum voia.

- Acum că te-ai trezit, continuă el, mă duc până sus, să-mi schimb cămaşa. încuie uşa după mine, da?

Iar făcea aşa. Dădea ordine, ca de obicei. Se ridică iritată din pat, în timp ce îşi aducea aminte fragmente din ce se petrecuse cu o seară înainte. Oare chiar fusese ea, luată de val într-o asemenea măsură, încât îşi dorise să...? Nu se gândi mai departe. Obrajii i se împurpurară şi pentru ca lucrurile să se agraveze, tot corpul îi trăda emoţiile. încercă să se ascundă, dar stânjeneala mai rău o scotea în evidenţă. încerca să-i evite privirea, uitându-se în orice altă parte. Dar, bineînţeles că n-avea niciun efect. îl privi pe furiş pentru a vedea dacă observase. Se oprise la uşă, cu o mână pe clanţă şi cealaltă încercând să descuie. Relaxat şi evident gândindu-se la cu totul altceva.

- Ca s-o citez pe fiica noastră... încântător, spuse el, privindu-i sânii.

Singura modalitate de a face faţă la această situaţie era să nu se mai ferească. Odată ce luă această decizie, îl privi drept în ochi.

- Asta ar trebui să mă flateze?

- Pijamaua asta face totul...

Conştientă de faptul că încă-i privea sânii, spuse disperată:

- Nu ştiu la ce te referi.

- şi te şi înroşeşti! Annabel Blythe, eşti o figură.

- Pentru Dumnezeu, Caird, pleacă odată şi nu mă mai ţine aici.

- Iartă-mă, scumpo. Se întoarse. A fost o seară de pomină. Denny va trebui să răspundă la multe întrebări...

Cumva, menţionarea acelui borfaş, îi completă umilinţa. Trimisese scrisoarea aceea prostească de care ea uitase complet, pentru că se lăsase dusă de val. Nu se va mai întâmpla. Spre uşurarea ei, Caird deschidea, în sfârşit, uşa.

- Mă duc să-mi aduc lucrurile de sus.

- Presupun că o să plăteşti totuşi pentru cameră, nu? întrebă ea, mulţumită că se putea gândi la altceva.

- Bineînţeles.

- Ce pierdere, mai ales că nici n-ai folosit-o.

- Se mai întâmplă.

Apoi ieşi, iar Annabel încuie uşa. Aproape că-i era recunoscătoare pentru faptul că-i reamintise stilul lui de viaţă;

era o obişnuinţă pentru el să plătească o cameră de hotel şi să ajungă să doarmă în alta. Zilele ce urmau, trebuia să aibă asta bine întipărit în minte. Caird se întoarse cu un număr surprinzător de mare de bagaje. Avea cu el o mulţime de lucruri ciudate: o trusă cu unelte, o maşină de scris, o valiză de mărime medie şi un sac de marinar, cilindric şi strălucitor.

- Hai să luăm micul dejun şi-ţi explic după aceea, spuse el, întâlnindu-i privirea întrebătoare. Au mâncat la bar, unde luminile erau aprinse dat fiind faptul că afară încă era întunecat. în toată camera mirosea a pâine prăjită, a cafea şi a gem de caise, iar cornurile lor erau proaspete şi pufoase.

- Gata? întrebă Caird, punând pe masă cana lui de cafea. Apoi continuă, vioi: am vrut să mâncăm înainte să va spun că mi-au spart maşina.

Annabel scăpă din mână şervetul de hârtie pe care tocmai îl folosea. Din fericire, nu trebuia să vorbească, pentru că Sian punea toate întrebările. Cauciucurile fuseseră tăiate, iar încuietoarea forţată. Probabil că folosiseră o rangă; în orice caz, distruseseră portiera. încercaseră şi portbagajul, dar încuietoarea de acolo a rezistat.

- Presupun că au fost întrerupţi, adăugă el. Cel puţin am bagajele.

- Asta înseamnă că nu erau nişte hoţi oarecare, fură primele cuvinte ale Annabelei, după ce se trezi din şocul produs de acea veste. Altfel ar fi căutat bagajele mai întâi.

- Nu, nu erau nişte hoţi oarecare, spuse el ducându-şi mâna la nas, de parcă ar fi încercat să-l îndrepte.

Annabel nu-l mai văzuse făcând asta; totuşi, nu avea nasul rupt când îl întâlnise ultima dată. Presupuse că păţise asta din cauza vreunui alt duşman, pe care şi-l făcuse prin intermediul emisiunii şi o străbătu un fior, când se gândi câţi adunase, probabil, de-a lungul anilor.

- Cum se numea locul ăla? întrebă ea. Era singurul lucru, din scrisoarea pe care i-o citise seara trecută, despre care putea vorbi. Golful Gull, nu?

- E o zonă foarte frumoasă, îi spuse el. Acum, încearcă cineva să construiască un hotel, acolo.

- Cum ai ajuns să te implici? continuă Annabel, deşi bineînţeles, ştia. Prin intermediul emisiunii aceleia blestemate.

- O să aibă discoteci, parcuri de distracţii, o sală de bowling; n-ar fi trebuit să primească autorizaţia.

- înţeleg, spuse ea gânditoare, strângând în palmă fiimiturile de pe masă. Corupţie? întrebă ea, iar când Caird încuviinţă, continuă. Bine, dar cum... se potriveşte Denny aici?

- Nu ştiu, scumpo. Poate că-l plăteşte cineva. Poate că şantajează pe cineva.

- Documente. Ţi-a cerut nişte documente.

- Foarte importante, spuse Caird. Sunt în legătură cu banca.

Sian încercase să-i urmărească, dar se lăsase păgubaşă.

- îmi pare rău de maşina ta, tată. Ce o să faci?

- Au ridicat-o azi-noapte, piticule. Deşi îi răspundea Sianei, o privea pe Annabel. O să dureze câteva zile până o termină de reparat, aşa că voi călători cu voi.

- Am asigurare doar pentru un singur şofer, spuse Annabel repede.

- Atunci, conduci tu.

Oricum, Sian era foarte fericită. Când aflase că vor merge până la urmă la fermă, se înroşise şi tăcuse cinci minute, savurând vestea. Recepţionera din acea dimineaţă era o negresă frumoasă, ajutată de machiaj, dar şi de o ţinută pe cât de decentă, pe atât de elegantă şi de seducătoare. Când trecură să lase cheile, aceasta îl privi cu mult interes pe Caird, iar Annabel îşi reaminti ce bărbat atrăgător era. Siguranţa pe care o emana, puterea ce i se citea în mişcări, acei ochi căprui pătrunzători.. .toate astea ar fi făcut orice femeie să se uite de două ori după el. Totuşi, cel puţin de data asta, nu prinsese mesajul, sau îl ignorase. Puse toate bagajele în portbagajul micuţului Polo, în afară de geamantan. Pe acela îl puse pe bancheta din spate, alături de Sian, care spunea că va sta mult mai confortabil, dacă va avea ceva de care să se sprijine. Urmând instrucţiunile precise ale lui Caird, Annabel ieşi repede din oraş, în ciuda traficului aglomerat de dimineaţă. Se simţi mai relaxată, pe măsură ce se îndepărtau. Pe de-o parte pentru că se îndepărtau de Calais şi de toate cele întâmplate, dar în aceeaşi măsură şi pentru faptul că fiind concentrată la condus şi atentă la semnele de circulaţie, putea să facă faţă prezenţei dominatoare a lui Caird, dar şi ideii că l-ar putea avea lângă ea pentru totdeauna. Pentru totdeauna? Era o prostie, îşi spuse şi se concentră pe condus. Caird nici nu prea vorbi până la Lille, exceptând instrucţiunile cu ajutorul cărora

ajunseră foarte uşor. Singurul comentariu adiţional pe care-l făcu, fu atunci când ieşiră din Lille:

- E faimos pentru hotelul Voltaire de aici.

Dar Annabel îl ignoră, preocupată de faptul că se apropiau de vamă, unde li se cereau paşapoartele. Sian era nemulţumită de faptul că nu-i băgase nimeni în seamă la vamă, iar primele minute petrecute în Belgia fură pline de nemulţumirile ei.

- Hai să ne oprim la următoarea benzinărie să bem o cafea, spuse Caird repede.

- Nu, vreau să continuăm drumul, răspunse Annabel, atentă la şosea. Şi-apoi, n-am bani belgieni.

- Am eu, dar dacă vrei, putem doar să ne oprim puţin să te odihneşti.

- Să mă odihnesc?

- Ai condus mai bine de două ore.

- Ah. Doar nu vorbeşti serios; în legătură cu asta? întrebă ea, schimbând benzile.

- Ba vorbesc foarte serios, nu părea supărat, doar calm, şi sigur pe el. La drum lung e bine să faci pauze de cinci minute la fiecare două ore. Având în vedere că doar tu conduci.

- Având în vedere că doar eu conduc, eu o să decid când mă opresc.

Caird se întoarse spre Sian:

- Dar tu, piticule? Vrei să-ţi dezmorţeşti puţin picioarele?

- Mămico, începu Sian, puţin îngrijorată, suntem într-o ţară nouă. O să ne laşi să ne plimbăm un pic, nu-i aşa?

S-au oprit la primul refugiu şi s-au plimbat puţin. Trecură încă o frontieră şi ajunseră în Germania, unde Caird avu din nou câştig de cauză, pentru a se opri să ia prânzul. Annabel voia să oprească la o benzinărie, dar el îi atrase atenţia asupra faptului că în august, acestea erau pline. Si aşa se şi întâmplă; abia reuşi să găsească un loc de parcare, iar mesele de la restaurant erau toate ocupate. Recunoscându-şi înfrângerea, îl lăsă să-i arate drumul spre un sătuc, cu un nume greu de pronunţat, unde au mâncat salate răcoritoare, la un han care a încântat-o pe Sian de la început cu varietatea de îngheţată pe care o ofereau. Si cafeaua era foarte bună, cu toate astea Caird adormi imediat în maşină. Poate că nu dormise atât de bine noaptea trecută. Măcar acum putea să aleagă de una singură drumul, se gândi Annabel, şi alese s-o ia prin Koln direct spre Frankfurt. Numai că nu prea reuşi; probabil că ratase o ieşire, căci până scăpă din traficul acela îngrozitor, se părea că se îndreptau spre un loc numi Siegen. Oricum, totul era în regulă, căci pe hartă apărea tot Frankfurt în continuare, aşa că nu putea să fi ocolit mult. Când Caird se trezi, ea reuşi să se poarte ca şi cum pe acolo a vrut s-o ia de la bun început.

- Foarte bine, spuse el. E drumul meu preferat.

- Am traversat Rinul şi mami a înjurat un bărbat dintr-o maşină mare, chicoti Sian de pe bancheta din spate.

Caird zâmbi.

- E puţin cam dificil traficul pe lângă Köln.

- Da n-am.. .încercă Annabel, dar se lăsă păgubaşă şi-şi văzu de condus, depăşind un autocamion şi o furgonetă, în

timp ce un Porsche apăru din senin, semnalizând nervos.

- Pe autostradă nu e limită de viteză, spuse Caird, în timp ce Porscheul îi depăşea grăbit. Iar în Frankfurt e îngrozitor. E un trafic incredibil.

Annabel simţi cum îşi pierde din avânt.

- Mai rău decât în Köln?

- Mult mai rău. Ce bine că ai ales drumul ăsta şi n-am fost nevoiţi să trecem pe acolo.

- Mami ştie întotdeauna ce să facă, spuse veselă Sian.

Bravo, scumpa mea, se gândi Annabel simţind cum îi reveneau forţele. Ii veni chiar să zâmbească. Dacă i-ar fi spus el s-o ia în direcţia asta, cu siguranţă l-ar fi contrazis. In loc de asta, a ajuns aici la nimereală. Drumul era destul de bun, chiar dacă vremea nu ţinea cu ei. Si împrejurimile erau frumoase. Dealurile erau acoperite de păduri prin care se vedeau poteci ce se pierdeau pe sub copaci. Annabelei îi plăcea această linişte şi o găsea foarte relaxantă după ultimele douăzeci şi patru de ore de agitaţie permanentă.

- Fiecare sătuc din zonă are un han primitor. Să căutăm unul?

Ea ar fi vrut să conducă mai departe, să se îndepărteze cât mai
mult de Calais, dar ştia că era doar o panică prostească şi-i putea face faţă. Astfel, o luară pe un drum lateral ce-i ducea spre unul dintre satele din apropiere. Când ajunseră, Sian alese Hanul
Sonne pentru că îi plăcea faptul că era jumătate din lemn.

Caird se ocupă de rezervarea camerelor până când Annabel reuşi să-şi amintească frazele învăţate cu greu iarna trecută. Ascultă comentariile pline de admiraţie ale fiicei ei destul de ursuză şi speră că va avea ocazia să pună în aplicare ceea ce învăţase în germană până să se termine vacanţa. Hanul, construit din lemn masiv, era impresionant. Camera era mare şi spaţioasă, iar Sian o exploră de la un capăt la altul, descoperind că patul imens era de fapt format din două paturi lipite unul de altul, dulapul mirosea a cuişoare, iar duşul.. .funcţiona.

- Oh. oftă Annabel, uitându-se la Sian, care avea părul şi tricoul ud. Oricum, trebuia să schimbi tricoul ăla. Scoate-ţi-l, să-l spăl.

Sian îşi trase, ascultătoare, tricoul peste cap, iar mama ei îl puse în chiuvetă. Annabel se gândi să spele şi bluza ei, aşa că se schimbă într-una mai lejeră, cu mâneci lungi. Se apucase de treabă, când Sian apăru cu un prosop înfăşurat pe cap:

- Mămico! Suntem într-o ţară complet nouă şi tu speli!

Annabel oftă. înţelegea perfect entuziasmul unui copil de nouă ani, care stătuse închis într-o maşină toată ziua, iar acum abia aştepta să exploreze, să cerceteze acele locuri noi. Pe de altă parte, trebuia să termine ce începuse, pentru ca lucrurile să aibă timp să se usuce.

- Termin cât pot de repede, scumpo. N-ai putea să.

Fu întreruptă de Caird, care ciocăni la uşă, folosind acelaşi cunoscut refren şi problema fu rezolvată. Mai întâi trebuia

inspectată camera lui; o cameră de o persoană, la un etaj mai sus, le spuse, cu o privelişte foarte frumoasă. Când o aduse pe Sian înapoi, spuse că voia un ziar şi se apropie de Annabel, care clătea rufele de zor.

- Ai condus toată ziua, ar trebui să te odihneşti puţin.

- Arăt obosită? spuse ea, sperând că nu-i surprinsese neliniştea din voce. O uimise pe ea însăşi. De ce-aş vrea să arăt bine pentru el? se întrebă nervoasă.

- Hai, scumpo, adăugă Caird, punându-i o mână pe umeri, întinde-te puţin şi iau eu piticul cu mine.

Apa rece, care-i curgea pe mâini, nu avea niciun efect; era mai tulburată ca niciodată, iar inima îi bătea să-i explodeze, atentă doar la acea atingere tandră ce pur şi simplu o paralizase. Ar fi trebuit să se îndepărteze, să se gândească la altceva. Era furioasă pe ea însăşi că nu făcea nimic, totuşi, când reuşi să plece, s-o pregătească pe Sian, viaţa îi păru mai rece, mai întunecată şi mai goală decât îi păruse de-a lungul celor zece ani. După ce rămase singură în cameră, termină de spălat. Când se duse să se uite pe fereastră, Caird şi Sian tocmai ieşeau din magazinul de lângă biserică. Fetiţa ţinea ziarul şi se uita atât de interesată la el, încât Annabel se întrebă dacă nu cumva găsise o poză cu un cal. Sau poate doar încerca să înţeleagă limba. Oricum, i-l înmână apoi lui Caird, care-l împături. Acum se îndepărtau încet de hotel, Sian zburdând ca un căţeluş înainte, apoi oprindu-se ca la o comandă şi aştepându-l. îl luă de mână şi ieşiră din raza vizuală a Annabelei. Ea se întoarse în cameră, simţindu-se

lăsată pe dinafară. Se înţelegeau atât de bine, cei doi. Era cazul să recunoască acest lucru şi să se gândească ce va face în continuare, deşi orice ar fi hotărât să facă n-o mulţumea. în niciun caz nu putea sta cu el la Londra. N-ar avea o clipă de linişte, întrebându-se de unde ar mai putea răsări duşmanii lui. Si nu se îngrijora doar pentru Sian, ci şi pentru Caird; oricât de mult o enerva şi oricât de mult şi-ar fi dorit s-o lase în pace, realiză că n-ar fi suportat să-l ştie că suferă. Cum naiba îi plăcea slujba asta care-i punea viaţa în pericol chiar şi în vacanţă, la mare distanţă de casă? Nu era de mirare că-şi cumpărase o locuinţă în cealaltă parte a Europei-avea nevoie de ea. Trase cuvertura la o parte, îşi scoase pantofii şi se întinse în pat. Oare unde locuiau părinţii lui? se întrebă ea, privind tavanul alb. Bunicii Sianei, iată alt aspect la care trebuia să se gândească. Caird părea foarte sigur că voiau s-o cunoască. Annabel nu era aşa sigură; încă nu putea accepta faptul că o privase pe Sian de iubirea şi atenţia a doi bunici. Nu şi-l putuse imagina pe Caird ca pe un bărbat de familie şi totuşi, iată că îşi asumase rolul de tată cu mult entuziasm şi hotărâre, încât îşi dădea seama de faptul că va trebui să-i permită să intre în viaţa lor. întrebarea era unde? şi cum? S-ar fi putut muta cu ele, aveau suficient spaţiu, dar nici nu se putea gândi cum ar fi tulburat-o pe ea prezenţa lui Caird. Si orice s-ar fi întâmplat, nu trebuia să se implice într-o nouă relaţie cu el-o dată fusese suficient. Se înroşi din nou, amintindu-şi reacţia pe care o avusese seara precedentă. Caird nu făcuse un secret din faptul că o găsea atrăgătoare.

Dar, nu era lumea plină de femei pe care el le găsea atrăgătoare? Cu siguranţă, erau multe ca ea. Si despre asta era vorba, nu? Dacă nu era atentă, avea să fie rănită încă o dată, iar de data asta avea să fie mult mai dureroasă lovitura, căci era mai în vârstă. Crezuse că era o femeie puternică, şi ar fi crezut asta în continuare dacă n-ar fi apărut el, să-i demonstreze cât de fragilă era carapacea sub care se ascunsese. Părea atât de onest. Asta era problema. Si se dovedise şi faptul că nu fusese căsătorit atunci. Nu, nu era căsătorit, dar fosta lui nevastă se simţea ca acasă în camera lui, a lor. Nu se mai gândi la asta. Cel puţin avusese dreptate în legătură cu un lucru; această perioadă petrecută de una singură îi prindea bine, se putea gândi la tot. O luă de la capăt. Numărul unu: Sian avea acum un tată, iar Annabel o fiică. Numărul doi: Sian, cel puţin, avea dreptul la această relaţie şi la şansa de a o dezvolta. Problema: acest lucru nu se putea face în Londra, iar ea nu-l voia în strada Rybridge. O posibilă soluţie: acei bunici; trebuia să afle mai multe despre ei. Numărul trei: o tulbura prezenţa lui Caird, iar felul în care evoluau lucrurile îi spunea că va trebui să stea mult prea mult cu el. Numărul patru: nu se gândea atât de mult la el când avea o ocupaţie, fiind concentrată la altceva; aşa cum se întâmplase azi, câtă vreme a condus. Soluţia: trebuia să aibă tot timpul ceva de făcut şi să evite să rămână singură cu el. Trebuia doar să-şi facă un plan. Putea, de exemplu, să despacheteze acum, dar avea să facă asta mai târziu, când va trebui să evite o situaţie ce putea deveni periculoasă. Si cum

rămânea cu acele scrisori pe care trebuia să le trimită? Una contabilului ei şi una acelui cuplu care nu-şi plătise încă nota. Si în plus, trebuia să se gândească la petrecerea aniversară ce se apropia şi la raportul pe care trebuia să-l scrie pentru Tech.se întoarse pe o parte, foarte relaxată şi aţipi. O trezi, brusc, Sian.

- Avem nişte veşti grozave, mami! L-au prins.

- Ce? Pe cine au prins? întrebă Annabel somnoroasă, întinzându-se ca o pisică. Era într-adevăr, foarte confortabil acel pat. Se opri în mijlocul unui căscat, când îl observă pe Caird, care o privea zâmbind, într-un fel în care nu-i plăcea deloc. Nu era aceeaşi privire pe care o avusese dimineaţă, când nu-şi putea lua ochii de la sânii ei, dar acea figură mulţumită, că o avea acolo, o enerva. De parcă ar fi avut vreun drept s-o privească aşa! îşi arogase dreptul de a se purta ca un tată, iar acum o privea ca un.. .soţ. Un soţ iubitor, bucuros că-i oferise o pauză şi mulţumit s-o găsească odihnindu-se. Se ridică repede.

- Vrei să te dai mai încolo? spuse ea, ca şi cum s-ar fi adresat amândurora şi căutându-şi pantofii. Cum pot să mă ridic, dacă mă încurcaţi în felul ăsta?

- Nu-nţelegi, mămico! spuse Sian, făcându-i loc, dar fără să-şi poată reţine entuziasmul. L-au prins pe Denny!

- Poftim? Cine? întrebă ea, ridicându-se.

- Poliţia franceză, interveni Caird. Hai jos, să mâncăm ceva şi îţi povestim.

Annabel îi lăsă s-o conducă în sala de mese; totul arăta

extraordinar: miresmele de lemn se amestecau cu cele de ceară şi flori, mesele erau mari şi aveau canapeluţe foarte comode, iar meniurile în mape din piele confereau o notă specială încăperii.

- Mirodenii! chicoti fericită Sian, mirosind o mică vază ce se afla pe masa pe care o aleseseră.

Aşa şi era. în vaze nu erau flori, cum crezuseră, ci mirodenii de tot felul: cuişoare, scorţişoară, toate aranjate ca un mic buchet de flori. Annabel simţi şi aromă de vanilie, boabe de muştar şi mac.

- Ce idee grozavă. Poate o să facem şi noi.se opri, realizând că uitase complet să ceară alte detalii. Hai, spuneţi. Cum l-au prins? întrebă ea, punând vaza la loc, pe masă. Si de unde ştiţi asta?

- Tata a sunat de la o cabină telefonică specială. Stie atâtea, mămico.

- Ai sunat la poliţia franceză? îl întrebă Annabel, bucurându-se de faptul că lumina nu era prea bună şi nu i se putea observa admiraţia pentru gestul pe care-l făcuse.

- Da. Aşteptau un telefon de la mine. L-au prins dimineaţa asta, la St. Omer, la volanul unei maşini furate.

între timp, chelneriţa adusese meniurile şi le aprindea lumânarea de pe masă.

- Dacă am fi ştiut, nu ne-am mai fi grăbit aşa, continuă Annabel.

- Ba da, mămico, o corectă Sian. Cum altfel am fi putut avea timp să mergem şi la fermă?

- Dar.. .începu Annabel, încercând să se concentreze, acum nu trebuie să ne mai ascundem la fermă. Putem să mergem direct la Salzburg.

Nu mai trebuia s-o întrebe pe Sian ce părere avea. La început, ochii căprui o priviră neîncrezători, apoi se întunecară şi în final nu se mai citea în ei decât dezaprobarea care, ca şi maxilarul încordat şi buzele strânse, erau atât de familiare. Când era frustrată ca acum, Sian nu se obosea să plângă sau să facă diverse crize de nervi, ci pur şi simplu îi arăta încontinuu că nu era de acord cu o decizie. Putea s-o ţină aşa zile în şir. Si ce mai vacanţă ar fi fost în ritmul acela, pentru amândouă, se gândi Annabel. într-o oarecare măsură, fiica ei avea dreptul să facă nişte alegeri, asta pe lângă faptul că acum îşi punea întrebări în legătură cu el. Nu mai aveau nevoie de protecţia lui Caird, dar plecase împreună cu ele şi se baza pe faptul că-l vor duce până la fermă. Si-apoi, dăduse indicaţii bune de mers şi o ajutase cu Sian. Ar fi fost o adevărată binecuvântare să se odihnească puţin, ştiind că altcineva, la fel de responsabil şi de atent, îi lua locul. Da, erau multe motive pentru care ar fi trebuit să stea alături de el, făcând abstracţie de acea idee care-i trecuse prin minte. Totuşi, nu putea scăpa de ea, dar nu voia să recunoască nici faţă de ea însăşi că. se obişnuise cu ideea de a petrece două săptămâni împreună cu el şi că Salzburgul, fără Caird, şi-ar fi pierdut din strălucire. încercă să nu se mai gândească la asta şi se pregăti să-i răspundă Sianei. Cei nouă ani petrecuţi cu acea fetiţă cu voinţă de fier, o învăţaseră că aceste momente

nu trebuia trecute cu vederea. Totul trebuia discutat şi rezolvat acum, pentru binele Sianei. Trebuia s-o înveţe că nu putea face totul aşa cum voia şi că acest lucru o ajuta să devină un om civilizat. Tocmai se pregătea să înceapă, când Caird i-o luă înainte:

- Hai piticule, nu mai fi îmbufnat, spuse el zâmbind, dar cu hotărâre în glas. Mama ta duce tot greul, ea trebuie să ia deciziile.

Uimirea o reduse pe Annabel la tăcere. Caird tocmai încerca s-o convingă pe Sian să nu mai meargă la fermă, în ciuda faptului că voia s-o vadă acolo atât de mult? Dar nu, nu era vorba despre locul unde mergeau, era vorba despre comportamentul Sianei. Pur şi simplu îşi asuma rolul de tată şi asta era extraordinar. O adora, îi lua apărarea, o făcea să râdă, dar n-avea să fie unul dintre acei părinţi care îşi răsfaţă excesiv copiii, uitând de disciplină şi lăsând tot greul pe seama partenerului. Annabel simţi o adevărată uşurare.

De-a lungul acelor ani singuratici, cel mai greu îi fusese când Sian era neascultătoare.

Atunci, mai mult ca niciodată, îşi dorise să aibă alături pe cineva căruia să-i povestească, cineva care s-o sprijine sau să-i arate unde greşeşte. Si dintre toţi oamenii, Caird îi lua, acum, acea povară pe care o purtase mai bine de nouă ani.

- N-am spus nimic, spuse Sian, aşa cum se aşteptase Annabel să răspundă; aşa făcea mereu.

- Nici nu trebuia să spui, continuă Caird, şoptindu-i ceva chelneriţei.

Apoi adăugă: se vede cu ochiul liber. Ai de gând să fii o pacoste până se va face totul cum vrei tu.

Annabel clipi repede. Ceea ce spunea era adevărat, dar într-un mod atât de brutal.

- Afurisitul ăla de film, “Sunetul muzicii”, izbucni Sian, demonstrând ceea ce tocmai îi spusese Caird. Nici măcar nu mi-a plăcut.

- Dar îi place mamei tale, adăugă el blând. Si nu poţi să ştii, s-ar putea să-ţi placă locul unde a fost filmat.

- Ba nu. O să-l urăsc!

- Nu fi prostuţă, continuă el mai rece.

O să pierzi multe dacă vei continua în felul acesta.

- Dar tată, ferma ta!

Urma să călăresc.

- Si de unde ştii că nu sunt cai şi în Salzburg?

- Sunt?

Se opri, căci era ceva la care nu se gândise.

- Vezi, nu ştii nimic despre el.

Annabel nu se putu abţine să nu zâmbească. Folosise de atâtea ori acea frază, dar niciodată nu avusese un asemenea rezultat devastator.

Siguranţa argumentelor lui Caird, o făcuse pe Sian săînţeleagă cât de puţine cunoştea. Totuşi, nu renunţă uşor.

- Dar ştiu că tu nu vei fi acolo.

- Ba nu, îi răspunse repede Caird.

Vin cu voi.

- Poftim? exclamă Annabel, privindu-l.

De când te-ai hotărât?

- De când am aflat că e sigur, bineînţeles.

Altfel nu v-aş fi putut lăsa să vă apropiaţi. Acum, uite cum o să facem.

Planul pe care-l făcuse era rezonabil; urmau să folosească ferma din Pankl drept cartier general.

- Nu e aşa uşor să găseşti cazare în Salzburg în luna august.

- Dar ferma ta e la kilometri distanţă, începu Annabel, indignată.

- Dacă mergem pe autostradă, plecăm dimineaţa şi ne întoarcem seara.

- Dar nu vreau să stau doar o zi acolo, adăugă ea furioasă.

- Dar, mămico, chicoti Sian, întotdeauna îmi spui că nu putem face totul aşa cum ne place.

Se întorseseră la aceeaşi replică. Două perechi de ochi o priveau la fel de rugători; două minţi identice lucrau pentru a o face să pară egoistă.

I-ar fi plăcut să-i zgâlţâie puţin pe amândoi. Luă meniul şi-l deschise.

- O să te duc până la fermă, anunţă ea rece. Apoi, vom vedea.

Capitolul 6

În ciuda reţinerii afişate de Annabel, cina decurse cum nu se poate mai bine. Caird le-a recomandat să încerce Hirtenspiess, iar Sian se prăpădi de râs când află că era un joc de cuvinte şi se traducea cu " scuipat de ciobănesc". Annabel descoperi că era ceva asemănător kebabului: frigărui din bucăţele de carne de porc şi şuncă, ciuperci şi ceapă, făcute la grătar şi servite alături de o salată de sezon şi un platou de cartofi prăjiţi. Totul a fost atât de bun şi de săţios, încât Sian nu mai putu să mănânce şi desert. Totuşi, studie meniul cu îngheţată şi-i întrebă dacă putea să-şi aleagă ceva când se întorceau de la plimbare. Se întuneca mai repede în seara aceea, ceaţa deja se lăsase şi mirosea a ploaie. Totuşi nu conta, era aer proaspăt şi curat şi era linişte. Când Sian le spuse că pot sta pe băncuţa din faţa bisericii s-o aştepte, fără să-şi facă griji, Annabel se trezi din reverie; numai acel " nu te-ngrijora" era suficient s-o facă atentă, ca să nu mai vorbească de faptul că era conştientă de efectele prezenţei lui Caird, care îi pusese mână pe umeri. Dar era atât de bine să fie protejată în felul acesta, înconjurată de căldura lui... Se relaxă după o zi obositoare de condus, puţin ameţită de la mâncarea bună. Ar fi putut adormi chiar acolo, sprijinită de umărul lui. Si bine i-ar mai fi fost dacă ar fi făcut asta. Se ridică brusc, încercând să-şi reamintească faptul că tocmai această relaxare îi cauzase toate problemele. Iar Caird avea acest talent de a o face să lase garda jos, fie că voia, fie că

nu. De fapt, se purta ca şi cum ar fi fost capul familiei şi era responsabil pentru ele. Ei bine, nu era. Ea era cea care lua toate deciziile ce priveau viaţa ei şi a Sianei; şi până acum făcuse o treabă bună. Se îndepărtă puţin de el, ştiind ca-i era fatal orice contact, căci şi o simplă atingere îi făcea pulsul s-o ia razna.

- Nu mi-aş fi imaginat aşa ceva despre tine. Vorbise mai dur decât îşi propusese. Mă refer la faptul că ai fi atât de dornic să fii tată.

- Ţi-am mai spus, nu ştii multe despre mine, răspunse el calm.

Avea dreptate, îşi spuse Annabel, gândindu-se la soţia lui microbiolog şi la fiica despre care îi interzisese să mai vorbească. Ce ciudat era să se gândească la faptul că, undeva, mai exista o fetiţă care era sora vitregă a Sianei. Oare şi ea semăna cu tatăl ei la fel de bine? Oare îi era dor de el? Oare Caird o vizita des? Ar fi vrut să-l întrebe toate aceste lucruri, dar încă îi răsuna în urechi tonul lui aspru din seara trecută. Dacă nu putea vorbi despre căsătoria lui, putea măcar să facă referire la ea.

- Aşa a fost întotdeauna, spuse ea sec.

Afirmaţia rămase în aer. Cu o seară în urmă, i-ar fi dat o replică pe măsură, i-ar fi spus încă o dată că face pe atotştiutoarea, se gândi ea indignată. Acum însă, nu spuse nimic; se uită în altă parte, gânditor.

Deodată, se simţi penibil, ca un pechinez care se lua de un labrador.

- M-am gândit la tot, iubito.

- Vrei să spui că te-ai gândit la... făcu o pauză, pentru a-şi găsi cuvintele potrivite, aventura pe care am avut-o?

Caird se cutremură. în mod evident, nu-i plăcea acel cuvânt, şi cu atât mai mult tonul pe care fusese rostit. Si totuşi, cum ar fi putut numi ceea ce se petrecuse între ei? Orice ar fi însemnat pentru ea, pentru el fusese doar o aventură, fără nicio implicaţie afectivă, dovadă fiind faptul că nici măcar nu se obosise s-o ţină pe fosta nevastă la distanţă. Caird continuă, de parcă i-ar fi citit gândurile:

- Să ştii că a fost mai mult decât o simplă aventură. Pentru amândoi.

Annabel nu-l privea, înfrântă de blândeţea lui. La fel de blând, Sian tocmai luase în braţe un pui de pisică. în acel moment, Annabel realiză că nu se despărţise cu adevărat de Caird. De fapt, învăţase multe despre el în ultimii ani, având-o alături pe Sian. Aceleaşi mişcări, aceeaşi dârzenie şi perseverenţă şi bineînţeles aceeaşi curiozitate; toate aceste calităţi se găseau în Sian, ca şi această blândeţe faţă de orice fiinţă slabă şi neajutorată. Căci aşa era ea acum, slabă şi neajutorată, acum înţelegea. Si ştia că fiica ei era onestă, directă şi loială-poate că aşa era şi Caird. Poate ar trebui să asculte ce avea de spus. Poate că promiscuitatea de care-l bănuise fusese doar rodul propriei imaginaţii.

- Ai spus pe feribot, începu ea precaută, că după mine a urmat un punct de cotitură. Ce-ai vrut să zici cu asta?

Caird ridică din umeri.

- Mi s-au întâmplat multe, de atunci. Nimic bun.

- Ai propria ta emisiune...

- Si am pierdut multe... ei bine, printre altele, te-am pierdut pe tine.

- Si asta... a contat pentru tine?

Nu îndrăznea să creadă aşa ceva. Si totuşi, de ce nu? Poate că vorbea serios. Si dacă era adevărat, dacă într-adevăr îi dusese dorul, dacă-i simţise lipsa şi o căutase, ei bine... atunci ar putea să-şi recunoască propriile sentimente, faptul că-i lipsise atât de mult; putea să umple golul din viaţa ei şi să recunoască faptul că nu-l uitase niciodată şi că avea nevoie de el.

- N-a fost singurul lucru, continuă Caird, privind-o pe Sian. Poate că nici n-a fost cea mai gravă pierdere, dar... da, a contat.

Cum ar fi putut să mintă, îşi spuse Annabel, citindu-i durerea în privire. Nu încerca s-o flateze cu aceste dezvăluiri, ci voia să spună tot adevărul despre ei doi. Si totuşi, acest adevăr avea atâtea feţe.

- Cât de mult are de-a face ea, spuse Annabel, privind-o pe Sian, cu faptul că îţi pare rău că te-am părăsit?

- Nimic, scumpo, răspunse el surprins. Sunt foarte bucuros că există, dar nu ştiam nimic despre ea până ieri, îţi aminteşti?

- TotuşL.încă te interesa?

Când îi răspunse, vocea lui era joasă şi se vedea că-şi căuta cuvintele potrivite pentru a o face să-nţeleagă ce

însemnase pentru el:

- Noi... nu prea ne-am despărţit pe cale amiabilă, nu-i aşa? Si a fost păcat, pentru că... se uită fix în ochii ei, câtă vreme am fost împreună, m-ai făcut să mă simt bine. Chiar foarte bine, Annabel Blythe.

- N-am fost... doar o altă aventură? Vocea îi suna ca cea a unui copil ce-şi cerea drepturile, totuşi trebuia să ştie.

- N-ai fost niciodată o aventură, spuse el, zâmbind. Ai fost o pacoste mică, o vrăjitoare mică şi mi-ai intrat pe sub piele...Zâmbetul dispăru, lăsând în urmă un sentiment de o cu totul altă intensitate. Tu făceai ca soarele să răsară în fiecare zi.

- Niciodată n-ai spus...

- Nu-mi venea să cred. A trebuit ca Millie...

- Millie. De ce era acolo, Caird, în camera noastră? Când îmi spui ce simţeai pentru mine?

- A fost o nebunie, nu? O privi trist. Venise, pur şi simplu. Trebuia să mă vadă imediat, n-a putut să închirieze o cameră, era sigură că nu mă va deranja să împart...

- Dar era camera noastră...

- Stiu, iubito, spuse el, privind în gol. Am încercat să-i spun şi n-a fost uşor când... se întoarse spre ea, sorbind-o din ochi, când n-am recunoscut ce simţeam pentru tine. Problema era că, în ciuda divorţului, încă spera...

- Deci, eu...am fost cauza pentru care căsnicia voastră s-a sfârşit? întrebă încet, urând faptul că ar fi putut fi o astfel de femeie.

- Nu, spuse el repede. Lucrurile ar fi mers mult mai rău în...

- în ce, Caird?

- Nu contează, iubito, răspunse, luându-i mâna într-a lui. O să-ţi povestesc şi asta curând.

Annabel nu mai insistă, fiindu-i teamă să nu strice cu nişte întrebări stupide acea înţelegere ce se infiripa între ei. Ştiind câtă durere îi provocase până acum, insistând să-l facă să vorbească despre acea perioadă, îşi puse cealaltă mână peste a lui. Poate că acel "în curând" avea să aducă o dezvăluire completă. S-au plimbat prin sat, făcând planuri pentru următoarea zi. Caird spuse că nu vor avea nevoie de o cazare la alt hotel. Dacă plecau devreme şi conduceau toată ziua, ar fi putut ajunge la Pankl în aceeaşi zi. Oare era Annabel învinsă? Sian nu vorbea, dar privirea pe care i-o aruncă mamei sale spunea totul. Annabel era învinsă.

- Ia uite, alţi turişti, spuse Caird, arătându-le BMW-ul parcat lângă micuţul Volkswagen. Are număr străin.

- Da? întrebă ea, neinteresată. Hai, domnişoară, la culcare.

în această seară, protestele nu ţinură mult. Tot ce trebuia făcut era s-o întrebe pe Sian dacă îşi dorea cu adevărat să ajungă la Pankl a doua zi. Caird o înveli şi o sărută de noapte bună. între timp, Annabel despacheta pentru noapte şi-şi aminti câte îşi propusese să facă. Trebuia să facă măcar estimarea pentru ziua de naştere, îşi spuse ea oftând, şi acceptă oferta lui Caird de a-i aduce dosarul din maşină, câtă vreme îi spunea şi ea Sianei noapte bună. Fetiţa aproape

adormise, iar Annabel deschise puţin fereastra; parfumul de flori sălbatice se împrăştie în cameră, iar ceasul bisericii bătu de ora nouă. Jos, Caird privea, cu mâinile în buzunar, Volkswagenul. Lângă el, stătea o tânără care îi aducea aminte Annabelei de fanteziile ei de răzbunare. Blondă, cu părul lung, mătăsos, ce-i cădea pe umerii goi, slăbuţă, cu trăsături perfecte si cu un machiaj care avantaja, făcându-i ochii mari.

- Mi se par atât de drăguţe aceste masinuţe, se auzi o voce cu accent american. Ar trebui să aibă niste chei foarte mari.

Vorbea despre Volkswagen, se gândi Annabel, indignată si enervată de faptul că el n-o punea la punct. Dar, dacă se gândea mai bine, nici n-ar fi făcut-o, nu-i asa? De fapt, n-ar fi făcut asta nimănui, era mult prea bun si cu siguranţă nu i-ar fi făcut asta unei femei care arăta asa. Ea ţinea în mână o carte groasă ce semăna cu un atlas al zonei, iar Caird o întreba dacă putea arunca o privire prin el.

- Da, bineînţeles, spuse blonda, bătând seducător din genele lungi, care erau cu siguranţă false. Poate reuşeşti să-mi arăţi drumul spre Dubrovnik.

Si continuară discuţia până la intrare, când Annabel nu-i mai auzi. Se îndepărtă de fereastră si descoperi că îsi musca buza de jos. Se opri si oftă. Era foarte încordată; încercă să se relaxeze, se apropie de Sian si-i luă încet cartea din mână, apoi o înveli mai bine. Sian căscă, asa cum făcea de obicei, si se întoarse pe o parte; dormea dusă. Această activitate ce făcea parte din rutina ei zilnică, o calmă. Curăţă masa, îsi

scoase stiloul si se aseză, asteptându-l pe Caird, să-i aducă hârtiile. N-a durat mult, dar când îi deschise usa, un nou parfum se răspândi prin cameră. Mirosea a lemn de santal si a trandafiri si-i aducea aminte
Annabelei de petrecerile exclusiviste pentru care ea nu era nimic mai mult decât cea cu aprovizionarea. Un astfel de parfum costa cam cât întreţinerea ei si a Sianei pe o lună, iar Caird era învăluit de această esenţă scumpă. Zâmbi:

- M-ai auzit vorbind cu americanca? O să cânte la festivalul de la Dubrovnik.

- O să cânte...?

- E pianistă. E unguroaică de origine si studiază la New York.

Annabel încercă să râdă ironic:

- Se pare că ai aflat multe despre ea în mai puţin de două minute.

- Asa e în showbiz, îi răspunse, glumind. Poţi să-mi împrumuţi harta ta?

I-o aduse fără să zică nimic. Nici nu putea vorbi; îi veneau în minte prea multe întrebări dureroase care n-o lăsau să formuleze câteva propoziţii simple.

- O cheamă Teresa Nu-stiu-cum, continuă el. Mi-a spus să-i zic Tess.

- Si asa o să faci? întrebă Annabel, înmânându-i harta.

Caird zâmbi, de parcă n-ar fi fost nevoie să răspundă la o asemenea întrebare.

- Vrea să ajungă la Füssen, să vadă castelul lui Ludovic cel

Nebun.

- Dar n-avea în mână un atlas al zonei?

- Ai văzut-o? O privea cumva amuzat? Atunci, o să înţelegi problema.

îl privea uimită.

Oare chiar încerca să-i spună că nu-l interesa această Teresa Nu-ştiu- cum? Oare chiar se amuza din cauza asta şi se aştepta ca ea să facă acelaşi lucru?

- Nu poate citi harta căci desenul e făcut până la îmbinarea de la cotorul cărţii. Dacă îi arăt o hartă desfăşurată, ar putea avea o şansă să ajungă acolo, îi explică el. Durează ce ai de făcut?

Annabel dădu din cap, încă nu era capabilă să vorbească.

- Bine. Mă întorc repede.

Suna destul de liniştitor. După plecarea lui, Annabel descoperi că se putea concentra şi se putea ocupa de calculele pe care îşi propusese să le facă; siguranţa şi calmul din vocea lui, o liniştiseră. Bineînţeles că se va întoarce repede. Nu că ar fi putut să-i vorbească, atunci când se întorcea. Trebuia să termine ce avea de făcut. începu să calculeze cam cât o costa petrecerea de ziua Sianei: tortul avea să-l facă ea însăşi, somonul deja îl cumpărase, estimă preţurile pentru ouă şi ulei, care îi trebuia pentru a face maioneza. Apoi ar fi trebuit să se apuce de scrisori, pe care ar fi trebuit să le scrie foarte frumos, având în vedere că n-avea o maşină de scris. îşi aduse aminte, însă, că avea Caird o maşină de scris. Ar fi arătat mult mai bine, mai oficial, dacă le-

ar fi putut scrie la maşină-dar nu în seara asta, căci zgomotul ar fi trezit-o pe Sian. în cazul ăsta, terminase. Se întinse, ca să se dezmorţească, şi se uită la ceas. Nu-i venea să creadă. Se mai uită o dată, mai atent. Oare chiar se făcuse zece şi jumătate? Dar, cum de nu auzise ceasul bisericii? Când se făcuse zece, ar fi trebuit să bată de zece ori; oare chiar fusese atât de concentrată, încât nu auzise? Se duse să se uite pe fereastră la cadranul luminat.

Minutarul era exact la jumătatea cadranului, însă nu scoase niciun sunet când se mişcă. Poate că noaptea erau silenţioase. Trebuia să-l întrebe pe Caird, dacă aşa se obişnuia aici. Dar unde era Caird? Nu spusese când se va întoarce, doar că nu va dura mult. Brusc, i se făcu frig. Răcoarea nopţii aducea din nou acel parfum de flori sălbatice, iar Annabel îşi aminti parfumul pe care-l adusese Caird, când intrase în cameră, în urmă cu o oră şi jumătate. Atât stătuse cu Teresa aia. Annabel se gândi încă o dată la felul în care se impregna parfumul unei femei pe un bărbat. Creatura aia probabil că se frecase de Caird ca o pisică. El n-o luase în serios, dar dacă se gândea mai bine, el nu lua nicio femeie în serios. Nici nu era de mirare că i se stricase căsnicia. Pentru el, femeile erau ceva din viaţa de zi cu zi, făcute să-l distreze, înainte de a se întoarce în acea lume violentă şi plină de pericole a bărbaţilor; cea care o speriase atât de mult la Calais. Amintirea sărutului din seara precedentă şi a ceea ce ar fi putut urma, o răscolea precum un cuţit răsucit într-o rană. îi fusese foarte greu să se oprească, iar pentru el fusese, probabil, şi mai greu. Nu era

obişnuit cu asemenea refuzuri, iar dacă o femeie frumoasă când nu avea nimic de făcut...se cutremură şi închise ochii. Când îi deschise, era pregătită să facă faţă realităţii. La stilul de viaţă pe care-l ducea, probabil că întâlnea des femei ca această Teresa. Obiceiurile vechi mor greu, iar frustrarea provocată de refuzul de aseară fusese exact impulsul de care avusese nevoie. Sigur erau împreună, simţindu-se bine, fără prezenţa vreunei fetiţe care să le strice atmosfera... şi când se gândea că-i vorbise chiar în acea după-amiază despre cât însemnase pentru el.

Aproape că-l crezuse. Ce fraieră fusese, având în vedere că avusese nevoie doar de o ofertă de genul ăsta, ca să demonstreze că nu se schimbase deloc. Unsprezece fără un sfert. Probabil că se distrau de minune, se gândi ea. O dureau mâinile. Când se uită la ele, observă că avea pumnii strânşi, iar unghiile îi intraseră în carne. Le scutură un pic. în acel moment realiză ce anume o deranja cel mai mult. Nu era vorba de faptul că o dezamăgise-trecuse o dată prin asta şi aproape că se aşteptase şi acum. Nu, era vorba de gelozie. Pur şi simplu gelozie. Nu suporta gândul că se afla în pat cu o altă femeie frumoasă. Cum îndrăznea? O să le arate ea. Stia numărul camerei lui, şi dacă nu-i va găsi acolo, o să bată la toate uşile, până o va găsi pe a ei. Va trezi toţi turiştii şi-l va face de ruşine în faţa tuturor. I-o va plăti, se gândi ea în timp ce ieşea pe hol. Pe când urca scările, imaginaţia ei lucra în continuare. Dimineaţa următoare avea să plece şi să-l lase singur. N-avea decât să-l ducă noua lui prietenă la fermă,

dacă o convingea. Bineînţeles, îi va fi greu cu Sian, dar se putea descurca. Trebuia să se descurce şi cu asta, căci n-o putea lăsa pe Sian să adore un tată care avea un asemenea comportament. Ar fi fost mult mai bine dacă fata nu l-ar fi întâlnit niciodată. Dar, cum asta nu se mai putea schimba, cu cât îl vedea mai rar, cu atât mai bine. Bătu la uşa lui Caird cu toată puterea. Nu răspunseră; dacă erau acolo, probabil că aşteptau ca ea să plece. Bătu din nou şi încercă mânerul. Se învârti cu uşurinţă şi uşa se deschise. înăuntru se simţea acelaşi parfum de lemn de santal şi trandafiri; cineva era înăuntru. Pe măsură ce se obişnuia cu întunericul din cameră, reuşi să distingă silueta unei persoane, pe patul luminat doar de becurile de pe stradă. Puteau măcar să tragă perdelele! Căută întrerupătorul, pentru a aprinde lumina. Voia să-i expună întru totul, să vadă dacă aveau vreun pic de ruşine. Nu nimerise unde trebuia, căci se aprinse lumina din baie. în acea lumină pală, îl văzu pe Caird, dormind ghemuit, direct pe cuvertură, cu faţa îngropată în pernă exact ca...exact ca Sian. Era singur şi privind în jurul lui, nu descoperi semne că ar fi fost acolo şi altă persoană. Pur şi simplu dormea. Era îmbrăcat complet, inclusiv pantofii şi haina de piele, iar harta îi alunecase din mână, pe covor. Probabil că stătuse pe marginea patului, studiind-o, făcând planul de drum pentru a doua zi, şi se gândise să se întindă o clipă, cât aştepta ca ea să-şi termine calculele. Câteva şuviţe îi alunecaseră pe ochi. Respira încet, mişcările pieptului erau ritmice. Si în acel moment, ceva din întreaga lui figură complet neajutorată,

vulnerabilă, făcu să-i tresară inima. Stia cât era de obosit; doar aţipise şi azi pe drum, şi asta pentru că dormise pe podea cu o noapte în urmă, pentru ca ea şi Sian să fie în siguranţă. Nu se plânsese, o lăsase să doarmă, iar el se trezise devreme şi făcuse un duş, întâmpinând permanenta ei stare de agresivitate cu bună dispoziţie. Si cum îl răsplătise ea? Fiind morocănoasă, nepoliticoasă, suspicioasă, gândindu-se totdeauna la ce era mai rău. Se uită în altă parte, neputând să-l privească pe bărbatul pe care se grăbise de atâtea ori să-l condamne. Cum putuse să creadă că ar face aşa ceva, după ce-i demonstrase bunătatea de care dădea dovadă? Acum reuşea să vadă acea bunătate. Era exact acelaşi lucru care o atrăsese la el în urmă cu zece ani. Da, şi tot cu acea bunătate îi răspunsese ei, o fată tânără şi singură, împovărată de o copilărie tristă. Până şi succesul lui din televiziune se baza pe aceeaşi bunătate; acea dorinţă de a ajuta. Oameni pe care nu-i cunoştea, care-i erau complet străini şi care nu mai aveau la cine să apeleze, se întorceau la Caird, iar el îi ajuta prin toate mijloacele pe care le avea la îndemână. Si pentru că de data asta străinul fusese o femeie frumoasă, iar el nu se întorsese să-i raporteze la timp, ea îşi imaginase toate relele posibile. Atotştiutoarea-aşa i-ar fi zis, şi ar fi avut dreptate. Trăsese repede o concluzie, crezând că ştie totul, nesocotind tot ce el încercase să-i arate din momentul în care se întâlniseră pe acel feribot. Si acum, privindu-l pe când dormea, înţelese ceva mult mai grav despre ea însăşi. încă nu se maturizase. Dacă într-adevăr ar fi fost aşa de sigură pe ea, dacă ar fi fost într-

adevăr femeia independentă care se lăuda a fi, n-ar fi încercat să-i demonstreze lui asta. S-ar fi observat oricum, iar Caird ar fi văzut-o. Dar nu putea fi aşa alături de el, pentru că de fapt nu era suficient de matură. De asta dăduse vina pe el pentru întâlnirea cu Denny, când, de fapt, el suferise mai mult decât ea. De asta a fost în stare să creadă că el agăţase o femeie complet străină cu care putea petrece cele două ore cât ea era ocupată. Atât de puţin se schimbase din fata ignorantă şi singură de optsprezece ani, care, dorindu-şi atât de mult să fie cu el, minţise în legătură cu faptul că se protejase de o eventuală sarcină. Dar minciuna avusese picioare scurte... şi ea era la fel de vinovată pentru faptul că rămăsese însărcinată. Era prima oară când recunoştea acest lucru, iar acum că o făcuse, avea să fie altfel. Avea să se gândească mai puţin la ea însăşi, se va gândi mai mult la el şi va începe să facă asta, lăsându-l să doarmă. Se ridică pe vârfuri şi trase perdelele, apoi se apropie de Caird şi-i scoase pantofii. Caird se întoarse pe spate şi se simţi din nou acel parfum-dar n-avea s-o ia de la capăt, îşi spuse. Era singur şi dormea, cu hainele pe el-pentru ea era suficient. Haina i se făcuse ghem la spate, ar fi trebuit s-o scoată de pe el înainte să plece. Când încercă să facă asta, Caird tresări şi strânse din ochi pentru a se obişnui cu lumina.

- Nu, Millie, scumpo. Sunt bine.

Iar Millie. Cândva, Millie fusese foarte importantă pentru el. Oricare ar fi fost motivul pentru care s-au despărţit, cu siguranţă, nu-i fusese uşor, dar acea căsnicie luase sfârşit, iar

el fusese foarte clar în această privinţă. Deci, am fi putut fi împreună în tot acest timp, se gândi Annabel. Fiica mea ar fi putut avea un tată, iar eu aş fi putut fi căsătorită cu singurul bărbat pe care l-am iubit...dar se opri. Lucrurile se întâmplaseră altfel; nu trebuia să se mai gândească la asta.

Caird se mişcă din nou, întinse o mână şi o mângâie pe obraz. Ea se întoarse pentru a-i săruta degetele.

- Opreşte-te! izbucni el, smulgându-şi mâna. Doamne, Teresa! Trebuie să-ţi fac un desen ca să pricepi...

- Taci, eu sunt, spuse Annabel, aşezându-se pe marginea patului şi luându-i o şuviţă de pe faţă. Dacă nu vrei să fii deranjat când dormi, ar fi bine să-ţi încui uşa.

El zâmbi, uşor stânjenit.

- Cine crezi că sunt, Casanova?

- Te-a umplut de parfum, spuse Annabel blând.

Nu-l acuza de nimic şi nici nu punea să-i explice cum se întâmplase, doar îi reamintea că avea motive să creadă că fata era atrasă de el.

Caird zâmbi din nou, mai relaxat.

- S-a cam înfăşurat în jurul meu.

- Si nu ţi-a plăcut?

Oricâtă bunăvoinţă ar fi avut, îi venea greu să creadă asta. Dar expresia feţei lui sugera că era cu adevărat dezgustat, poate mai mult decât ar fi putut să exprime.

- O interesa doar propria persoană. Poate dacă eram mai tânăr aş fi acceptat aşa ceva...

- Era atât de frumoasă.

- Era doar o imagine, scumpo. Din fericire, a apărut un alt tip...

- Un alt oaspete?

- Da, genul căruia îi place mişcarea în aer liber, un iubitor al naturii. I-am lăsat să ia cina împreună.

- Si dacă n-ar fi...se opri, chicotind, venit să te salveze?

- Mă gândeam să te aduc pe tine ca s-o sperii...

Annabel râse, imaginându-şi cum ar fi avut Caird nevoie de ea ca să scape de o femeie frumoasă.

- Si chiar nu ţi-a plăcut de ea?

- Stii doar de cine-mi place, Annabel Blythe.

- Dar de ce n-ai venit sus, aşa cum ai spus că o să faci? întrebă ea repede, încercând să nu ia în seamă privirea plină de dorinţă a bărbatului din faţa ei.

- Voiam să...îşi privi ceasul, Doamne cât s-a făcut ceasul!

Voiam să beau puţin whisky...încercă el să continuie, dar nu se putea abţine să n-o privească.

- Vrei să-ţi aduc eu?

Remarcând tonul gâtuit de emoţie pe care-l avea, Annabel căută din priviri sticla de whisky, dar Caird o prinse repede de mână, nelăsând-o să se ridice. Simţea căldura atingerii lui Caird cu toată fiinţa ei.

- Nu mai vreau acum, spuse el, începând să-i săruta uşor încheietura mâinii.

Pulsul i-o luă razna şi un fior de dorinţă o străpunse. în următoarea secundă, Caird îi descheia nasturii de la cămaşă, iar ea îl ajuta s-o dea jos. Când rămase dezbrăcată, Annabel fu

mândră pentru prima dată, de când o născuse pe Sian, pentru faptul că-şi păstrase silueta şi pentru faptul că nu se mai dăruise în felul acesta niciunui alt bărbat în afară de Caird. El îi mângâia sânii cu mâini de artist, ştiind exact cum s-o facă să explodeze de plăcere.

- Aş putea continua, spuse Caird.

- Ştiu.

Nu trebuia să spună mai multe. Ştia că şi el se gândea la fiica lor; Sian dormea singură, într-o cameră de hotel dintr-o ţară străină.

- Atunci, măcar atât, spuse el, sărutându-i delicat sânii.

Annabel era pe culmile plăcerii, redescoperind cât de mult însemna Caird pentru ea. Degetele îi ardeau de dorinţă să simtă din nou contururile acelor umeri puternici; atâta vreme îşi dorise acest lucru, şi atât de mult îi lipsise, încât se obişnuise.

Dar acum, era aici, trebuia doar să întindă mâna şi era din nou al ei.

- Oh, iubita mea, oftă el. Credeam că am ţinut minte, dar nu era aşa...

Următorul lucru pe care-l făcu Annabel, fu probabil cel mai dificil de dus la îndeplinire, dar reuşi să-şi ia mâinile de pe el şi să se îndepărteze, nesigură pe picioarele ei; din nou singură, o fiinţă care reprezenta doar o parte dintr-un întreg. Caird se întinse pe pat, privind-o cum se îmbracă.

- Ai dreptate, spuse el, sărutându-i mâna. Mâine?

- Tot ce vrei, iubitul meu, promise ea. Tot ce vrem

amândoi.

Capitolul 1

în jur de sase jumătate, în următoarea seară, erau la Frohnstadt. Au luat cina la o terasă, aşezată într-o poieniţă, dar Annabelei nu-i era foame, deşi ar fi trebuit să-i fie, pentru că luaseră micul dejun cu ore în urmă, iar pe drum se opriseră doar la o benzinărie de unde luaseră nişte sandvişuri, dar condusese prea mult. Se simţea de parcă ar fi condus toată viaţa. Chiar şi când intraseră în Austria prin Passau fusese complet aeriană, nici măcar nu fusese în stare să admire peisajul oferit de Dunăre, deşi Caird o făcuse să oprească exact pentru asta. Acum realiza că fusese o nebunie să facă o asemenea călătorie cu un copil de care trebuia să aibă grijă. Slavă Domnului că era şi Caird, care o distra pe Sian, reuşind s-o ţină ocupată, arătându-i pe hartă cum înaintau. Când se opreau, alerga cu ea şi inventa tot felul de jocuri pentru a o face să uite de plictiseală. Cum s-ar fi descurcat fără el? Ziua fusese întunecată şi prevestea furtună. Mâncarea era într-adevăr bună, dar ea nu se putea concentra nici măcar la asta. N-au luat vin, în schimb Caird a cerut două cafele, în timp ce Sian îşi savura îngheţata. Cafeaua era tare, dar cu atât mai bine, gândi Annabel. Mai aveau de parcurs mai bine de treizeci de kilometri. Ultima parte a călătoriei o începură pe o vreme foarte urâtă; furtuna părea că se apropie. încă nu ploua, dar fulgerele şi tunetele se adunau ameninţător. Annabel aprinse farurile şi urmă indicaţiile rutiere, ajungând pe un drum destul de îngust. Pe bancheta din spate se făcuse

linişte, iar Annabel era în stare de alertă. Pe Sian n-o înspăimântau înălţimile, animalele ciudate, apa adâncă, făcea tot felul de sărituri, dar era îngrozită de fulgere. Poate furtuna nu va porni până nu vor ajunge la Pankl. Era concentrată la drum, ghidând cu siguranţă maşina prin curbele înguste, cu toate astea conştientă de tăcerea lui Caird. Tocmai se întorcea pentru a-i arunca o privire Sianei.

- Căprioarele trec adesea pe aici, piticule, îi spuse el, pe un ton blând şi foarte liniştitor.

- Căprioare...bâigui Sian. Noaptea?

- Mai ales noaptea, şi oricum nici nu e aşa de târziu.

De fapt, era doar ora opt. Annabel conducea cât putea de grijuliu; îl ascultase pe Caird şi-i era recunoscătoare pentru ce încerca să facă, dar nu se aştepta să aibă prea mult succes. Sian încerca să-şi înăbuşe acea teamă, dar era mult prea profundă. De-a lungul anilor, Annabel învăţase că nu-i putea distrage atenţia; avea nevoie de mângâiere şi de alint şi avea nevoie să fie luată în braţe, pentru a se simţi ocrotită. Se părea că nu mai erau curbe, iar Annabel era mulţumită că putea mări puţin viteza. Acul ajunsese la patruzeci la oră, iar Annabel încercă să se relaxeze. Dar era prea devreme, căci în următoarea clipă, în lumina farurilor sclipiră ochii unui animal sălbatic. Frână puternic, făcându-i pe ceilalţi doi pasageri ai maşinii să resimtă oprirea bruscă.

- Mămico, sunt înfricoşaţi! se auzi vocea subţire a Sianei. Opreşte-i, mămico!

Caird opri farurile, iar ochii verzui ai animalului nu se mai

văzură; în maşină se lăsă liniştea, iar stropii de ploaie începură să se audă pe capotă. Căprioara rămase încă o clipă nemişcată, apoi dispăru în noapte. Incidentul se terminase, dar furtuna abia începea. Când aprinse din nou farurile, tunetul bubui chiar deasupra lor. Annabel ezită o clipă înainte să pornească din nou motorul. Pe bancheta din spate, Sian respira greu şi era pe punctul de a o podidi lacrimile. Caird auzi şi el, o privi repede pe Annabel şi fără să mai spună altceva, deschise portiera. Câţiva stropi de ploaie pătrunseră în maşină, în timp ce el ieşi pentru a se muta în spate. Annabel se întinse pentru a închide portiera în urma lui şi porni motorul, ştiind că fiica lor era în siguranţă, ţinută în braţe de acele mâni puternice şi primind tot sprijinul de care avea nevoie. Totul se petrecuse fără să fie spus un singur cuvânt, iar asta era exact la ce se aştepta din partea lui Caird. Annabel trebui să recunoască asta în timp ce conducea prin noaptea ploioasă. Caird era aici şi le proteja; poate că ar fi putu fi aşa pentru totdeauna. Poate că de acum înainte ar fi putut fi mereu împreună...dar nu, nu trebuia să se gândească acum la asta. Era mult prea complicat şi avea nevoie de toată atenţia ca să iasă din pădurea asta şi să coboare dealul pe care tocmai îl zărise într-o curbă. Ploua din ce în ce mai tare, stropii mari care se izbeau de capotă şi de parbriz având un efect copleşitor. în depărtare se vedeau luminile altor maşini, dar înainte să le poată desluşi, Caird spuse:

- încetineşte. Acum, fă dreapta.

Ea îi urmă instrucţiunile şi ajunseră în faţa unui zid alb, cu

porţi din fier forjat.

- Stai aşa, spuse Caird, dând să iasă din maşină, mă duc să deschid.

Luminat de faruri, Caird coborî, iar vântul îl izbi cu furie. După ce reuşi să deschidă poarta se întoarse spre ea ud până la piele, zâmbind, şi-i făcu semn să intre într-un fel de hambar, împrejmuit din trei părţi. Tunetele şi fulgerele nu mai conteneau; în lumina unuia dintre fulgere, Annabel zări cealaltă parte a grădinii, unde se vedea o casă la uşa căreia Caird încerca să potrivească alte chei. Annabel se aplecă în maşină pentru a trage scaunul şi întinse mâinile prin întuneric:

- Hai, iubito, spuse ea blând şi în următoarea clipă alerga împreună cu Sian prin ploaie către scări; intrară şi erau din nou la adăpost.

Nu putea desluşi prea multe prin acel întuneric. în spatele lor, uşa încă era deschisă, iar fulgerele brăzdau cerul, dar tot nu văzu mare lucru din împrejurimi; zări o fereastră mică la intrare, dar aceasta se pierdu în următoarea clipă în întuneric. Se auzi un mic hârşâit şi flacăra unui chibrit lumină încăperea. Caird aprinse o lumânare groasă, iar Annabel închise uşa, pentru ca vântul să n-o stingă. Nu se vedea însă mare lucru în casă, doar diferite treceri spre alte camere, pereţi albi, gresie pe jos, şi un dulap cu flori pictate, ce avea o uşă pe jumătate deschisă.

- Uite, piticule, asta e lumânarea ta.

- Oh! Parcă ar fi Crăciunul, spuse Sian.

Annabel vru să întrebe despre curent electric, dar realiză

că probabil nu era. O viaţă simplă fără electricitate nu era chiar ceea ce se aşteptase, dar n-avea de gând să discute despre asta, tocmai acum. In schimb, primi propria lumânare şi-l privi pe Caird cum lua două lumânări pentru el.

- Ba e corect, îi răspundea el Sianei. Ale mele sunt mai mici decât ale voastre. Si oricum, trebuie să fac focul în sobă.

- Sobă? întrebă Annabel. In august?

- Ca să se usuce clădirea, îi explică el, scurt. Haideţi.

Le conduse într-o altă încăpere, mai mare şi mai goală; Annabel nu văzuse în viaţa ei o casă atât de mare. O sobă uriaşă trona într-unul din colţurile camerei, într-un alt colţ se vedea scara ce ducea la etaj; canapeluţe mici erau aşezate în jurul unei mese unde ar fi putut încăpea zece persoane, iar într-un alt colţ se afla un divan lung. Probabil că totul era pregătit în sobă, căci Caird doar le dădu foc.

- Canapeluţele astea, exclamă Annabel. Aici ar putea dormi foarte bine vreo două persoane.

- Chiar aşa se şi întâmplă, mai mult sau mai puţin, spuse el, scuturându-şi mâinile. Am adăugat dormitoare la etaj, dar până să le facem, camera asta servea drept bucătărie, dormitor, baie, totul se petrecea aici când o deţinea familia Pankl.

- Pankl! izbucni Sian în râs. Vrei să spui că aşa îi chema de fapt?

- Bineînţeles, micuţo. Ce credeai?

- Credeam, începu ea, punând lumânarea pe masă, pentru a se aşeza, că e doar un nume inventat de tine, reuşi ea să

explice printre chicoteli. Oh, Doamne! spuse, ştergându-şi lacrimile şi întrebând încă o dată, pentru a se asigura: deci, chiar ăsta era numele lor? Pankl?

- Da, spuse Caird şi se apropie de ea şoptindu-i: cred că şi lor li s-ar fi părut la fel de amuzant numele de Sian Stroud.

- Cred că a sosit ora de somn a cuiva, interveni Annabel.

- Dar, mămico...

- Gata, gata, se grăbi Annabel să adauge, presimţind protestele pentru somn. Mai întâi ne vom lua lumânările şi vom explora casa. Apoi tati...când se auzi pronunţând acel cuvânt, Annabel se întrebă de ce-l interzisese de la bun început ...ne poate arăta cum funcţionează cuptorul şi o să-ţi facem o băutură caldă...

Caird dădu din cap. N-avea cum să facă acest lucru acum. Probabil că dura ceva până când plita se încălzea suficient de mult, încât să se poată găti pe ea. Se uită mustrător la el pentru faptul că n-o avertizase în legătură cu lipsurile acestei locuinţe şi continuă s-o împace pe Sian.

- Si în seara asta o să dormi pe divan, iar noi o să stăm cu tine până adormi, adăugă Annabel, evitând cu grijă să vorbească despre furtună.

- Bună idee, spuse Caird, deschizând uşiţele sobei.

Un miros plăcut de lemn de pin umplu încăperea, iar flăcările focului jucară vesel în gura sobei. Aruncă o privire la etaj, piticule, continuă el, şi alege-ţi o cameră pentru mai târziu.

Sian luase o lumânare, înainte ca el să-şi termine fraza. în

timp ce Caird se ocupa de bagaje, Annabel o însoţi pe fiica ei. Etajul era mansardat. Lumânările împrăştiau lumină pe pereţi, iar Annabel descoperi într-unul dintre dulapurile pe care le deschise aşternuturi pentru noapte, prosoape, feţe de masă şi chiar o stivă de cămăşi. Niciuna dintre camerele de la etaj nu era mobilată, exceptând paturile. Cele trei camere duble aveau ferestre cu tocul din aluminiu, fixate pe panta acoperişului, iar camera de o persoană era singura care avea o fereastră normală, pe pervazul căreia se zăreau în lumina fulgerelor flori albastre. Sian alese această cameră şi va fi treaba ei să aibă grijă de jardiniera cu flori. Puse lumânarea pe pervaz şi se aşeză pe saltea, mult mai curajoasă, acum că furtuna se îndepărta.

- Presupun că de mâine o să vrei tu patul de jos, spuse Sian, amintindu-i mamei ei unde îi permisese să doarmă în noaptea aceea.

- Serios? Annabel puse lumânarea pe podea şi se aşeză lângă fetiţă, pe pat. Cu toate camerele astea pe care le avem aici?

- Dar n-or să fie bune, nu? continuă Sian, mai mult ca o afirmaţie, decât ca întrebare. Paturile seamănă cu acelea pe care am dormit aseară-două paturi de o persoană, lipite.

Annabel o luă în braţe, mulţumită s-o audă din nou atât de voioasă.

- O să mă descurc eu...

- Dar dacă o să dormi cu tata, o să aveţi nevoie de cel mare.

- Oh... dar nu suntem căsătoriţi, scumpo, încercă Annabel să spună, dar avea o voce destul de pierdută.

- Haide, mămico, nu eraţi căsătoriţi nici când m-aţi făcut pe mine.

- Asta a fost cu mult timp în urmă, se poticni Annabel, bucuroasă că întunericul ascundea faptul că se înroşise. Una era să încerci să-i explici unui copil, pe înţelesul lui, cum se născuse şi cu totul altceva era să-l auzi referindu-se la asta. Ar trebui să...

- Si trebuie să mai faceţi un copil înainte să îmbătrâneşti.

- Sian...

- Hayley se laudă atât cu al ei.

- Voi n-aveţi copii, aşa că fetiţele nu se pot lăuda cu ei.

- Si ţie ţi-ar plăcea, sunt sigură de asta. Ţi-a plăcut de mine câtă vreme am fost mică.

- Dar...

- Nu te-am mai bătut la cap în legătură cu asta, nu-i aşa? argumentă Sian. Dar acum suntem cu tata, doar nu vrei să ratezi ocazia asta?

Nu era prima oară când Annabel observa greşelile pe care le făcuse în creşterea pe care i-o oferise fiicei ei. Era foarte bine s-o înveţe să rezolve problemele şi să-i răspundă cu sinceritate la toate întrebările, ajutând-o în felul acesta să-şi dezvolte puterea de argumentare. Doar că, din când în când, toate astea duceau la situaţii ca cea de faţă, când nişte lucruri prost înţelese şi imposibil de realizat îi păreau fetiţei de nouă ani ca ceva perfect normal. Acum ar fi fost necesare ore

întregi de explicaţii şi de discuţii în contradictoriu pentru a o face să înţeleagă, pentru că era încăpăţânată şi-şi susţinea punctul de vedere ca acela care dedusese, de unul singur şi în final a tras o concluzie. Dacă nu sunt atentă, o să se transforme într-o micuţă ce face pe atotştiutoarea, îşi spuse Annabel.

- E...destul de complicat să ai un copil, spuse ea încet, dar nu continuă.

- Stiu că nu e plăcut, spuse Sian, bătând-o uşor pe umăr. Ne-am uitat la Midnight şi Sable de o mulţime de ori.

Incă o dată, Annabel se blocă. întotdeauna îşi dorise ca Sian să cunoască pe cât posibil tot ce era real în viaţă, aşa că în trecut ascultase răbdătoare poveşti de la grajdul de unde se închiriau cai. Insă nu se aşteptase la o asemenea percepţie a copilului.

- Cred că e mai rău decât atunci când faci o injecţie. Sable continuă ca şi cum nimic...

- Oamenii nu sunt cai, o întrerupse Annabel disperată şi pentru că nici asta nu părea abordarea cea mai corectă adăugă: o să... o să înţelegi mai bine când o să creşti.

- Si probabil că e şi mai dureros atunci când se naşte copilul.

Annabel încuviinţă.

- Insă e minunat, adăugă ea.

- Vezi?

Deci merită să fii cu tata în acelaşi pat.

- Destul, Sian, se grăbi Annabel, auzind paşi pe scări şi

văzând lumina lumânării apropiindu-se. A venit. Hai să mergem toţi jos şi...

- Tată, tocmai îi explicam lui mami despre paturi.

- Serios? Caird părea un adevărat uriaş în lumina lumânării, pe care o puse alături de cea a Sianei, pe pervaz.

- Hai, poţi să-ţi pui pijamaua, spuse Annabel, luând geanta de la Caird.

- Trebuie să mă spăl? întrebă Sian.

Annabel se întrebă cum se făcea aici acest lucru; cu siguranţă în bucătărie, cu găleţile. Se uită la Caird:

- Trebuie să mergem afară pentru apă? Caird se strâmbă.

- Baia e alături. Annabel tăcu, gândind din nou problema. Sian însă, profită de moment pentru a-şi continua teoria.

- Tu şi mami o să aveţi nevoie de patul dublu de jos ca să faceţi încă un copil. Caird o privi amuzat pe Annabel.

- Si mama ta ce a zis despre asta?

- Nu e vina mea, spuse Annabel repede. Ei i-a venit ideea asta.

- Am înţeles, adăugă Caird, devenind serios. Ar fi bine să-ţi vezi de treburile tale, piticule.

- Dar asta e treaba mea! Incă un bebeluş...

- Te-ar distra pe tine şi ar reprezenta multă muncă şi multe responsabilităţi pentru mama ta.

- Aş ajuta...

- Când ai avea chef. Când n-ai fi ocupată cu antrenamentele sau cu călăritul.

- Aş putea să-mi fac timp, continuă fetiţa indignată. Un

nou bebeluş nu doar...

- Nu e, pur şi simplu. Nu e treaba ta, piticule, adăugă Caird, calm, dar pe un ton ce puse punct acestei discuţii. Ce-ar fi să ne uităm la baia mea? E ultima cameră pe care am făcut-o.

Baia era enormă, decorată cu faianţă verde-deschis şi pe alocuri mici desene cu pini, iar cada rotundă de un verde-închis, de data aceasta, se afla într-un colţ. Sian se repezi să încerce robinetele aurii în formă de delfini.

- Nu-s tocmai pe gustul meu, dar mi-am zis s-o las pe Becky...se opri şi continuă pe alt ton, m-am gândit să facem cel puţin o dată uz de lux.

Annabel simţi un gust amar, când observă, pentru prima dată sticla de parfum de pe poliţă. Când vorbise despre baie, o făcuse la plural-ultima cameră pe care o făcuseră. Acum înţelegea de ce acea Becky se părea că o decorase. Doar nu trăise ca un călugăr, nu? Realiză cu groază că de fapt la asta se aşteptase. Nu-i spusese, oare, cu acel aer de onestitate prefăcută, pe care îl folosea de atâtea ori, că nu se culca la nimereală, cu oricine? Ea înţelesese că nu mai exista o altă femeie în viaţa lui, iar asta demonstra încă o dată cât de puţin îl cunoştea. Aproape că uitase cât de uşor se îndrăgostea de o femeie. Si asta se întâmpla şi acum, iar numele ei era Becky. Când îi spusese numele, privirea îi fusese plină de iubire, iar apoi se oprise atât de brusc, ca şi când n-ar fi menţionat-o. Ce anume ascundea? Se uită la parfum până când totul se înceţoşă şi simţi că-i vine să leşine. N-ar fi putut ascunde

altceva decât o legătură deja formată, despre care nu voia ca ea să afle. Ce-avea de gând să facă? S-o lase pe Becky şi s-o trimită la plimbare cu tot cu parfumul ei? Sau profita de absenţa acestei Becky şi se distra două săptămâni cu proaspăta lui familie? Istoria se repeta...exact ca în urmă cu zece ani. Spusese că era deja divorţat când se întâlniseră, dar cum să-l creadă acum? Acel moment atât de minunat din seara precedentă, când au fost atât de apropiaţi, când părea că gândeau la fel, atraşi de aceeaşi dorinţă, dar gândindu-se la binele fiicei lor-cât de mult, din ceea ce se petrecuse, fusese real şi cât îşi imaginase ea? Si chiar dacă ar fi fost totul real, era greşit, căci, purtându-se cu ea astfel, uita de cealaltă femeie, Becky.

- Prosoape şi săpun, spuse Caird, aducându-le din dulap.

Sian se apropie şi mirosi săpunul:

- Miroase ca lemnele din sobă.

- Pinus silvestris, spuse el, ca să se asorteze cu pădurea, cred, adăugă zâmbind, uşor ironic, dar cu o ironie blândă.

Oricine ar fi fost Becky asta... o iubea. Annabel avea un nod în gât.

- Nu prea seamănă cu tine încăperea asta, spuse ea.

N-avea de gând să-l întrebe despre femeia care o decorase, dar
putea să-i spună el, dacă voia. Dar nu voia.

- N-o să avem apă caldă încă. Sian se poate curăţa puţin şi să scape apoi cu o promisiune pentru mâine seară?

Annabel încuviinţă obosită.

- Ii aduc periuţa de dinţi.

Serios, ce fel de priorităţi avea stabilite? se întrebă Annabel, pe când se întorcea. Avea o baie extrem de luxoasă, dar n-avea curent electric şi singura sursă de încălzire era o sobă pe lemne. Si bucătăria probabil că era îngrozitoare; probabil că n-avea frigider şi toate celelalte obiecte pe care le găseşti într-o casă normală. Nici măcar n-avea nişte lămpi cu gaz, doar prostiile astea de lumânări, care nici măcar nu-i ajungeau. O supraveghe pe Sian schimbându-se pentru noapte. Când se întoarseră la parter, Caird tocmai înfăţa o pilotă dublă.

- Chiar are nevoie de una atât de mare? îl întrebă Annabel, şi-i întâlni privirea piezişă.

- Pe asta o folosim întotdeauna aici.

O folosise cu Becky, se gândi Annabel, urând faptul că era atât de moale şi că mirosea tot a pin.

- în regulă, domnişoară, treci în pat, spuse ea şi o înveli.

Sian nu protestă. Oricum, parcă nici nu s-ar fi pregătit de somn, căci putea să stea aici, unde se petrecea totul. Nici măcar nu şi-a cerut cartea, pe care oricum n-o putea citi la lumânare. Aducând lumânările, pe care le lăsase la etaj, Annabel observă pentru prima dată o umbră pe perete, deasupra pernelor. Era oare o lampă? Nu părea un loc prea sigur, poate de asta n-o aprinsese Caird. Dar, stai puţin, acolo nu era un întrerupător? Ba da, un întrerupător pătrat şi modern. Stând în pat, se uită prin cameră şi descoperi şi alte întrerupătoare şi mai multe lămpi pe pereţi şi chiar deasupra

focului atârna un candelabru cu patru braţe. Un fulger îndepărtat lumină o clipă ferestrele şi-i dădu răspunsul la întrebare: o pană de curent. Probabil că furtuna stricase cablurile electrice, sau poate că avea un generator, pe care Caird avea de gând să-l pornească imediat ce o culca pe Sian, care clipea din ce în ce mai rar, pe jumătate adormită. Annabel se aplecă şi o sărută pe obraz; Sian respira încet şi ca de obicei se întoarse cu faţa la perete. Adormise, lăsând-o pe Annabel singură cu toate întrebările care-i frământau mintea.

Capitolul 8

- Ce voiai să spun? întrebă Caird. Că avem o pană de curent şi că nu ştiu de ce se mai întâmplă asta uneori?

Erau în bucătărie, iar el tocmai îşi deschisese o sticlă de bere. Erau acum luminate maşina de spălat vase, congelatorul, frigiderul, aragazul şi toate celelalte. Afară încă ploua şi mai bătea vântul, dar cu mult mai puţină intensitate. Se părea că furtuna se va potoli înainte de miezul nopţii. Annabel ţinea în mâini paharul cu brandy, savurând parfumul băuturii. Trebuia să recunoască faptul că avea dreptate; n-avea niciun rost să se agite în legătură cu lipsa curentului-de fapt Caird se descurcase destul de bine în situaţia de faţă. Acum aflase că încercase întrerupătorul imediat ce intrase în casă, iar când descoperise că nu era lumină, se îndreptase direct la dulap. Până ca ea şi Sian să ajungă, pregătise deja lumânările, pe care le găsise imediat, de parcă asta ar fi folosit întotdeauna. Annabel realiză şi faptul că fusese mult prea dură când comentase în legătură cu lipsa curentului electric, iar acum când vedea toate întrerupătoarele, prizele şi constata că era o casă normală, se simţea ca o fraieră. Cum de nu le observase? Si aşa cum spusese Caird, dacă ar fi vorbit despre asta, ar fi îngrijorat-o pe Sian.

- îmi cer scuze, murmură ea, fără prea mare tragere de inimă. N-am vrut să spun că erai obligat să-mi spui, doar că...

- Eşti obosită, scumpo.

Se întoarse, nervoasă, refuzând să răspundă. Tuturor

femeilor le spunea aşa. Poate că pe celelalte nu le deranja prea mult, dar ea nu voia să-i spună aşa, dacă nu vorbea serios.

- Ai condus mult, continuă el. Poate prea mult în micuţa ta maşină.

Asta fusese şi concluzia ei, dar era la fel de nervoasă. Cine se credea s-o ia aşa peste picior?

- Da, poate ar fi fost mai uşor dacă... nu apăreai tu, vru să spună, dar se opri, căci nu putea spune asta. Nu era aşa. E adevărat că le implicase în acel incident îngrozitor cu Denny, dar îşi răscumpărase acea greşeală de multe ori de atunci, în primul rând, ajutând-o cu Sian. Fără el, n-ar fi fost mai uşor, ar fi fost mai greu... dacă n-am fi dat de furtuna asta, sfârşi ea.

Ce se-ntâmpla cu ea? De ce-i sărea ţandăra la fiecare cuvânt pe care-l spunea Caird? Ştia răspunsul la aceste întrebări, dar îi era mult prea greu să-l recunoască.

- Si ce-o să faci? întrebă ea, arătându-i aragazul. Nici măcar n-o să putem face cafeaua dimineaţă...

- Ba da, o să putem. Am găsit arzătorul.

- Se întâmplă des să cadă curentul, nu-i aşa?

- Din când în când; cred că e o conexiune proastă, răspunse el, luând o tavă pe care puse lumânările şi paharele. Mergem să ne relaxăm puţin?

Lumânarea Sianei ardea liniştit pe masă, iar fetiţa nici nu se vedea în întuneric, dar când intrară şi ei în cameră, se mişcă şi murmură ceva prin somn. Caird puse tava pe masă şi se duse să mai pună lemne pe foc. Limbile roşietice înghiţiră

buştenii foarte uscaţi, care începură să trosnească imediat. Annabel se aşeză pe una dintre canapele, savurând din nou coniacul, de data aceasta simţind cum vaporii băuturii îi înceţoşau mintea mai rău ca niciodată. Inchise ochii, sprijinindu-se de masă, dar îi deschise când simţi mişcare în dreptul ei. Caird se apropiase, iar ea îl privi de jos în sus, şi se întrebă uimită când îşi schimbase hainele cu unele uscate. Probabil că-şi uscase şi părul, căci era mai ciufulit decât de obicei.

- Fă-mi loc, şopti el atât de blând încât nu sună ca o comandă.

Annabel se supuse, pe jumătate adormită şi se mută la celălalt
colţ al mesei, iar Caird se aşeză, lăsând ceva spaţiu între ei. Poate că-şi amintise de Becky şi avea mustrări de conştiinţă. Cu atât mai bine, şi-ar fi pierdut iar capul dacă ar fi atins-o şi n-avea nevoie de asta acum. Aştepta atâtea răspunsuri.

- Ascultă, scumpo, spuse el, folosind din nou acel apelativ nepotrivit, care însă suna atât de natural, eşti extenuată. Termină-ţi băutura şi hai să...

- Curentul electric, continuă ea cu încăpăţânare.

- Ce-am putea să facem noaptea asta, prostuţo?

- E o problemă, totuşi...

- Nu, nu e. O să-l aduc pe Otto, dimineaţă.

- Otto?

- Un vecin care are grijă de casă când nu suntem aici...

- Care voi?

Se uită repede la el, la timp pentru a-i surprinde stânjeneala şi supărarea pe el însuşi. Totuşi când se întoarse şi o privi, nu i se citea nici urmă de vină pe faţă, doar grijă pentru ea.

- Nu noi. Am vrut să spun când nu sunt aici.

Nu părea să mintă, se gândi Annabel, amintindu-şi cât de mult semăna Sian cu el şi cât de onestă fusese întotdeauna fiica ei. Si apoi, de când avea firma de catering, învăţase să-i deosebească pe cei care o înşelau. Si în această călătorie alături de Caird, învăţase că se putea baza pe el. Cu toate astea, aşa simţise şi în urmă cu zece ani. De ce regretase că vorbise la plural? Cu siguranţă, se gândise la Becky. Si de ce nu voia să vorbească despre ea? Dacă nu-i va spune nimic, ea nu-l va întreba. Totuşi, abia se abţinea să n-o facă.

- Avem atâtea de lămurit, scumpo, spuse el, turnând restul de bere în pahar, şi niciodată nu reuşim să fim singuri.

- Ultima dată când am fost singuri, n-am vorbit deloc, spuse ea încet.

- Stiu, adăugă Caird, privind-o. Probabil ai observat că încerc să mă controlez, pentru a nu ajunge din nou acolo.

- De...ce nu?

Oricât ar fi încercat, nu reuşea să facă să dispară nostalgia din vocea ei. Dacă ar fi venit mai aproape, dacă ar fi luat-o în braţe, dacă ar fi lăsat-o să se odihnească pe umărul lui, poate că totul ar fi fost mai uşor. Si dacă această apropiere i-ar fi dus la a face dragoste, cel puţin ar fi fost ceva. O amintire pe care s-o păstreze în viitor, când nu-l va mai avea alături. O

privi, uşor exasperat:

- Chiar nu ştii de ce? Când Sian tocmai ne-a reamintit asta, acum o oră?

- Oh, vrei să spui un copil?

- Am făcut asta o dată, nu? Eşti o femeie matură acum. Stii ce înseamnă asta.

- Da, spuse ea sec, luând o gură de coniac. Foarte subtil.

O durea sufletul. Caird îşi iubea copilul pe care deja i-l dăruise, dar nu-şi dorea alţii. Nu-şi dorea acea responsabilitate, nu era pregătit pentru un asemenea legământ. In viaţa lui era o altă femeie-Becky. Vorbi repede, încercând să uite acea durere:

- De unde ştii că nu-s protejată?

- Eşti? o întrebă repede, iar Annabel nu putea confunda speranţa şi dorinţa ce i se citea în glas. Si totuşi, mai era ceva; să fi fost dezamăgire? Să fi fost oare dezamăgit să descopere că era pregătită pentru aventuri amoroase? Si dacă era aşa, de ce? Dădu din cap. Nu, nu era pregătită. Ar fi putut să-l mintă, aşa cum o făcuse şi în urmă cu zece ani, dar, aşa cum spusese şi el, era o femeie matură. Acum ştia ce însemna să ai un copil şi toate responsabilităţile pe care le aducea; i-ar fi dat viaţa peste cap şi n-ar fi avut numai ea de suferit, ci şi Sian. Nu putea să-şi asume un asemnea risc.

- Oh, scumpa mea, murmură Caird, luând-o de mână şi sărutându-i degetele, cumva ştiam că nu vei fi.

- Cum?

Annabel nu se putea decide: pe de-o parte şi-ar fi dorit să-

l mângâie la rândul ei şi să-şi treacă degetele prin părul lui, pe de alta voia să-l rănească. El de ce putea s-o aibă pe Becky, dar se aştepta ca ea să rămână de una singură? îşi trase mâna dintr-a lui:

- De unde ştii că n-am un iubit acasă?

- Să spunem că am sperat.. .spuse Caird trist. Ţi-ai terminat băutura?

- Nu, spuse ea, luând paharul în mână, hotărâtă să meargă la culcare când avea chef.

- Mă gândeam să dormi cu Sian noaptea asta, şi de mâine vedem noi, continuă el încet.

- Ce-ar fi să rezolvăm totul acum? Naiba să-l ia, n-avea de gând să-i vorbească despre această Becky?

- Dacă vrei, adăugă Caird, sorbind ultima gură de bere. Uite la ce m-am gândit, îi spuse, întorcându-se spre ea cât se poate de serios. Locuieşti în Rybridge, nu-i aşa?

Annabel încuviinţă, uimită.

- Si-ţi place acolo?

- E bine, răspunse uimită în continuare de direcţia în care mergea discuţia. Un orăşel mic şi drăguţ. Sunt destul de fericită acolo. acum.

- Vrei să spui, că la început nu erai?

- Mi-a fost cam greu, îi reaminti ea tăios. Dar Sianei îi place şcoala în care învaţă. Aerul e curat.

- Sună minunat.

- Nu e chiar aşa grozav, dar e bine.

- Deci, l-ai recomanda?

- Cui? întrebă ea pierdută, fără să-i poată citi ceva în privire.

- Nu mă prea pricep la asta, spuse el într-un sfârşit. De asta n-am vrut să vorbim acum.

- Ce vrei să spui?

Caird oftă şi puse paharul pe masă.

- Mi s-a încheiat contractul şi nu l-am reînnoit.

- Vrei să spui că ai terminat cu radioul şi televiziunea? spuse Annabel, încercând să facă faţă veştii.

- Televiziunea nici n-a reprezentat ceva important. Nu prea mi-a plăcut, spuse el trist. Am îmbătrânit, scumpo.

- La treizeci şi şapte de ani?

- Bine, atunci hai să spunem că am rupt suficiente oase. E rândul altcuiva.

- Si... începu Annabel, apoi făcu o pauză, uimită să descopere că în mintea ei Caird şi acea emisiune erau inseparabili. Au găsit alt prezentator?

- Or s-o oprească.

- Doar n-au pierdut audienţă?

- Nu. M-au pierdut pe mine.

Annabel tăcu, încercând să înţeleagă tot ce-i spusese. Deci, aşa cum crezuse întotdeauna, emisiunea nu era nimic fără Caird, fără el n-ar mai fi existat.

Dar dacă nu mai exista, ce avea să facă la treizeci şi şapte de ani, şomer?

- O să fiu bine, spuse el, zâmbind, parcă citindu-i o parte din gânduri. Trebuie să fi observat că nu stau prost cu banii.

- Suficient de bine cât să nu-ţi mai faci griji tot restul vieţii? întrebă Annabel, neîncrezătoare într-o sumă atât de considerabilă.

- La felul în care trăiesc, mai mult decât atât.

Asta era de înţeles. Nu era genul căruia să-i placă luxul, niciodată nu fusese aşa. Se îmbrăca simplu, avea o maşină bună, dar nu una de milionar şi prefera locurile interesante celor strălucitoare, cum le numea ea. De asta cumpărase ferma asta confortabilă, în loc să se mute la un hotel în Bahamas sau în cine ştie ce alt oraş mare. Si nu din cauză că era zgârcit. Pur şi simplu aşa îşi dorea să-i cheltuie.

- Doar nu vei putea să stai fără să faci nimic, nu-i aşa? îl întrebă prudentă.

- M-am gândit la asta, spuse el, încruntându-se. Va trebui să fie ceva total diferit. Ceva care să aibă legătură cu pământul, cred. Stiai că tatăl meu are o grădină de zarzavaturi?

- Si n-ai putea să te ocupi tu de ea? Sau să-l ajuţi?

Caird zâmbi:

- Mă gândeam la ceva puţin mai mare de atât, şi-n plus tata are doar cincizeci şi opt de ani.

- Trebuie să fi fost foarte tânăr când te-ai născut.

- Da, spuse, noi cei din familia Gloster suntem grăbiţi.

- Nu sunt surprinsă, spuse ea.

- Corect, şopti Caird, întinzându-se. Atunci, eu mă duc la culcare.

- Dar.. .dar... se bâlbâi Annabel, dorind să-l ţină alături de

ea, dorind să afle mai multe, totuşi nefiind în stare să treacă peste acea încăpăţânare şi să-l roage să mai stea puţin cu ea. Dar.. .încă nu mi-e somn.

- Niciodată nu ţi-e somn, spuse el, râzând încet. Crezi că am uitat? Eşti ca şi ea, adăugă, arătând-o pe Sian. Amâni totul pe ultima clipă.

- Dar n-o să pot dormi, cu toată.

- Dar nici n-o să discutăm despre asta, adăugă el. Se oprise, dar nu se aşeză înapoi pe canapea. Si oricum, tu nu vrei să vorbeşti, eşti mult prea preocupată de cine va ieşi victorios din această discuţie, exact cum erai la început.

Se duse şi mai puse nişte lemne pe foc, iar în întunericul ce se lăsă după ce închise uşa sobei, Annabel termină coniacul şi recunoscu adevărul din ceea ce tocmai îi spusese. Se închisese în ea şi din nou îi răspundea agresiv, lucru care nu-i ducea nicăieri. Si avea dreptate şi cu faptul că aşa făcuse la început, când abia se întâlniseră pe feribot. Nu ştia când se oprise, doar că existase o perioadă de-a lungul călătoriei lor, când se relaxase şi avusese încredere în el. Iar acum nu mai era aşa. Si cum ar fi putut s-o facă, dacă îi oferise atâtea portiţe când i-ar fi putut vorbi despre Becky şi el nu profitase de niciuna? Ai putea să-l întrebi, îi şoptea o voce, pe care o ignoră cu încăpăţânare. Fie îi va povesti din proprie iniţiativă, fie nu-l va mai întreba nimic. Si ce voia să însemne toată acea discuţie despre Rybridge? Avea de gând să se mute acolo? Dacă voia asta, n-ar fi putut însemna altceva decât că...nu, nu trebuia să gândească în felul acesta. Era prea frumos ca să fie

adevărat. După viaţa nebună pe care o dusese până acum, probabil că era atras de liniştea din Rybridge şi dacă tot trebuia să se mute, trebuia să se gândească la un oraş care să-i permită să fie aproape de Sian. Sian era singura care conta pentru el, aşa fusese de când aflase de existenţa ei. Nu făcuse un secret din asta. Cealaltă problemă - atracţia dintre ei...ei bine, o denumise "treburi neîncheiate", sintagmă ce definea, probabil perfect sentimentele lui faţă de ea. Erau împreună de două zile, dar niciodată nu fuseseră singuri. Sigur, o dorea, de asta nu se îndoia. Aşa cum o dorise şi în urmă cu zece ani, aşa cum dorise multe alte femei. în timp ce ea îl dorea doar pe el. întotdeauna fusese aşa. Dorinţa de a fi cu el îi distrusese viaţa o dată, iar acum era pe punctul de a face aceeaşi greşeală, dacă nu se controla. Nu putea face altceva decât s-o ia pe Sian şi să plece dimineaţă. Se ţinuse de cuvânt, îl adusese la fermă. Acum era timpul să-l lase să se bucure de vacanţă, cu sau fără Becky; doar nu se aştepta ca ea să rămână şi să-şi distrugă echilibrul greu obţinut după cele întâmplate în urmă cu zece ani. Da, va pleca dimineaţă spre Salzburg.

Se întâmpla ceva. Tocmai se sprijinea de masă, când aceasta începu să se mişte...

- Ce faci?

A vrut să spună asta pe un ton puternic, dar n-a reuşit. Caird o ridicase în braţe, iar ea se simţea atât de bine, să se sprijine pur şi simplu de el, fără să-şi mai facă griji. Până la urmă, avea de gând să facă dragoste cu ea. Foarte bine, era

alegerea lui, nu era vina ei. Nu-l putea opri, când era pe jumătate adormită, nu? Se cuibări în braţele lui şi zâmbi. O va trezi când va fi timpul. Atât de blând o purta pe braţe, oriunde ar fi dus-o. Cu siguranţă, spre un pat.

A putut să se întindă şi să-şi tragă o pernă sub cap, în timp ce el o acoperea cu ceva şi se făcu întuneric... Era dimineaţă. Soarele lumina masa pe care rămăseseră sticlele, paharele şi lumânările din seara precedentă. Sandalele ei rămăseseră în acelaşi loc unde le lăsase, lângă canapea. Doar pe acelea reuşise să le dea jos înainte să adoarmă, în rest se culcase în hainele pe care le purtase cu o zi în urmă. Işi privi dezgustată tricoul pe care şi-l pusese înainte să plece de la Sonne şi pe care îl purtase o zi întreagă. Trebuia să-l schimbe. Trebuia să facă un duş, la fel şi Sian; dar unde era Sian? Locul unde dormise era gol. Probabil că se ridicase din pat fără să-şi trezească mama şi acum cine ştie pe unde era. Fereastra era deschisă şi Annabel auzi zgomote afară: portiere care se deschideau şi se închideau. Câteva minute mai târziu, Caird intră cu cele trei genţi luate special pentru această călătorie.

- Bine ai revenit, spuse el zâmbind. Simte-te ca acasă şi nu te grăbi să te ridici, ne ocupăm noi de restul, adăugă el, luând-o pe scări.

Imediat apăru şi Sian cu dosarele Annabelei şi pelerinele de ploaie.

Si ea era îmbrăcată tot în hainele din ziua precedentă; probabil că se îmbrăcase tot cu ele, pentru că pe acelea le găsise.

- Am vrut să te trezesc, spuse ea, aşezându-se pe marginea patului, dar tati a spus să nu fac asta.

- Cât e ceasul? întrebă Annabel, încercând să se ridice şi amintindu-şi că încă avea ceasul la mână. Era puţin peste opt.

Sian continuă, entuziasmată:

- E o pădure în capătul dealului şi sunt afine şi zmeură şi ciuperci...

- Foarte interesant, spuse Annabel, căscând şi realizând că încă era foarte obosită. Te-ai spălat?

- Mami, cum te poţi gândi la asta, când suntem în locul acesta minunat? izbucni fetiţa, continuându-şi apoi pledoaria despre minunăţiile ce le înconjurau. Doar dacă s-ar fi uitat mami pe fereastră ar fi văzut asta. îi povesti despre biserica ce avea un acoperiş rotund verde-auriu. Si aici aveau un han, se numea Adler, nu era un nume caraghios? însemna "vultur" şi exact acolo vor merge şi vor lua micul dejun. Apoi se vor întâlni cu Otto să-i ajute cu electricitatea, pe urmă vor merge să cumpere unt şi ouă şi multe alte lucruri. Apoi, ochii îi străluciră, o să mergem la grajduri.

Annabel se trânti din nou în pat. Avea nevoie de mai mult decât o noapte de somn, pentru a scăpa de oboseala acumulată în călătoria asta. Cât despre planurile pe care şi le făcuse seara trecută în legătură cu plecatul, nici nu putea fi vorba. Si Sian, care se ataşase atât de repede de acest loc... n-ar fi putut s-o smulgă pur şi simplu. Dacă ar fi plecat în altă parte, nimic nu le-ar mai fi plăcut niciuneia dintre ele. Da, niciuneia, îşi spuse cu ochii închişi. Oricare ar fi fost

complicaţiile care apăreau odată cu acea femeie, Becky, şi oricare ar fi fost secretul pe care Caird îl ascundea, tot voia să fie alături de el. Mai mult decât atât, se simţea onorată să stea în această casă, pe care o ridicase chiar el. Si ei îi plăcea la fel de mult ca şi fetiţei, şi voia să aibă şansa s-o exploreze. Era propriul lui refugiu, locul unde se ascundea de problemele vieţii de zi cu zi, iar ea era mândră că putea împărtăşi acest lucru. Cu el şi cu Becky? Se dezveli; avea lucruri mai bune de făcut decât să stea să se gândească la asta. Găsi bagajele în camera pe care şi-o alesese Sian drept dormitor. Luă o pereche curată de blugi şi un tricou cu mâneci lungi; după un moment de gândire, schimbă tricoul cu unul fără mâneci, albastru, care-i scotea în evidenţă bronzul şi blugii cu o fustă ce se asorta, în aşa fel încât părea că purta o rochie. De ce n-ar fi încercat să arate ca o femeie, de data asta? Făcu o baie fierbinte, la sfârşitul căreia se simţea chiar optimistă. Uitându-se în oglindă, descoperi că arăta foarte bine, împrospătată, sănătoasă, poate chiar mai drăguţă. Se părea că şi Caird avea aceeaşi părere:

- Minunat, spuse el, care tocmai venea să verifice dacă era gata. Ai reuşit toate astea în doar zece minute.

Fu cât pe ce să spună că pregătise ţinuta asta pentru Salzburg, dar se opri la timp; nu mai avea de gând să fie ca un ghimpe. Caird spusese ceva drăguţ, iar ea avea să-i răspundă în acelaşi mod. Zâmbi şi spuse, apropiindu-se de el:

- Mi-e foame. Am înţeles ceva despre un mic dejun la han?

- Si mie mi-e foame, răspunse, dar cu siguranţă nu se

referea la mâncare.

- Iţi alegi cele mai bune momente, serios! îi spuse, privindu-l exasperată.

- Ele mă aleg pe mine, şopti Caird, mângâind-o uşor pe braţul bronzat.

Annabel se îndepărtă; Sian era jos, avea o mulţime de lucruri de făcut şi nu trebuia să se gândească acum la emoţiile pe care i le trezea atingerea lui. Deja era suficient de complicată situaţia, chiar şi fără să afle ceva despre acea Becky. Totuşi, cu toate aceste idei în minte, se simţea uşoară, în timp ce cobora scările. Drumul până în Mauerdorf nu dură mai mult de zece minute. în tot acest timp singurul vehicul pe care-l întâlniră fu o bicicletă, de pe care îi salută veselă o bătrânică. Era genul de loc unde toţi îi salutau pe cei pe care-i întâlneau, le spuse Caird, în timp ce se plimbau prin sătuc. Hanul Adler era exact în faţa bisericii, înconjurat de suficiente magazine ca Annabel să stea liniştită în privinţa proviziilor. Micul dejun, compus din carne rece şi rulouri crocante, fu delicios şi-l încheiară cu acea cafea austriacă extraordinară. în timp ce tocmai îşi încheiau masa, apăru un bărbat cu obrajii roşii, ce fu prezentat drept Otto. Dădu mâna cu toţi şi acceptă o cană de cafea, în timp ce el şi Caird vorbeau în germană. La sfârşit, îşi luă la revedere de la toţi şi plecă.

- O să te obişnuieşti, îi spuse Caird Sianei, care se mira de obiceiul de a da mâna cu toată lumea. Aşa fac toţi, aici. Chiar şi fetiţele ca tine.

- Unde a plecat Otto? interveni Annabel.

- Dumnezeu ştie, dar mai târziu va veni la Pankl şi, dacă nu reuşeşte să rezolve problema, o să-i chemăm pe cei de la Electricitate.

Annabel spera că Otto ştie ce face, dar nu spuse nimic. Ca după fiecare masă bună, se simţea mai optimistă. Curentul electric avea să fie reparat şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, mai aveau lumânările şi arzătorul. Cât despre cealaltă problemă, era o prostuţă. Cu prima ocazie în care vor rămâne singuri, când Sian va călări, sau poate când o vor duce la culcare, va lămuri totul. Dacă nu-i va povesti nimic din proprie iniţiativă, va trece peste mândria aceasta prostească şi-l va întreba direct, cine era acea Becky. Dar nu mai fu nevoie să facă asta. Când se întoarseră la fermă, cu braţele pline de sacoşe cu provizii, descoperiră un Volkswagen Beetle albastru parcat în faţă. Iniţial, Annabel crezu că era al lui Otto, până când observă privirea fericită şi nerăbdătoare a lui Caird, care cerceta casa. Uitase complet de ea şi de Sian; întreaga lui atenţie era îndreptată spre scări, de unde îi privea o roşcată frumoasă.

Capitolul 9

- Becky! exclamă Caird, luând-o în braţe. Am sperat că o să vii...

In prima clipă, Annabel încremeni. Realiza că nu mai era surprinsă de faptul că exista o altă femeie în viaţa lui, aproape că se obişnuise cu acea idee. Dar una la care să ţină atât de mult, pe care abia aştepta s-o strângă-n braţe, una care să-l facă să uite complet de ea şi de Sian... Nu era pregătită pentru asta. Si nici nu era de mirare, îşi spuse Annabel; o ameţise cu poveşti de-a lungul întregii călătorii. Din primul moment în care s-au reîntâlnit, îi arătase că încă o dorea, se oprise de fiecare dată când avusese şansa de a face dragoste cu ea. Si mai grav, mult mai grav, era faptul că aproape o convinsese că era importantă pentru el. Cu o seară în urmă, când îi vorbise despre schimbare, oare de ce crezuse că... ? Ei bine, putea să uite de asta, nu? In mod evident, se înşelase şi nu trebuia să fie furioasă decât pe ea însăşi. Aflată încă în acea stare de amorţeală, îşi aduse aminte o vorbă a mamei ei: "Dacă un bărbat te dezamăgeşte o dată, e vina lui. Dacă te dezamăgeşte de două ori, e vina ta că i-ai dat ocazia s-o facă." Iar mama ştia câte ceva despre bărbaţi, îşi spuse Annabel amar. Aş fi putut să învăţ câte ceva de la ea. Dar nu învăţase nimic, nici din viaţa mamei ei, nici din propria ei viaţă, iar acum trebuia să plătească pentru asta. Starea de amorţeală era doar temporară, în curând va dispărea şi va face loc durerii, disperării şi furiei, iar când acele sentimente vor pune

stăpânire pe ea, n-avea nicio şansă, va învăţa tot ceea ce nu învăţase până acum. Dar încă nu se întâmpla asta. Deocamdată avea suficientă putere pentru a o examina pe Becky, care tocmai se desprindea din îmbrăţişarea lui Caird. Părul lung, roşcat-auriu, îi strălucea pe umeri; purta o pereche de blugi şi un tricou, ce-i puneau în evidenţă supleţea şi tinereţea, pe care, datorită situaţiei create, Annabel le invidia şi nu voia să le ia în seamă. N-avea acelaşi entuziasm ca şi Caird, cu toate că o bucurase primirea pe care i-o făcuse. O privi pe Annabel cu o curiozitate vădită, de parcă ar fi fost perfect normal ca el să fie cu o altă femeie. Aproape că părea mulţumită de acest lucru. Poate că ăsta era secretul ei, această calitate specială care îi ţinea împreună. Poate că era atât de sigură pe el şi atât de sigură pe sine, încât pur şi simplu n-o deranja prezenţa altei femei. Până la urmă, era evident că îi aparţinea şi-l putea avea oricând poftea. Cu toate astea, privirea i se schimbă când o zări pe Sian, şi cum fetiţa stătea cu picioarele depărtate, cu mâinile în buzunare, iar acei ochi căprui o priveau curioşi, dar prietenoşi pe nou-venită, nu putea exista nicio îndoială a cui fiică era. Asta, în sfârşit, o puse pe tânăra sofisticată pe gânduri. Becky se întoarse spre Caird:

- Ce-ar fi să faci prezentările? sugeră ea detaşată, cu un puternic accent american.

Si dacă stăteai să te gândeşti, de ce şi-ar fi făcut griji? Afecţiunea pe care i-o purta Caird nu putea fi pusă sub semnul

îndoielii, iar Sian avea nouă ani, oricare ar fi fost momentul de pasiune din care se născuse, în mod evident fusese cu mult timp în urmă. Sunt de domeniul trecutului, îşi spuse Annabel cu amărăciune, o simplă amintire din trectul lui, despre care va fi curioasă să afle.

- Poftim? Pentru prima dată Caird era stânjenit. Oh, da. Presupun că aş face bine să... Annabel ea este...

- Becky, interveni Sian. Tu i-ai făcut baia tatei. Ne-a povestit despre tine aseară.

- Serios? spuse Becky, privindu-l repede pe Caird. Ei bine, văd că am cam rămas în urmă.

- Cu siguranţă, spuse Caird. Ea este Sian şi uneori pare mai matură decât e...

- Te-ai căsătorit pe la spatele meu?

Annabel clipi uimită, auzind tonul ironic al întrebării. Becky trebuie să fi fost extrem de sigură de Caird, dacă-şi permitea să facă astfel de glume. Poate că întrebarea era şi un pic maliţioasă, sporindu-i stânjeneala, dar dacă era aşa, cine o putea condamna? Bravo ei, gândi Annabel, pe măsură ce simţea că-i dispărea amorţeala şi durerea începea să se instaleze. Doar că aş fi vrut să fiu şi eu capabilă să fac aşa ceva!

- Uite ce e, scumpo, începu Caird, folosind din nou acel apelativ nefericit, de data asta pentru Becky. N-am vrut să se întâmple aşa, dar s-a întâmplat şi mai bine ţi-aş povesti şi restul. îi puse o mână pe talie şi continuă, îndepărtându-se împreună cu ea: ce-ar fi să mergem în bucătărie? Presupun că

vrei o cafea...

Si asta a fost tot. Să scăpăm de ce e vechi şi să aducem ce e nou. Sau mai bine spus să scăpăm de ce e temporar şi să revenim la ce e de durată, la femeia tolerantă şi înţelegătoare, cea pe care o prefera tuturor. Avea să aibă grijă de ea în bucătărie, cu acel aer natural pe care-l folosea mereu şi avea să-i explice cum se petrecuse totul. Sigur că nu vor exista scene de nervi, sigur că preţioasa lui Becky va accepta asta aşa cum o făcuse întotdeauna, calmă şi fără discuţii interminabile. Dacă într-adevăr putea să facă asta, era cu adevărat o femeie de milioane. Dar încă o durea faptul că el se gândea acum la Becky, că ei îi dădea explicaţii. Annabel simţi un metal rece în palmă şi realiză că urca scările; se întoarse şi-i dădu sacoşele cu ouă Sianei:

- Vrei să le duci tu în bucătărie?

Sian le luă, ascultătoare:

- O să-mi placă s-o avem pe Becky aici, ţie nu? Pare drăguţă.

- Si după ce termini, să vii sus, în baie. Vreau să faci o baie şi să te schimbi înainte să...

Annabel lăsă propoziţia neterminată. Bineînţeles că trebuia să plece, nu mai puteau sta aici, dar nici nu voia să se gândească la ce discuţii va avea cu Sian. Poate că se purta ca o laşă, dar încă nu putea face faţă acestui lucru. Fiecare lucru la timpul lui. Din fericire, fetiţa nu observă.

- Uite, spuse arătându-i lampa din hol, merge lumina. Avem curent electric.

Annabel îl observă fără prea mare tragere de inimă şi-l opri. Probabil că Otto descoperise foarte repede care fusese problema şi o rezolvase.

- Mă duc să văd dacă tata ştie.

Plină de importanţă, Sian se îndreptă spre bucătărie, unde uşa era închisă-orice se petrecea acolo, era privat. Annabel vru s-o oprească, dar se răzgândi şi se îndreptă spre scări. S-o gonească ei pe Sian, dacă n-o voiau. Fetiţa de întoarse peste câteva minute, destul de veselă.

- Tata a zis să ne întoarcem în zece minute, dacă vrei cafea.

- N-am nevoie, izbucni Annabel şi-şi muşcă buzele, când văzu figura Sianei.

Nu trebuia să se descarce pe ea. Poate că ar fi trebuit să coboare, să accepte cafeaua şi să i-o toarne lui Caird pe cap! Acum însă avea treabă, trebuia să împacheteze totul, să verifice dacă nu uitase ceva la parter, să se uite pe hartă şi să aleagă un drum până la Salzburg, să-i facă baie Sianei, orice, pentru a umple golul lăsat de Caird. O trimise pe fetiţă la baie, iar ea încercă să nu se mai gândească la nimic. Ce bine că nu despachetase tot şi n-avea lucrurile împrăştiate în tot locul acela nenorocit. Mare parte din haine erau încă în genţi, şi doar câteva trebuia strânse la loc şi anume cele pe care le răscolise pentru a scoate bluza şi fusta albastră. Abia trecuse o oră de când se hotărâse să se aranjeze şi să fie mai feminină! Se şi simţise ca o femeie, când coborâse garda şi-l lăsase să se apropie şi să reînvie acele sentimente pe care

crezuse că şi le înăbuşise în urmă cu zece ani. Da, reuşise s-o înnebunească din nou, ca şi cum anii care trecuseră nici n-au existat. Dar era ultima dată. Cea mai grea era dezamăgirea pe care o simţea; o făcuse să creadă că îi păsa de ea, doar de ea, iar asta o făcuse să-şi recunoască propriile sentimente. O prostise pur şi simplu, încât începuse să creadă că viaţa ei avea să fie altfel de acum încolo. Si cum i-ar fi putut rezista? După toţi acei ani în care se luptase de una singură, cum ar fi putut întoarce spatele unei oportunităţi de a împărţi povara cu un partener? Când l-ar fi putut ajuta şi iubi pe bărbatul inimii ei, pentru că avea nevoie de ea. Când el i-ar fi putut sta alături, puternic, iubitor şi de încredere... De încredere! Da, iată care era adevăratul prejudiciu pe care i-l adusese Caird, îşi spuse cu furie crescândă. O convinsese să aibă încredere în el. Cum a putut să fie atât de fraieră, când de-a lungul vieţii învăţase că nu trebuie să se încreadă în nimeni altcineva, decât în ea însăşi? Dar el dăduse complet peste cap acel principiu de viaţă care o adusese până aici. In două zile, pierduse toată acea siguranţă de sine şi acea mândrie, motivată de ideea că nu datorează nimic nimănui, decât ei însăşi. Principii pe care le dobândise cu greu în ultimii ani. îşi permisese să viseze. Işi permisese să spere... Işi scoase nervoasă bluza şi fusta albastră şi îmbrăcă blugii pe care îi dăduse la o parte o oră în urmă şi o bluză cu mâneci lungi de un verde-închis ce se "asorta"cu starea ei. Inghesui cu ciudă ţinuta albastră în geantă şi trase fermoarul cu zgomot.

- Nu te obosi să despachetezi chiar acum, mămico, se auzi

Sian, care tocmai ieşea din baie cu un prosop înfăşurat pe cap.

După ce ne întoarcem de la grajduri, te ajut.

Annabel îi luă mecanic prosopul şi începu să-i usuce părul; ţinând în mâini acel căpşor atât de drag, îşi adună curajul şi începu:

- Mda... Acum, ascultă. Trebuie să plecăm.

- Poftim? exclamă Sian, îndepărtându-se. Ba nu!

Annabel oftă, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

- Am spus că te aduc aici, şi aşa am făcut. Acum, e timpul să mergem mai departe.

- ştiu ce ai spus, dar... Sian se îneca de indignare şi nu-şi mai găsea cuvintele.

Annabel înţelegea perfect ce voia să-i spună fiica ei şi nu se putea abţine să nu-i fie milă de ea. Se întâmplaseră atâtea de când îi făcuse acea promisiune. Fusese de acord să-i aducă aici, dar totul se schimbase de atunci. Sau părea că se schimbaseră.

- Nu înţelegi, scumpo? încercă ea să-i explice. Acum... am sta în drum...

- Nu-i adevărat. Sunt o grămadă de camere.

- Nu e vorba de spaţiu, ci de... intimitate. Tatăl tău are... o altă femeie prietenă aici...

- Tu eşti prietena lui.

- Nu sunt...

- Ba eşti! întregul chip al fetiţei era încordat. Si chiar dacă n-ai fi... nu plec.

- Ba da, ştii că o să pleci, spuse Annbel cu blândeţe.

întotdeauna câştiga cu acest argument. Trebuia. Doar că şi-ar fi dorit ca Sian să nu-şi consume atâta energie, refuzând să accepte inevitabilul. Totuşi, nu era aşa, Sian era hotărâtă să nu cedeze prea uşor şi de data asta credea că are un aliat.

- Poţi să pleci de una singură. Eu o să stau aici cu tati.

- Nu poţi să faci asta, iubito.

- Nu pot? Hai să vedem.

Dispăru într-o clipă, alergând pe scări. Fugea la tatăl ei pentru sprijin, mititica, dar de data asta avea să fie dezamăgită. Caird n-ar fi vrut-o nici pe ea acum prin preajmă. Probabil că o va consola, îi va spune că se vor întoarce într-o zi, două-şi o să-i spună ea vreo două în legătură cu oferta lui, se gândi furioasă Annabel, în timp ce arunca încă o privire prin cameră, pentru a fi sigură că nu uitase ceva. Odată ce va părăsi acest loc în care îşi pierduse mândria şi unde fusese umilită, n-avea să se mai întoarcă niciodată. Nici aici şi nici la Caird. Cum îndrăznea să vorbească despre o posibilă mutare în Rybridge? Probabil că se referise la viitorul pe care l-ar fi avut acolo cu Becky şi vorbea despre asta de parcă ar fi trebuit s-o intereseze şi pe ea la fel de mult. Un egoist, asta era, un bărbat meschin, iar ea era o proastă dacă-l crezuse altfel. îl interesa să se aleagă şi cu fata şi cu fiica lui şi nu-l interesa ce nenorocire se putea declanşa în sufletul...altcuiva; altcineva nevoit să privească fericirea pe care o trăia alături de această Becky. Dar nu va fi nenorocită. Nu merita să fie aşa pentru Caird. Trebui să deschidă din nou geanta şi să caute şerveţelele. îşi suflă nasul şi-şi şterse lacrimile. Se uită

pe fereastră la cupola bisericii ce se ridica deasupra acoperişurilor caselor din sat. Locul acesta păruse atât de liniştit, atât de potrivit pentru... dar nu trebuia să se mai gândească la asta. Auzi zgomote de paşi în spatele ei şi se pregăti s-o consoleze pe Sian care se întorcea probabil dezamăgită la rândul ei. Dar nu era Sian, ci Becky. Annabel încercă să-şi revină şi nici nu-şi permise să se gândească la ce anume voia tânăra. Se înşelase din cauza paşilor uşori, a tinereţii şi agilităţii lor. Iar fata asta era foarte tânără, cu ochii verzi, primăvăratici.

- Fiica ta e supărată, spuse Becky repede.

Annabel se întoarse brusc:

- Toţi suntem supăraţi. Si acum...

Incerca să-şi găsească o ocupaţie pentru a o evita pe Becky. Dar Becky nu putea fi evitată. Se îndreptă spre pat, puse geanta jos şi se aşeză pe margine, în mod evident pregătită pentru o discuţie lungă şi serioasă. Annabel se uită din nou pe fereastră.

- Mda, începu Becky, nici mie nu mi-a căzut prea bine când am aflat cine eraţi.

- Nu trebuie să-ţi faci griji. Noi o să...

- Dar nu te înţeleg pe tine, continuă Becky calmă. Ce te deranjează?

Annabel se întoarse s-o privească, nevenindu-i să creadă ce auzea. Una era să nu fii tu însuţi gelos, dar cu totul altceva era să nu înţelegi gelozia altora. Si totuşi, nu părea să fie. Tânăra era cât se poate de relaxată, privirea-i calmă, chiar

indiferentă. Era ceva cunoscut în acei ochi. Nu culoarea, nici forma şi totuşi... era ceva.

- Până la urmă, adăugă Becky, dacă eu am acceptat, cu siguranţă că o poţi face şi tu.

- Suntem foarte diferite, izbucni Annabel.

Becky se încruntă puţin, apoi ridică din umeri.

- Bine. Văd că eşti hotărâtă să pleci. Bietul tata...

- Tată? Annabel era nemişcată. Despre ce vorbeşti?

- La naiba, dacă înţeleg de ce vrea să te ţină aici. Sian nici nu apărea în discuţie. Apoi, Becky continuă: i-ai terminat căsnicia, nu l-ai lăsat să ajute creşterea propriei lui fiice...

- Ce am făcut?

Văzându-i uimirea, Becky îi explică:

- E clar că i-ai dat mamei lovitura finală, apărând aşa, ca şi cum ai fi fost stăpână de drept.

- N-am... ştiut.

Dar pe Becky n-o interesa şi varianta Annabelei.

- Mama voia să discute cu el despre nu ştiu ce slujbă, continuă ea, pierdută în amintiri dureroase din copilărie, să vadă dacă n-ar fi mers cu ea, ca jurnalist de teren. Spera că se vor împăca, până te-a văzut pe tine... Hei! Sări Becky speriată. Te simţi bine?

Annabel deschise ochii, bucuroasă că braţul acela tânăr şi puternic îi venise la timp în ajutor. Si asta i se părea cunoscut, dar acum ştia de ce. Privi ochii aceia verzi. Nu erau ochii lui Caird, fata probabil că o moştenea pe mama ei, dar aveau expresia lui Caird; ca şi ai Sianei-deschişi, direcţi, curioşi.

- Vino să stai jos, spuse Becky, ajutând-o să ajungă pe pat.

Annabel era bucuroasă de ajutor; întreaga încordare îi dispăruse, era complet relaxată şi când în cele din urmă vorbi din nou, vocea îi era foarte blândă.

- A spus... Annabel avea gâtul uscat, dar ştia că această fată directă era de încredere şi-i putea spune adevărul.

A spus că divorţase înainte ca noi doi să ne întâlnim.

- Când a fost asta? întrebă Becky.

- S-au făcut zece ani luna trecută.

Becky făcu nişte calcule înainte să adauge:

- Presupun că e corect.

Annabel răsuflă uşurată. Caird îi spusese adevărul despre căsnicia lui.

- Deci, tu... eşti fiica lui?

- Da bineînţeles, spuse Becky, uşor amuzată. Ce credeai că sunt?

Annabel înghiţi din greu. N-avea de gând să spună la ce se gândise. Apoi, fata continuă:

- Adică, ce-aş putea face aici cu un tip aşa de în vârstă?

- Are doar treizeci şi şapte de ani...

- Si toţi prietenii mei din Viena? continuă Becky. Se duc să facă windsurfing pe Dunăre, la sfârşitul ăsta de săptămână.

Annabel o înţelese.

- Si ai renunţat la asta, ca să-l vizitezi pe tatăl tău?

- Cred că îmi cam pare rău pentru el, recunoscu Becky. Mi se pare că e cam singur.

Singur. Annabel închise din nou ochii, încercând să

asimileze această nouă imagine alături de cea de jurnalist de succes, de bărbat sofisticat...

- Sau poate că nu, adăugă Becky. Doar te are pe tine. Sau cel puţin te avea până să vrei să...

- Unde e Sian? întrebă repede Annabel, amintindu-şi nefericirea fetiţei.

- Il ajută pe tata să aducă lemne pentru sobă. Cred că a liniştit-o, până acum.

Da, exact de asta avea nevoie Sian. Annabel era încă o dată impresionată de felul în care reuşea Caird să se poarte cu fiica lui. Fiica lui cea mică, se corectă ea, încercând să se obişnuiască şi cu această idee. O privi curioasă pe Becky.

- Câţi ani ai?

- Optsprezece. Mama a vrut să merg la UCLA, dar eu n-am vrut. Sau cel puţin, nu acum.

- UCLA?

- Universitate din California, Los Angeles, îi explică Becky, cu o uşoară ironie faţă de neştiinţa ei. Poate că o să mă răzgândesc.

- De ce acolo?

- Nici asta nu ştiai? se miră Becky, iar ochii verzi o priviră calmi. Slujba pe care a acceptat-o mama...era în California. Ne-am mutat vara aia, după ce mama l-a vizitat pe tata.

Annabel simţi cum i se învârte capul.

- California, repetă ea. Trebuie să fi avut opt ani...

- Da, bineînţeles, atât aveam. Si ăla a fost sfârşitul meu şi al tatei, până acum.

- Vrei să spui... Annabel făcu o pauză, pentru că nu voia să creadă aşa ceva, că nu v-aţi mai întâlnit de atunci?

- Ah, ba da, ne-am întâlnit. Doar că... n-a fost la fel. Stii cum
e.

Annabel nu ştia cum era, dar îşi imagina. Presupunând că cineva ar fi luat-o pe Sian şi ar fi dus-o la celălalt capăt al lumii şi le-ar fi lăsat să se întâlnească doar cu anumite ocazii... Ar fi fost ceva insuportabil. Chiar şi acele întâlniri ar fi fost insuportabile; aşteptate cu atâta entuziasm şi în final atât de nefireşti şi de dureroase, pentru că-ţi aduceau aminte de acea prăpastie dintre tine şi acel străin care creştea pe zi ce trece, acel străin care fusese odată o parte din tine. Nu era de mirare că el se agăţase cu atâta disperare de Sian. Nu era de mirare că uneori vorbea despre ea cu durere. Durere provocată de faptul că pierduse copilăria celuilalt copil; o pierduse pentru totdeauna. Si fusese vina ei. Annabel recunoscu acest lucru, fără să-i placă ce vedea, fără să-i placă de ea, dar hotărâtă să descopere ce era mai rău despre ea însăşi. Fusese orbită de propriile ei nevoi, şi-l adjudecase ca fiind doar al ei şi se purtase ca şi cum ar fi fost la dispoziţia ei la orice oră din zi şi din noapte. Blândeţea lui, puterea, capacitatea lui de a înţelege-le voia, aşa că se presupunea că-i aparţineau. Nici nu-i trecuse prin cap că multe alte lucruri din viaţa lui ar putea să conteze pentru el la fel de mult. Ca fiica despre care nu ştiuse nimic, care fusese luată şi dusă de nevasta lui nervoasă la celălalt capăt al lumii, imediat după

intervenţia ei din acea zi...

- Nu... mi-a spus niciodată despre tine.

Nu încerca să se scuze, pur şi simplu trebuia să se descarce pe măsură ce-şi aducea aminte şi punea totul cap la cap. Bineînţeles că nu-i spusese. Trebuie să fi fost o experienţă extrem de dureroasă, să închei o căsnicie şi să-ţi pierzi copilul iubit. Si pe vremea aia, ea era ultima persoană la care ar fi venit cineva să caute compasiune. N-o interesase nimic altceva în afară de propriile ei probleme. Caird probabil aşteptase o ocazie să-i povestească totul, aşa cum făcuse şi în această călătorie. I se strânse inima de durere şi de jenă, amintindu-şi ce gândise despre căsnicia lui eşuată; fusese sigură că motivul a constat în slăbiciunea lui, când în realitate...se cutremură. Când în realitate, slăbiciunea care-l răpise de lângă fiica lui, fusese a ei.

- Presupun că mama ar fi plecat oricum, spuse Becky. Era o slujbă grozavă. Ii place la nebunie ce face acum. Mi-ar fi plăcut să se împace, dar... oftă, lăsând trecutul la o parte. Când mă gândesc la faptul că eşti mama acelei fetiţe drăguţe. Sora mea...

- Semănaţi, spuse Annabel.

Si aşa şi era. Ambele fete erau subţiri, puternice, sigure pe ele. Privind-o pe cea pistruiată din faţa ei, Annabel se gândi că ar fi fost mândră ca Sian să-i semene. In acel moment, fata se întoarse spre ea şi privirea aceea moştenită în familia Gloster, o ţintuia:

- Tata spune că eşti foarte încăpăţânată, odată ce-ţi intră

o idee în cap.

- A vorbit despre mine?

- Păi, trebuia s-o facă, nu-i aşa? Ca să-mi explice prezenţa Sianei şi restul.

- Da, spuse Annabel, amintindu-şi gelozia nebună ce o cuprinsese când se închiseseră în bucătărie. Incă o dată greşise, făcând ca întotdeauna pe atotştiutoarea, fără să pună o singură întrebare.

Da, spuse din nou. Bineînţeles.

Bineînţeles că cea care avea nevoie de explicaţii era Becky, căreia i se prezenta o soră de vârsta Sianei.

- Ce... ce a mai spus? continuă Annabel, fără să poate rezista tentaţiei.

- Păi... că era ca şi cum ar fi avut o a doua şansă, spuse Becky, încruntându-se în încercarea de a-şi aduce aminte cuvintele tatălui ei. Acum că o primise, se va ţine cu dinţii de ea.

- în legătură cu Sian, nu?

- Da. La felul în care ne-am despărţit noi.

Inima Annabelei se strânse din nou. Bineînţeles că pe Sian o dorea, despre ce altceva ar fi putut fi vorba? De dragul Sianei, o va accepta şi pe mama ei dificilă, îi va suporta toanele şi comentariile permanente şi pesimismul acela de care dădea mereu dovadă. îşi aminti dintr-o dată prima lor discuţie pe feribot. O singură dată comentase în legătură cu transformarea ei şi atunci o făcuse cu tristeţe, nicidecum cu mânie: " E mai grav decât mă aşteptam". Acum înţelegea ce a

vrut să spună, dar în acel moment nici nu băgase de seamă. Aşa cum nu înţelesese nici atunci când o întrebase dacă vrea să se oprească din a face comentarii prosteşti şi ironice şi să asculte o clipă. Nu-l ascultase, nici atunci, nici mai târziu. în schimb, se luase de el cu orice ocazie, mică şi răutăcioasă, întotdeauna gândindu-se doar la durerea ei, neluând nici măcar o dată în calcul ideea că poate şi el regreta că o cunoscuse. Iar Caird acceptase şi nu-i aruncase adevărul în faţă: faptul că din cauza ei, fiica lui era crescută la mii de kilometri distanţă de el. Niciodată nu-i spusese asta sau altceva asemănător, nici măcar la început când o recunoscuse pe Sian şi fusese extrem de nervos-prima dată când îl văzuse aşa. Acum îi putea înţelege furia de atunci. Nu-l privase doar de o fiică, ci de două. Avea un nod în gât. Uită toată acea mândrie prostească şi rămase în ea doar umilinţa şi nesiguranţa.

Nu ştia ce să spună. Din fericire, Becky o salvă:

- Venisem să te întreb dacă nu vrei să te răzgândeşti?

- Eu.. .iar se blocă, apoi privi ochii verzi, clari şi lăsă la o parte orice explicaţie. M-am răzgândit.

- Minunat, spuse Becky, zâmbind fără prefăcătorie.

Incurajată de asta, Annabel se grăbi să adauge:

- Uite.. .trebuie să stau de vorbă cu tatăl tău, iar Sian vrea să meargă la grajduri. Crezi că ai putea.

- Da, normal, o duc eu, fu Becky de acord. Aşa, vom avea şansa să ne cunoaştem ca între surori.

Se îndreptă spre uşă şi după o scurtă ezitare, Annabel o

urmă.

Capitolul 10

Becky anunţă schimbările de plan, înainte să ajungă la parter. Sian era lângă sobă, cu un buştean în mână, şi se încruntă când auzi vestea, de parcă nu-i venea să creadă. în următoarea clipă, Annabel primea o îmbrăţişare plină de entuziasm:

- E adevărat, mămico? Putem rămâne? Eşti sigură?

- Da. Putem rămâne. Sunt sigură, răspunse Annabel pe nerăsuflate şi reuşi să nu fie prea tulburată când Caird apăru cu alţi buşteni în braţe şi cu o privire întrebătoare.

Din fericire nu mai era nevoie şi de alte explicaţii. Totuşi, reacţia lui o puse pe gânduri. Era mulţumit, nu? Da, mulţumit, totuşi avea ceva rezerve. Până să plece fetele la grajduri, Annabel se simţi mai stânjenită de prezenţa lui Caird, ca niciodată. Parcă ar fi rămas singură cu un străin. Si totuşi, după ce îşi luară la revedere de la fiicele lor şi se întoarseră tăcuţi în casă, Annabel ştiu că-l iubea pe acest străin. îl iubea mai mult decât o făcuse vreodată, şi realiza pentru prima dată că nu merita să primească dragostea lui. Comentariul indiferent al lui Becky-"La naiba, dacă înţeleg de ce te vrea"- îi revenea în minte. Nu mă vrea, se gândi ea, mă suportă doar de dragul Sianei. Caird îi făcu semn să se aşeze la masă. Lumânările dispăruseră, dar lipsa lor îi aduse aminte felul în care se descurcase Caird cu pana de curent de seara trecută şi cum îi suportase toanele, deşi avea multe probleme pe cap. E adevărat că fusese foarte obosită, dar asta se datorase tot

prostiei ei, care a vrut să conducă atât de mult. De fapt asta se întâmplase tot drumul: ea îl învinuise cu orice ocazie de tot ce mergea prost, iar Caird o suportase mereu, singurul lui scop fiind acela de a avea grijă de amândouă. Toate comentariile pe care le făcuse cu referire la trecutul lui probabil că-l răniseră, poate îl şi enervaseră, dar niciodată nu-i arătase asta, niciodată n-o pusese la punct. Deşi ar fi putut şi ar fi avut tot dreptul s-o facă. Se aşeză la masă şi-l aşteptă să vină lângă ea:

- Despre ce a fost vorba, scumpo? spuse Caird, privind-o curios.

- Eu. eu. trecu peste acea ultimă rămăşiţă de orgoliu şi continuă: am crezut că.e iubita ta.

- Poftim? Era uimit, amuzat, sceptic. Deci de asta te purtai aşa?

- N-ai vrut să vorbeşti despre ea.

- Era un subiect sensibil, scumpo, spuse Caird. Abia am recuperat-o, după atâţia ani.

Nu-s sigur de nimic.

Annabel privea în gol, conştientă de faptul că-l dorea.

- De asta ai cumpărat casa aceasta?

- Imediat ce am aflat că o să vină aici pentru practica limbii, răspunse el, zâmbind. Stiam că o să vrea să mă ajute. Are spirit autoritar, adăugă el, zâmbind mândru, ca Millie. Redeveni serios şi continuă încet. Stii, scumpo, încă simt că acea căsătorie a fost un eşec.

- Nici n-ar putea fi altfel.

Si.. .Annabel făcu o pauză, amintindu-şi cât de puţin îl sprijinise în acea perioadă. Acum înţeleg perfect de ce nu voiai să-mi spui nimic. Tot ce-am făcut eu, a fost să apar şi din cauza mea s-o pierzi pe Becky.

- Prostii!

Annabel se dădu înapoi şi-l privi; văzu din nou acea tristeţe imensă pe care i-o mai zărise de câteva ori.

- Becky a trăit zece ani, cunoscând versiunea mamei ei.se opri, apoi continuă: mai bine .îţi povestesc versiunea mea.

Annabel aştepta fără suflare, încordată, întreaga poveste, pe care şi-o dorise atât de mult.

-.ne-am căsătorit mult prea tineri.

Caird se opri din nou şi, înţelegând eforturile pe care le făcea pentru a pune în cuvinte amintiri atât de dureroase, Annabel încercă să-l ajute:

- Trebuie să fi fost cam de-o seamă cu Becky, nu?

- Abia intrasem la facultate. Si copilul. n-a fost în plan.

Annabel îi întâlni privirea şi realiză cât de mult îngreunase zilele trecute această mărturisire. în urmă cu două zile, n-ar fi pierdut ocazia să-l ironizeze în legătură cu neglijenţa tipic masculină.dar în sfârşit, era în stare să asculte.

- Cea mai bună variantă pentru toţi părea ca eu să plec de acasă şi să renunţ la studii. Acasă. privi în gol, amintindu-şi. Două camere şi o bucătărie.

- Si tu, şopti ea, încercând să asimileze ce-i spunea. Probabil că te-ai luptat mult; ai avut grijă de un copil, în timp

ce lucrai, exact ca mine.

- Si Millie şi-a făcut partea ei. Dar era om de ştiinţă, trebuia să-şi termine studiile. Apoi a primit o ofertă de parteneriat.

Annabel tăcu şi înţelese restul; Millie era preocupată de carieră, iar Caird era acasă astfel s-a produs ruptura. In schimb, legătura cu fiica lui a devenit mai puternică, odată cu activităţile zilnice pe care le făceau împreună.

- Au fost minunaţi anii aceaia petrecuţi cu Becky, continuă el. Când într-un final am.acceptat faptul că mariajul nostru eşuase.m-am luptat să obţin custodia. Millie a câştigat.

Annabel era în continuare tăcută. Din nou simţea acea dorinţă incontrolabilă de a-l lua în braţe şi a-l săruta pentru a-i alunga tristeţea. Dar nu îndrăznea. N-avea acest drept.

- La acea vreme făceam cercetări pentru emisiune, călătoream mult, nu puteam să fiu tot timpul cu Becky. Nici Millie.

- Ce-ai făcut?

- I-am rugat pe ai mei s-o ţină la ei până când eu şi Millie lămuream treburile între noi. Au fost încântaţi.Se întoarse şi o privi. Aşa stătea situaţia când te-am întâlnit pe tine.

- Si eu. n-am fost de niciun ajutor.

- Cum ţi-aş fi putut cere să mi te alături într-o viaţă atât de dată peste cap, aşa cum era a mea?

- La asta .îl privi amuzată. La asta te gândeai?

- Tot timpul, iubita mea, spuse, privind-o cu ardoare. Nu era vorba doar de cum arătai, nu era vorba doar de pasiunea

ta.. .Era vorba. despre tot ce reprezinţi tu. Doar că, se opri exasperat, n-ar fi fost corect faţă de tine.

- Eu.n-am ştiut că simţi asta, spuse Annabel, apoi adăugă: cred că nu prea mă interesa ce simţi tu. Mă interesa doar persoana mea.

- Erai atât de tânără. Atât de nefericită.apoi a venit Millie, să-mi spună despre slujba din California.

- Becky mi-a spus că te-a rugat să mergi cu ea.

- Aşa e. Becky avea doar opt ani, încă avea nevoie de cineva care să stea cu ea. Iar postul cel nou care i se oferise era şi mai solicitant.

- Si de asta voia Millie să mergi cu ea? Ca s-o ajuţi cu Becky?

- Nu era chiar atât de simplu, spuse el, ridicând din umeri. Cred că îi era şi dor de mine.

- Poate, murmură Annabel, sorbindu-l din priviri şi întrebându-se cum de îl lăsase cealaltă femeie să plece. Dar, oricum, erai pe punctul de a avea propria ta emisiune, nu? Nu puteai renunţa aşa uşor.

- Normal, trebuia luat în calcul şi acest lucru. încercam să găsesc soluţia cea mai potrivită pentru noi.când ai apărut tu. Sfârşitul discuţiei.

- Deci, a fost vina mea.

- Nu! spuse el repede.

- Dar Millie a luat-o cu ea.

- Millie. a făcut ce-a vrut, scumpo.

Recunoaşterea acestui aspect păru să-i sfâşie sufletul, iar

ea îl iubi şi mai mult pentru acest efort. N-o învinovăţea pe fosta lui soţie, iar ăsta era unul dintre motivele pentru care-i era atât de greu să povestească. Caird privea situaţia din ambele părţi, nu se victimiza. Si totuşi, câtă suferinţă ascundeau acele cuvinte! In acea confruntare dintre cele două femei din viaţa lui, pierduse ceea ce conta cel mai mult pentru el; cele două fiice. In sfârşit, putea să-i împărtăşească durerea pe care i-o ascunsese atâta timp, iar ea îi luă mâna, îi mângâie părul, încercând în acest fel să-i aline puţin pierderea. Dar atât de puţin. Ar fi putut fi mult mai mult. Dacă n-ar fi fost acel orgoliu prostesc pe care l-a avut, dacă n-ar fi făcut pe atotştiutoarea, i-ar fi putut-o oferi pe Sian. Caird se întoarse spre ea, cu mai multă dragoste în privire decât merita.

- Si asta a fost tot. Millie a plecat, Becky a plecat, tu ai plecat. ţi-a fost greu de una singură?

- Da, recunoscu ea, până s-a născut Sian. După asta. cum ţi-a fost şi ţie.

- Când aveam grijă de Becky, vrei să spui?

- Da, şopti ea, îngrozită de amintirile pe care i le trezea. Totuşi, oricât de greu a fost, a meritat.

- Oh, iubita mea!

- Ai mai zis asta o dată, pe acelaşi ton, pe feribot, spuse Annabel, privind razele de soare ce jucau pe masă. Ce-ai vrut să spui?

- Curajul tău. Puterea ta.

- Le-am văzut de-a lungul acestei călătorii, aşa cum le

ştiam dintotdeauna, doar că acum.. .eşti femeie.

- Deci chiar.. .făcu o pauză şi-l privi neîncrezătoare. Chiar îţi place de mine?

Caird râse zgomotos.

- Ce-aş putea să mai fac, pentru a-ţi dovedi asta?

- E atât de greu de crezut.

- Nu şi din punctul meu de vedere, spuse el, apoi continuă blând: te-ai gândit la ce am spus seara trecută?

- în legătură cu mutatul tău în Rybridge?

- în felul acesta, Sian n-ar trebui să-şi schimbe şcoala, iar tu nu trebuie să-ţi faci probleme pentru afacerea ta. Apoi continuă plin de entuziasm. Putem să facem asta să meargă. Sunt sigur.

- .Ce anume să meargă?

- Si doar gândeşte-te, la următorul copil ţi-aş fi alături încă de la început.

- Caird Gloster, nu uiţi ceva?

- Ce anume?

- Auzi, următorul copil, spuse ea râzând, şi nici măcar n-ai pomenit de căsătorie.

- Nu? spuse Caird, clipind şi încruntându-se. Dar cu siguranţă, ai înţeles la ce mă refeream.

- Cum aş fi putut, când eu îmi făceam griji din cauza lui Becky? Si n-ai vrut să facem dragoste.

- Draga mea, erai frântă de oboseală.

Nu erai capabilă să iei decizii ca aceea de a mai face încă un copil.

Se opri. Annabel îşi scosese o sanda şi-şi plimba piciorul pe glezna lui.

- Acum am voie să decid? întrebă ea. Sian spune că avem nevoie de un pat dublu. Si iată-l chiar aici.

- Oh, nu. N-ai să faci asta Annabel Blythe! spuse Caird, oprind-o. Mi-ai mai făcut asta o dată; m-ai scos din minţi, spus el prinzând-o de ambele mâini, şi apoi ai fugit. De data asta, trebuie să fiu corect. Annabel închise ochii, pentru a se bucura de plăcerea pe care o trăia simţindu-i săruturile în palmă.

- Ce-ar fi dacă m-ai întreba?

- Foarte bine. Annabel Blythe, vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Da, dragul meu, şopti ea tremurător, eliberându-şi mâinile pentru a-l lua în braţe. Acum, în legătură cu patul acela.

Caird se ridică încet. Apoi, ca şi seara trecută, trase la o parte masa şi-o ridică în braţe, traversând cu ea camera, în timp ce Annabel îi descheia cămaşa. Până să încuie uşa, Annabel se dezbrăcă; blugii şi tricoul verde-închis alunecară imediat şi era din nou vulnerabilă, aşa cum fusese cu mult timp în urmă, bucurându-se de privirea lui lacomă ce-i privea liniile corpului.

- E rândul tău, şopti ea, privindu-l cum scapă de blugi şi de cămaşă.

După zece ani, era din nou al ei. Se cuibări fericită în braţele lui, pentru că ştia că în sfârşit era doar al ei.

- Iubita mea Annabel, murmură el, îngropându-şi faţa în

braţele ei şi aşezând-o uşor pe pat. Dar vom alege calea uşoară.

- Calea uşoară, şopti ea, amintindu-şi cuvintele din trecut şi dăruindu-i tot trupul.

- Calea cea mai plăcută, murmură Caird mai departe, mişcându-se în aşa fel încât o făcu să vrea mai mult.

Annabel tremura, ştiind că n-o va elibera până n-o va face să ajungă pe culmile plăcerii.

- Te rog, a trecut atât de mult timp.

Caird o sărută profund şi în acel sărut plin de pasiune Annabel simţi cum se topea suferinţa din toţi acei ani. Nimic nu mai conta, mişcările ritmice, pasiunea, iubirea ce-i unea pe acel bărbat şi pe acea femeie care erau sortiţi să fie împreună şi împreună să atingă culmile extazului. Visase de multe ori la asta, dar acum era diferit. Acum nu era un vis, iar bărbatul de lângă ea nu era o iluzie. Era însuşi Caird care o ţinea în braţele lui puternice, strivindu-i sânii de pieptul lui musculos. împreună înotară într-o mare de pasiune şi împreună ajunseră în acel punct când nu mai exista timp şi spaiu, totul întrepătrunzându-se. Si când totul reveni la normal, când acel vârtej nebunesc se opri, Caird era încă acolo. Se odihnea alături de ea şi o mângâia uşor pe coapse, pe pântece şi pe umeri, apoi o trase spre el şi-i şopti cuvinte pe care visele ei nu i le-au putut furniza.

- Ţi-a plăcut? îl întrebă, somnoroasă.

- Foarte, foarte mult, iubita mea. Dar data viitoare o luăm mai uşor, spuse el surâzând şi trăgând-o de urechi în semn de

pedeapsă.

- Si când o să fie data viitoare? îl întrebă, sprijinindu-se de pieptul lui şi sărutându-l uşor, dar cu pasiune crescândă.

Caird oftă.

- Scumpa şi mica mea vrăjitoare, iar trişezi! Eu sunt primul.

- Alea erau vechile reguli. Le-am schimbat.

- Foarte bine. Dar tot trebuie să mă laşi să mă uit la tine. Trebuie să mă uit la tine, Bel. Eşti atât de frumoasă.

Pe măsură ce vorbea, dădu pătura la o parte şi se îndepărtă de ea. Annabel tremură şi închise ochii, simţind cum o mângâia şi cum o încălzea privirea lui, care-i admira lungimea picioarelor, supleţea taliei şi coapsele pline. Da, pentru el era frumoasă. Acum ştia că ăsta era adevărul.

- Pur şi simplu străluceşti, şopti Caird, alintând-o. Străluceşti ca o perlă.

- Datorită iubirii tale. Iubeşte-mă din nou, Caird.

- Da, iubita mea.

Ii simţi buzele fierbinţi.apoi auzi o maşină care parca în faţa casei. Caird se ridică imediat, pregătit ca întotdeauna.

- Cine e? îl întrebă. Fetele au plecat pe jos.

- E Otto. A venit să repare curentul electric.

Prea fericită pentru a o deranja acest lucru, se întinse ca o pisică şi-i privi pe sub gene liniile ferme ale corpului, pe când se îmbrăca.

Caird tocmai îşi aranja părul, când ea îşi aduse aminte că aveau curent electric:

- Dar am crezut că l-a reparat.

- Nu, pur şi simplu îşi revenise de la sine. Aşa se mai întâmplă uneori. Se aplecă şi o sărută pe umăr. Are cheie, dar o să cobor totuşi la el.

Annabel se uită la el cu ochii aproape închişi.

- O să ghicească de ce?

- Probabil. Dar în orice caz, o să-i spun. se opri şi o dezveli din nou, sărutându-i pe rând sânii.

Annabel râse şi-l trase mai aproape; dar Caird câştigase, se ridică şi o mai sărută o dată.

O privi zâmbind, mândru de puterea pe care o avea asupra ei.

- .o să-i spun, repetă el, îndreptându-se către uşă, că iar nu mai avem lumină.

Sfârşit